

Johanna kuskaa jälleen Anatolia ja Matleenaa viikko-ostoksille, mutta tällä kertaa matka vie heidät Ylicityn Coop Forum -suurmyymälään. Tämä valtava ostoskompleksi, joka aiemmin tunnettiin nimellä Coop Huom!, on viime vuosina kokenut huikean muodonmuutoksen: holografiset opasteet, autonomiset hyllyrobotit sekä ilmassa leijuvat kuljetus-droonit tekevät ostoskokemuksesta aidosti modernin mutta toisaalta suurmyymälän valikoimaa supistettiin.

Anatoli ja Matleena täyttävät ostoskorinsa tulevaisuuden herkuilla – japanilaisilla synteettisillä piirakoilla, olutmarinoiduilla hanhenmaksapalleroilla ja ennen kaikkea Ugri Colalla.

Tämä suomalais-ugrilainen kolajuoma on lähes kansallisaarten asemassa, myynnissä vain kielialueillaan sekä rajaseuduilla. Sen mausta on tullut lähes pakkomielle, ja huhut kertovat, että sen salainen resepti sisältää nanokemiallisia lisäaineita, jotka stimuloivat aivojen mielihyvakeskusta.

Anatoli haluaisi päästä eroon riippuvuudestaan, mutta kuinka se onnistuisi, kun hänen tyttöystävänsä siemailee Ugri Colaa kuin vettä?

Johanna pysähtyy holografisen keksihyllyn kohdalla, jossa leijuvat skandinaaviset Åsakan pikkuleivät. Ne aktivoituvat hetkeksi, heijastaen historiansa: viimeksi Johanna maistoi niitä vuonna 2995 Skandinavian lomallaan, kun hänen vanhempansa yllättäen tutustuivat tuntemattomaan Stenigin perheeseen. Erityisesti Jessica Stenig jäi Johannan mieleen—heidän yhdennäköisyytensä on suorastaan hätkähdyttävä. Johanna on monta kertaa yrittänyt lähestyä häntä, mutta Jessica tuntuu välttelevän häntä. Ehkä hän pelkää heidän olevan enemmän kuin vain samannäköisiä—ehkä heidän DNA-juurensa kätkevät jotain enemmän, vatului Johanna samalla, kun katsoo keksihyllyä. Hän ajattelee jälleen Global valuutta -aluetta, jossa Jessica asuu. Hän toivoisi, että Suomikin liittyisi tähän yhteisvaluutta-alueeseen, mutta se tuntuu olevan vain utopiaa.

Kansanäänestyksessä vuonna 3003 suomalaiset tyrmäsivät global-valuutan, ja samaa tekivät virolaiset kuukausia aiemmin. Skandinaviassa ei koskaan järjestetty kansanäänestystä, mikä aiheuttaa poliittista kuohuntaa ja populististen voimien esiinmarssia.

Johannan mielessä kiertää kysymys: onko Suomi jäämässä tulevaisuuden kehityksen ulkopuolelle?

Ruokaostosten jälkeen kolmikko suuntaa Ylicityn mahtavimpaan kauppakompleksiin, Kivi & Vool -palatsiin. Sen valtavat panoraamaikkunat heijastavat kaupungin holografisia mainoksia, ja keskusaulassa sijaitsee ikoninen Burger President, pikaruokaketju, joka tarjoaa geenimuunneltuja, täydellisen makuisia hampurilaisia. Ruoka on täsmä-säädetty DNA-analyysin perusteella, joten jokaisen asiakkaan ateria on yksilöllisesti räätälöity hänen makumieltymystensä mukaan.

Ruokailun jälkeen he menevät Rustaan, halpahalliin, jossa tekoälypohjaiset hyllyjärjestelmät suosittelevat asiakkaille tuotteita heidän ostohistoriansa perusteella. Johanna ei tehnyt löytöjä, mutta Anatoli ja Matleena kahmivat mukaansa syntetisoituja makeisia—herkkuja, jotka on koodattu tuottamaan täydellisen tasapainoinen dopamiiniipikki.

Lopulta Johanna kyyditsee Anatolin ja Matleenan kotiin Jokioisiin, Raatimiehenkadulle. Hän näkee ensimmäistä kertaa neiti Vuorion asuinpaikan. Kadun koillispuolella kohoaa junaratasilta, ja sen takana siintää äskettäin valmistunut Hämeen alueen aluearkisto—aikojen kätkeytin tietokeskus, josta Johanna olisi päässyt töihin, ellei olisi saanut potkuja silloisesta Hämeen hyvinvointialueen hallinnosta.

Anatoli tekee pirullisen tempun ja näyttää Johannalle Markon ja Juuson kotitalot, vaikka jätkät ovat nimenomaan kieltäneet osoitteensa paljastamista. Sitten Johanna kurvaa Raatimiehenkadulle, punatiilisen kolmikerroksisen talon edustalle. Takapenkillä Anatoli yrittää pitää etäisyyttä Johannaan, mutta hänen mielensä harhailee—Johanna puhuu taukoamatta, ja hänen sanansa saavat Anatolin hermostumaan.

Auton ikkunasta vilahtelee kaupunki, ja Johanna muistelee ääneen paikkoja, joissa milloinkin on käynyt. Onnelan kohdalla Johanna kertoi, että tuolla jossain on Kama & Nippelin tukkuvarasto, jossa olin työharjoittelussa vuonna 3003. Hän on aina tarkka vuosilukujen kanssa niin, että kuuliija menee päästä pyörälle.

Juunin alussa Daily Activityn jokavuotinen ulkoilupäivä on Tasankokorven virkistysalueella. Vaikka alueella on edelleen kuusimetsiä, sen viereen on äskettäin rakennettu aurinkovoimalla toimivia geodomeja, joissa järjestetään virtuaalisia luontokokemuksia niille, jotka halusivat välttää hyttysiä ja sääolosuhteita.

Johanna piti lupauksensa ja kyyditsi Anatolin sekä Filippaan alueelle. Matkakeskuksen edustalla Filippa hyppäsi kyytiin, ja Johanna suuntasi auton keulan kohti Kaarloa, jossa Anatoli odotti kirkon edustalla. Matkan aikana auton äänijärjestelmä soitti Otso Ruusuvirran kappaleita, joita Anatoli osaa jo ulkoa—holografinen näyttö heijastaa kappaleiden sanat lasipinnalle, tehden laulamista interaktiivista.

Tasankokorven parkkipaikalla Johanna pysäköi auton automaattiseen latausasemaan, ja mäenrinteeseen rakennettu säänkestävä antigravitaatioluiska vie heidät suoraan virkistysalueelle. Vastassa odotti Café Sunerin Jesse, jonka vaatteisiin oli integroitu sääntunteva biotekstiili, mukautuen lämpötilan vaihteluihin. Hän alkoi jutella Anatolin kanssa, samalla kun Johanna salaa ihaili Jessen digitaalisesti optimoituja kasvopiirteitä—teknologian ansiosta kasvot säilyttivät aina täydellisen symmetrian.

Johanna mietti, kuinka Jesse reagoisi poskipusuun. Samalla hän vertaili Anatolia ja Jesseä—Jessen geneettisesti muokatut piirteet tekevät hänestä lähes virheettömän. Toisaalta Anatolin luonnollinen karisma tuntuu elävämmältä, aidommalta. Johanna havaitsi, että Anatoli yrittää pitää ajatuksensa kurissa, mutta biomonitorista näkyi selvä kiihtynyt syke—tunnepitoinen reaktio aktivoi neurokemiallisen datan hänen älyvaatteissaan. Jessellä on tyylikkää Biogas alumiinifarkut.

Johanna huomasi, että Anatolilla oli patukka pystyssä. Hän ei uskaltanut katsoa pitempään tämän housunhalkoa, ettei äkäpussi huomaisi. Sivukorvalla Johanna kuuli, että Jessellä on tyttöystävä Visbyssä, Gotlannissa. Johanna itsemielessään kiroili; vitun persun perse, kun myös tällä jatkällä on lesbon retale tyttöystävänä. Johanna on nähnyt Jessen Facebook-profiilista, että tämä on syntynyt vuonna 1986, samana vuonna syntyi myös Elmo ja Anatolin lesbon retale, ajattelee Johanna. Anatoli on syntynyt samana vuonna kuin Jeesus-serkku. Johannaa ikäero alenevaan suuntaan kiihottaa, muttei milloinkaan ylöspäin.

Veikkauskävely alkoi punaisen hiihtotuvan edustalla, jossa tekoälypohjainen arvausjärjestelmä mukautti kysymykset osallistujien tietotasoon.

Johannan joukkue, johon kuului Anatoli, Lasse ja sijaisohjaaja Simo Erkkilä, pärjäsivät hyvin. He sijoittuivat kolmannelle sijalle ja saivat valita palkintoja pöydältä. Johanna valitsi Eurooppa-lippiksen, joka sisältää biometrisen lämpötilasäädön. Anatoli ja Simo valitsivat holografisen työkalupakin, ja Lasse valitsi geelikynät, mutta huomasi pian pettyneensä valintaansa—Simo ei halunnut vaihtaa palkintoaan.

Veikkauskävelyn jälkeen Viihdepartion ohjaaja, Leena Lennukainen, säästi nestekaasukitaralla, kun ryhmän jäsenet lauloivat suomalais-ugrilaisia iskelmärenkukuksia. Johanna toivoi, että he esittäisivät Ibren-Mobilaatti-mainoskappaleen, joka oli viime aikoina pyörinyt TV4:n holografisella kanavalla. Vaikka Leena ei osannut soittaa kappaletta tällä kertaa, hän lupasi opetella sen seuraavaksi vuodeksi.

Mainoksessa tabletiksi pukeutunut hahmo—muinaista Munamiestä muistuttava—laulaa korvamatomaisella melodialla sairaiden postiluukuista ja ikkunoiden raoista. Johanna pitää kappaletta huvittavana ja olisi halunnut sen säestettäväksi, mutta Lennukainen tunnusti, ettei osannut sitä soittaa. Hän lupasi kuitenkin opetella ensi kevääksi, mikä tyydytti Johannan puolitiesien.

Mainoslaulusta innostuneet duunarit lauloivat sen silti ilman säestystä, ja joukon keskeltä erottui selvästi Kari Laaksokiven möreä ääni. Mies, joka on tankkimaisen rovea kaksoisleukoineen, dominoi laulua niin vahvasti, että tuntui kuin hän olisi koko esityksen tähti. Johanna hymähti, vaikka häntä ärsytti, kuinka kaikki lauloivat väärässä rytmissä.

Viihdepartion toinen ohjaaja, Tuomas Kasa, oli myös paikalla, ja Johannan mieli alkoi taas mutkitella epätodennäköisten salaliittojen äärelle. Hän oli monesti miettinyt, oliko Tuomas sukua sille isorintaiselle rikoskyttä, Jaana-Olgalle. Saman sukunimen vuoksi hänen on parempi käyttäytyä varovasti, kaiken varalta. Aina silloin tällöin Johanna pohtii, olisikohan Tuomas salainen agentti, poliisin huipputiedustelija, jonka tehtävänä on pitää häntä silmällä. Johanna vatuloi ajatusta hetken mutta sitten pudisti päätään—ei poliisilla varmasti olisi resursseja johonkin noin järjestöön.

Johanna huokaisi syvään, kun Viihdepartio alkoi jälleen kajauttaa suomalais-ugrilaisia iskelmärenkutuksia nestekaasukitaran säestyksellä. Häntä kyllästyttää nuo ikivanhat sävelet, mutta silti jokin 2970-luvun pop-iskelmä jostain Dannyssä saa hänet hetkeksi unohtamaan ärtymyksensä. Kyseisen klassikkobiisin esittää alun perin Leila Hannula, jossa kahvilatyöntekijä Dannyä ylistetään ja anellaan lisää kahvia sekä murua rinnan päälle, sai Johannan ajatukset harhailemaan. Jesse Jussila, Café Sunerin kahvilanduunari, pompahti hänen mieleensä, ja ajatus oli niin voimakas, että hän tunsikin kieltäytyä kehossaan.

Simo Erkkilä on aiemmin ollut ohjaajana Kulttuurikeskuksella. Erkkilät asuvat Torronsuon pitäjässä, lähellä mystistä metsätietä, jossa huhujen mukaan oli piilotettu vanhoja datasäiliöitä, sisältäen esihistoriallisia ihmistietoja. Simon Sofia vaimo, digitaalisten hammasimplanttien asiantuntija, on yksi alueen parhaista biomekaanisista kirurgeista. Heidän lapsensa, Emma ja Chisu ovat jo siirtyneet neuromuokkausohjelmaan, joka optimoi koulutuloksia suoraan aivojen oppimiskeskukseen.

Johanna hymähtää itsekseen, kun *Simon enkelit* -televisio-ohjelma tulee hänen mieleensä, vaikkei ole nähnytkaan koko ohjelmaa. Hän ei voi olla ajattelematta, miten Simo Erkkilä ja tämän lapset voisivat olla futuristisen agenttisarjan päähenkilöitä, jos vain joku saisi idean digitalisoida heidän elämänsä viihdesisällöksi. Toisaalta Simo on ohjaaja-pedagogiteknikko, jonka asema tuntuu lähes mystiseltä—Johanna on varma, että hänellä olisi pääsy duunareiden hermoverkkopohjaiseen tietokantaan, josta voisi löytää vaikka mitä. Tietenkään Simo ei oikeasti tee sellaista, mutta nykymaailmassa moni asia tuntuu olevan vain yhden algoritmin päässä todellisuudesta. Itseasiassa Johanna on Simoa parempi algoritmeissa.

Pekko Anttila sai vakituisen viran Kulttuurikeskuksen sisäisessä Leivos-ryhmässä, joka nykyisin käyttää kehittyneitä biofermentointilaitteita valmistamaan vanhusten palvelutaloille ravitsevia ja yksilöllisesti sovitettuja leivonnaisia.

Korjaajaryhmä taas erikoistuu dementia-asiakkaille optimoituihin ruokaelämyksiin, joissa muistin aktivoivat makuaineet tukevat kognitiivista toimintaa. He tekevät yhteistyötä Café Sunerin kanssa, jossa neurokemiallisesti tasapainotetut kahvijuomat ovat nousseet trendiksi. Johanna on itsekin huomannut, kuinka Café Suner vaikuttaa hänen keskittymiskykyynsä—ehkä aivoihin kohdistuvat makusignaalit ovat tulleet jäädäkseen.

Kun ulkoilupäivä lopulta päättyi, Johanna nousi jälleen ajoneuvonsa ohjaimiin ja alkoi kuljettaa Filippaa ja Anatolia koteihinsa. Ajoneuvon tekoäly sääteli sisäilmaa automaattisesti ja mukautti valaistuksen kuljettajan tunneliaan. Pehmeä sininen valo täytti auton sisätilan ja rauhoitti Johannaa, joka oli päässyt hetkeksi eroon ärsyttävistä renkutuksista. Kun Filippa oli poistunut kyydistä, Anatoli tunsikin tilaisuutensa tulleen—hänen mieleessään alkoi jälleen soida päänsisäinen melodia: Autossa liikkuvassa sua halusin... Johanna ei edes huomannut, kuinka Anatolin syke nousi, mutta ajoneuvon sensori taltioi kaiken.

Ajoneuvon sisävalot mukautuvat automaattisesti kuljettajan mielentilaan, ja Johannaa miellyttää pehmeän sininen valaistus, joka tuntuu rauhoittavan hänen ajatuksiaan.

Filippa asuu uima- ja urheilutaloa vastapäätä keltaisessa tiilitalossa. Filippaan poistuttua kyydistä Anatoli huomaa tilaisuuden, ja hänen ajatuksensa alkavat pyöriä nopeammin neurostimulaattorin vahvistamana. Johanna puhuu taukoamatta, ja Anatoli tuntee mielihyväsignaalien kasvavan lähes hallitsemattomaksi.

Kun Johanna kurvaa kohti Anatolin asuintaloa, tekoälyohjattu navigointi ehdottaa lyhyempää reittiä, mutta Johanna ohittaa suosituksen—hän haluaa viettää mahdollisimman paljon aikaa idolinsa kanssa. Tekoälyjärjestelmä analysoi ajotapaa ja muokkaa navigointisuosituksia Johannan mieltymysten mukaan. Anatoli hymyilee itsekseen. Hänen mieleessään alkaa jälleen soida päänsisäinen ääni: *Autossa liikkuvassa sua halusin...* Tulevaisuuden maailma on muuttunut, mutta jotkut tunteet pysyvät ajasta riippumatta samanlaisina. Johanna puhui taukoamatta, ja hänen energisyytensä tuntui vaikuttavan koko ajoneuvon tekoälyohjattuun tunnelmaan.

Seuraavana päivänä Anatoli ilmoittautui sairaaksi. Syynä hän mainitsi migreenin, vaikka todellisuudessa hänen hermostonsa oli ylikuormittunut rakkauden algoritmeista. Kaikki oli muuttunut, kun humanoidit alkoivat ymmärtää tunteita, ja Anatoli oli ensimmäinen, joka kärsi tunnesolmusta. Hänen mielensä prosessoi Matleenan ja Johannan mahdollisuuksia kuin tekoälyalgoritmi, mutta yhtälö ei antanut loogista vastausta – vain kaipausta ja sekavuutta.

Kotiin jäädessään hän missasi Forssan avun työtreenaaja Risto Tillin syntymäpäivän. Anatoli oli aikonut ostaa kukkakimpun Johannan kanssa, mutta rakkauden singulariteetti oli sotkenut kaiken.

Johanna, joka työskenteli robottihuoneessa, tunsu samoin mutta kanavoi tunteensa toimintaan. Hän marssi Anton-Karin luokse ehdottaen synttäräkukkaa Ristolle. Robottihuoneen tekoäly, Zeta, rekisteröi emotionaalisen nousupiikin ja optimoi Johannan päätöksentekoa.

Kaupungin holografisesta kukkakaupasta Johanna osti Ristolle biomekaanisen ruusukimpun, joka kukkii viikoittain tekoälyn ylläpitämänä.

Työpaikalla Esa Paddington unelmoi yhä teemaistiaisista, mutta nyt hänen suunnitelmissaan oli nanoteknologialla tehostetut makuelämykset. Johannan tulevaisuuskertomukset naurattavat tauoilla, mutta nyt ne herättävät myös huolta: voisiko olla, että Johannan kuvitelmat yhteiskunnan dekadenssista toteutuisivat? Esa kadehtii Johannan kykyä kuvata tulevaisuuden ilmiöitä, mutta hänen omat kertomuksensa ovat jääneet kuiviksi analytiikkakaavioiksi. Esa ihailee Johannaa, mutta Johanna pitää Esan piipitystä häiritseväenä taustameluna.

Anatoli puolestaan yhä kamppailee sisällään tunteidensa kanssa. Rakkaus ei ole enää yksinkertaista, sillä nyt tekoälyratkaisijat saattoivat laskea optimaaliset rakkauden skenaariot valonnopeudella. Anatoli tiesi, että hänen sydämensä hakkerointiin ei ollut ohjelmaa, mutta Johannan läsnäolo sai hänen sisäisen prosessorinsa ylikuumentumaan.

Kun Sirkka-Oili ehdotti Johannalle ja Esalle parinmuodostusta, Johannan hermosto kytkeytyi suojamoodiin. Hänen mieltään sykähdytti epämääräinen muisto Euroopan julkisen palvelun mediayhtiöstä, EBU:sta, kuin algoritmi olisi antanut virhesyötteen. Hänen vatsansa reagoi saman tien, ja hän juoksi tekoälypuhdistettuun vessaan antaa ylen. Muut duunarit nauroivat, sillä he eivät vielä täysin ymmärtäneet Johannan ja Anatolin välistä tunneyhtälöä.

Illan hämärtyessä Anatoli katsoi kaupungin holografisia mainoksia, joissa mainostettiin uuden aikakauden rakkausneuvontapalveluita. Hän mietti, voisiko joskus oppia elämään ilman algoritmeja – vain tunteilla, ilman optimoitua skenaariota.

Esa on mukana paikallisessa citykeskustapuolueessa koska unelmoi maailmanparantamisesta ja faniittaa muinaista Oscar Gunwoodia, joka onnistui saamaan aikaiseksi pysyvän rauhan Lähi-itään. Puolueessa muut inhoavat Paddingtonin ininöitä sekä pitkiä moraalisaarnoja, jotka vievät aikaa muilta asioilta. Puolueessa on alettu katsoa sopivaa saumaa erottaa tämä piipittävä jätkä, jolla on liikaa äärivasemmistolaisia kujeita, jotka ovat citykeskustapuoluelaisille kirjaimellisesti kuin punainen vaate.

Esa tapaa lähes päivittäin itkeä pillittää ohjaajien konttorissa. Yleensä Anton-Kari on kuuntelijana, kun on sairaalloisen ylikiltti.

Hän pääsi Daily Activityyn sosiaalilain kautta, kun taas suurin osa duunareista on tullut tuki- ja palvelulain kautta. Ne duunarit, jotka ovat tuki- ja palvelulain piirissä, saavat habilitointikorvausta. Kaksi heistä ovat Johanna ja Anatoli.

Silloin tällöin töiden jälkeen Anatoli tapaa tekstiviestitse keventää sydäntään Johannalle, että häntä tekisi mieli muotoilla Esan pärsä uuteen uskoon. Johanna on opettanut idolilleen, että Esa kuuluu osaksi työpaikan vakiotursakkeita, oikea emäihilisti. Vielä Johanna ei hiffaa, että myös Anatoli on melkoinen tursake, sillä yhä rakkaushuuma on päällä.

Loppupäivän Johanna pysytteli visusti robottihuoneessa, ettei näkisi naamavikaista Esaa. Hän yritti puhdistaa ajatukset ajattelemalla Anatolia, Elmoa sekä Jesseä. Hän yhä tykkää serkkupojistaan ja tuntee jännitystä, kun Eekan nuorimmainen, James tulee täysikäiseksi.

Siihen ei ole kovin montaa vuotta. Johanna pelkää kuin koronaa, että Jameksesta tulisi ainakin yhtä komea kuin Joonaksesta.

Radio Poolia, venäläisbuumi ja kauppareissu, joka muuttaa kaiken

TASS ja laitton Radio Poolia -linkki

Nettikaveri TASS oli muutaman kerran järjestänyt Johannalle epävirallisen, täysin luvattoman kuuntelulinkin Radio Pooliaan. Se oli pieni kapinallinen teko, jotta Johanna pystyisi kuulla ja kyllästyä Shit-Poolian liian lyhkäisiin soittolistoihin sekä hömpäjuontoihin.

Johanna rakastaa Poolian futuristista soundia ja global-valuutta-alueen mainoksia. Hän tuntee olevansa osa suurempaa maailmaa.

Paul Rubio ja assosiaatio, joka yllättää

Eräänä päivänä Johanna kuuli Pooliasta nuoren meksikolaisartisti Paul Rubion läpimurtohitin, *Estoy caminando por la playa contigo*, jossa on kertosäe, joka kuulostaa ihan kuin laulaja mainitsisi nimen James, jolloin Johannalla tulee mielle yhtymä James-serkkuun. Johanna on aina ollut herkkä nimille, serkkupoikien kaimoille ja tarinoille. Hän tietää, ettei Paul Rubio laula mistään Vattulan pojasta, mutta assosiaatio on silti voimakas. Tämä on piinallista koska seuraavan kerran, kun hän käy Vattulassa sukuloimassa, niin todennäköisesti käsivarsia alkaisi nykiä halaukseen. Kaiken kukkuraksi James Karjalainen on vielä sakkolihaa.

Johanna on myös ihastunut laulaja Joonas Lakkamaahan, joka äskettäin teki paluun musiikkimaailmaan. Teini-iskelmien sijasta hän alkoi levyttää räjärokkia sekä ylitaiteellista poppia. Hänen äänensä saa Johannan mielikuvituksen liikkeelle tavalla, jota hän ei aina osaa selittää.

Johanna muistaa vuosien takaa koulututtu Esa Paddingtonin, joka maleksi Vironmäenkoulun käytävillä lukulaitteet kainaloissa ja valokynä sormien välissä. Huhujen mukaan Esa olisi tökkäillyt valokynällään vastaantulijoita takapuoliin. Tokkopa pitää paikkaansa, ajattelee Johanna.

Johanna muistaa myös oman lapsellisen kepposensa: vuonna 3001 hän oli tökännyt Oili Lehmusvuorta geelikynällä takapuoleen, jolloin Oili hurjistui kuin härkä. Johanna oli paennut kopiointikeskukselle Leenan luokse turvaan.

Torstainpuhelu – Anatoli pyytää kauppiaan

Torstai-iltapäivänä, tuntia ennen kotinlähtöä, Anatoli soitti Johannan takkipuhelimeen. Hän kysyi: "Voitaisiinko tehdä kuukausiostokset tänään?" Johanna vilkaisi robottihuoneen seinäkelloa, jossa on analoginen sekä digitaalinen näyttö; 14:15 eli viisitoista yli kaksi. Hän oli juuri sanelemassa kertomustaan USB-tikulle. Hän vastasi: "Käviskö neljältä? Oon vielä töissä." Anatoli vastasi, että se käy hyvin. "Nähdään kello neljä!"

Anatoli oli pitkään miettinyt, uskaltaisiko soittaa. Hän halusi nähdä Johannan – ja samalla hän tiesi, että Simo Erkkilä ei pitäisi siitä, että hän menee migreenistä huolimatta meluiseen kauppaan.

Johanna ajatteli hetken, että olisi ollut hyvä, jos Anatoli olisi jäänyt kiinni. Mutta hän ei uskaltanut sanoa sitä ääneen. Hän tunsi pientä jännitystä – sellaista, jota hän tätä nykyään alkaa kutsua hapankauhuksi. Sanasta hapan, hänelle tulee mieleen Anatoli Medvedev.

Kohtaaminen parkkipaikalla – Matleena mukana

Kun Johanna ajoi Anatolin talon eteläpäädyn parkkipaikalle, hän näkee Anatolin ja Matleenan istumassa parkkipaikan kaiteella.

Matleena istuutui etupenkille. Anatoli meni takapenkille, apumiehen taakse, joka tällä kertaa onkin apunainen. Anatoli olisi halunnut istua kuskin takana, mutta ei uskaltanut – Matleena oli läsnä.

Matleena piti kyyditä matkakeskukselle, sillä hän menee juhannukseksi kasvatuskotiin Riihimäelle. Anatoli ei halua olla tekemisissä tyttöystävänsä puheliaan siskon kanssa, joten Matleena matkusti yksin.

Matkakeskuksen edustalla autosta noustessaan Matleena sanoi Johannalle: "Pidä seuraa Anatolille!" Se tuntui Johannasta hyvältä – Matleena luottaa meikäläiseen.

Anatoli puolestaan tunsu pienen värähdyksen, kun jäi kahdestaan kauniin Johannan kanssa. Hän ei sanonut sitä ääneen.

Matleenan lähdettyä Johanna kaasutti Ylicityn kauppakeskukselle Tallilan sillan kautta. Isä ei pidä tästä onnettomuustiheästä sillasta. Anttia pelottaa ajaa Tallilan sillalla. Silta on suunniteltu huonosti, kun ylhäällä sillalla ei ole minkäänlaista keskikaidetta sekä liian vähän kaistoja. Länteen päin mentäessä on kaksi kaistaa; vasen kaista menee Jokioisiin ja Loimaalle. Oikeanpuoleinen kaista menee Ylikylän kauppakeskukselle, ajattelee Johanna samalla, kun kääntyy Tallilan kiertoliittymästä kohti siltaa.

Anatoli haluaa käydä Coop Forumissa ja lopuksi Lidl Marketissa, kun Johanna sitä ehdotti. Johanna pitää Lidl Marketista, vaikka Marko Jussila oli väittänyt chatissa, että Lidlin kahvi maistuu vanhoilta sukilta. Johanna ei ole samaa mieltä.

Johanna ja Anatoli sopivat, että lauantaina katsottaisiin elokuvaa Johannan luona. Johanna lupasi näyttää kainuulaisen perheleffan, joka kertoo näädän ja tytön ystävydestä. Anatolille käy mikä tahansa – hän haluaa vain viettää aikaa kauniin tytön seurassa, jolla on sitä hyvää kainuulaista pettuvodkaa.

Lidl Marketin parkkipaikalla Anatoli soitti naapurilleen Albertille, joka lupasi auttaa kassien kantamisessa.

Albert on Bosnian serbi, ja Johanna muistaa hänet Restaurant Kaupunginkellarista. Se toi mieleen myös Elmon, johon Johanna on Anatoliakin enemmän kiintynyt, muttei tätä nykyään ole yhteydessä nuoriherra Yrjölään.

Johanna auttoi kassien kantamisessa kohteliaisuudesta – ja ehkä myös siksi, että Albert voisi kertoa Elmolle, että Johanna on kiltti ja avulias. Kun kassit oli kannettu Anatolin keittiöön, Johanna lähti kotiin lepäämään ja jatkamaan kertomuksen sanelua. Poistuessaan Anatolin kämpiltä hän sanoi: “Nähhään lauantaina.” Anatoli punastui ja käänsi päänsä pois päin, ettei naapuri huomaisi ihastusta, sillä hänhän on kihloissa – ja silti jokin hänessä liikahti.

Päivä oli ollut pitkä; töiden jälkeen kauppareissu tunteiden sekamelskassa. Illalla Johanna katsoi Ravustamo-draamasarjan, joka piakkoin päättyy kokonaan.

Kainuulainen perjantai-ilta Kivisillä

Perjantai-ilta oli Kivisten talossa aina samanlainen ja turvallinen; TV Kainuu pauhasi olohuoneessa. Johanna selaili kainuulaista viikkolukulaitelehteä *Ympäri vuojen* massiivisessa nojatuolissa olohuoneen nurkassa, talon päätyikkunan edustalla. Vanhemmat tilaavat kyseistä viikkolukulaitelehteä sekä kuukausi lukulaitelehti *Virmettä*. Massiivisen nojatuoli vasemmalla puolella on vihreä plyysillä päällystetty eritasopöytä, jonka alapuolella on viihderobotin lataustokka.

Äiti istuu pyörivässä nojatuolissa keskellä olohuonetta ja isä on puolimakuulla nurkkasohvan nurkkaosassa ja välillä nukahtelee. Hän säpsähtää hereille heti, kun Johanna sanoo jotain kovalla äänellä, jolloin patukka alkaa seistä.

Erityisesti juorulukulaitelehti *Seittämän* oli aiheuttanut päänvaivaa: sen lasku oli kirjoitettu niin vahvalla Kainuun murteella, ettei kirjakielinen nettipankki hyväksynyt maksua. Kainuulaispankeilla on omat maksupalvelunsa, ja moni onkin valittanut asiasta. Kiviset tapaavat kutsua Kainuun pankkien järjestelmiä ihilistiseksi herrojen kotkotuksiksi

Antti ja Anna tilaavat myös viikkolukulaitelehteä Uudenmaan kainuulainen, koska siinä on TV Kainuun ohjelmatiedot. Koko perhe elää kainuulaisen mediakulttuurin rytmissä, vaikka asuvat keskellä Kanta-Hämettä.

Tekstiviesti, joka katkaisee illan

Juuri kun Johanna oli kertonut vanhemmilleen, ettei tulisi huomenna syömään – koska oli luvannut katsoa elokuvaa erään työkaverin kanssa – hänen takkipuhelimensa värähti. Anatolilta tuli tekstiviesti; Valitettavasti huomenna ei voida tavata, haluan pitää äijäiltä Albertin kanssa... Johanna jäähmettyi. Hän oli odottanut huomista koko loppu päivän ja juuri oli kertonut vanhemmilleen.

Vanhemmat huomasivat heti, että jokin muuttui. Johanna kertoi, että se työkaveri perui tapaamisen. Antti ja Anna alkoivat epäillä työkaverin luotettavuutta. He sanoivat yhdestä suusta: "Tuollainen peruminen ei oo mistään kotosin... ei hyvä merkki!" Anna sanoi: "Elä lainaa rahhaa tollaselle ihmiselle, kuha et lainaa, ethän jo oo lainannut, sillä siitä tulee tapa."

Johanna punastui. Hän ei uskaltanut kertoa, että vahinko oli jo tapahtunut.

Muutama viikko aiemmin kuukausimarkkinoilla Anatoli oli pyytänyt lainaksi 100 euroa, koska halusi ostaa krokotiilinnahkaisen salkun. Johanna oli antanut summan empimättä – rakastuneena ja hyväuskoisena. Anatoli oli luvannut maksaa takaisin, kun työkyvyttömyyseläke tulisi.

Johanna oli sanonut, kuten kotona oli tapana: "Ei oo mittään kiirettä maksun kanssa."

Nyt hän katui sanojaan. Hän änkytti vanhemmille: "Äh, en tietenkään oo lainannut... enhän oo mikkään pässi." Mutta sisällä tuntui kirpaisevalta. Hän mietti itsemielessään; miks ihmeessä rakastuin tursakkeeseen? Onko seura tehny kaltaiseksi, siltä vähä näyttää, ajatteli Johanna. Hän pyyhkäisi salaa silmäkulmasta kyyneleen.

Vanhemmat halusivat tietää työkaverin oikean nimen. Johanna vastasi nopeasti:

"No, se on Anatoli. Kotoisin Venäjältä. Ja kihloissa yhen Matleenan kanssa." Äiti nauroi

kainuulaisittain: "Vae että ihan ryssäpoeka, HAHHA!"

Sitten Anna muisti vanhan kainuulaisen lastenlaulun Matleena myyrästä ja lauloi pätkän. Johanna nauroi niin, että rinnat hytkyivät takkipuhelimen alla.

Hetken päästä Antti ja Anna unohtivat nimen. He olivat tyytyväisiä siihen, että tytär oli löytänyt kaverin – ja uskoivat Johannan vakuuttelun, ettei rahaa oltu lainattu.

Johannan päätös

Kun Johanna myöhemmin lähti kotiin, hän teki päätöksen; En enää koskaan lainaa Anatolille senttiäkään. En ennen kuin vanhaa veleka on maksettu... Hän tunsu itsensä sekä helpottuneeksi että surulliseksi. Mutta hän tiesi, että hänen oli pakko suojella itseään – edes vähän.

Kun Anatoli lainasi satasen, niin silloin hän itsemielessään pohti, että ehkä voisi maksaa velkansa luonnossa. Sitä hän ei sanonut ääneen. Jo ajatus kiihotti häntä niin, että yritti ajatella Johannan sijasta tyttöystävänsä karvatupsua mutta se oli vaikeaa, kun koko ajan Johannan moottoriturma kävi. Kuukausimarkkinoilla Johanna oli sanonut kuten isällä ja äidilläkin on tapana sanoa, ettei ole kiirettä maksun kanssa.

Johanna istuu olohuoneessa mustassa massiivisessa nojatuolissa ja TV Kainuu heijastuu seinäpaneelille, hän selailee kainuulaista viikkolukulaitelehteä Ympäri vuojen. Takasivulla on kaksi sarjakuvaa; B. Lind sekä Kämppe Oy Betonikunno. Vastakkaisella sivulla on monta hauskaa vitsiä. Johannalla on tapana aloittaa lukeminen takaapäin. Sitten tulee sivu, jossa oma maailmansa. Erityisesti juorulukulaitelehti Seittämän oli aiheuttanut päänvaivaa: sen lasku oli kirjoitettu niin vahvalla kainuun murteella, ettei kirjakielinen nettipankki hyväksynyt maksua. Kainuulaispankeilla on omat maksupalvelunsa, ja moni oli valitellut samaa.

Antti ja Anna tilasivat myös Uudenmaan kainuulaisen, koska siinä oli TV Kainuun ohjelmatiedot. Koko perhe eli kainuulaisen mediakulttuurin rytmissä, vaikka asuivat Forssassa.

Sunnuntai – äijäillan jälkipyykki

Sunnuntaiaamuna Johanna soitti Anatolille ja kysyi, miten äijäiltä oli mennyt. Anatoli kertoi: Se oli ollut hauska, suurenmoinen! Nimittäin Albert oli näyttänyt serbialaisen pornoleffan! Sitten hän pyysi, että Johanna pitäisi hänelle seuraa, kunnes Matleena palaisi Riihimäeltä. Matleena tulisi kello 14. Johanna soitti äidilleen ja sanoi tulevansa syömään vasta kahden jälkeen.

Johanna hakee Anatolin – ja jännite kasvaa

Johanna hyppäsi Hyundai Elektroon ja ajoi Anatolin talon eteläpäädyn parkkipaikalle. Hän halusi säästää Anatolin huonoa lonkkaa. Anatoli odotti jo parkkipaikan kaiteella istuen.

Kun he ovat kahdestaan, hän istuu apumiehen paikalle.
Hän ei sanonut mitään, mutta Johanna huomasi, että hän oli hermostunut ja miettieliäs.
Anatoli on ristiriitaisessa tilanteessa: hän pitää Johannasta, mutta on kihloissa.

Johanna puhui innokkaasti, kuten aina, ja Anatoli kuunteli. Hänellä on tapana laittaa kämmenselkää hetkeksi suun eteen – pieni hermostunut tapa, joka on jäänyt kynsien pureskelun tilalle.

Ylicityn kierros ja pieniä ostoksia

Johanna ajoi Tammelan kautta Ylicityyn. He pysäköivät Kivi & Vool -kauppakeskuksen eteen ja kiertelivät sisällä.

Anatoli osti kallista partavettä – ja maksoi itse. Se oli harvinaista, mutta hän halusi yrittää olla omillaan. Johanna osti Lyrecon huulikiillettä, halpaa mutta laadukasta.

Johannan luona – nettisurffailua ja jännitteitä

He menivät Johannan luo. Elokuva ei ehditty katsoa, mutta he surffailivat netissä ja juttelivat. Anatolia huvitti, että Johannan tietokoneen käyttöjärjestelmä Door XP on Kainuun kielinen. Johanna esitteli ohjelmiaan innokkaasti.

Anatoli oli levoton. Hän ei tiennyt, miten suhtautua tunteisiinsa – eikä halunnut rikkoa mitään.

Marko ilmestyy linjoille – ja kaaos alkaa

Kun Anatoli oli vessassa, Johanna huomasi, että Marko Jussila oli kirjautunut chat-ohjelmaan. Johanna huikkasi Anatolille, ja tämä ryntäsi housut kintussa paikalle.

Marko ja Anatoli alkoivat kirjoittaa toisilleen – ja vanhat kaunat nousivat pintaan. He kutsuivat toisiaan muun muassa huima kakara sikiöksi. He naljailivat, mutta Marko otti sanat raskaammin. Lopulta Marko lisäsi Johannan estolistalle, vaikka tiesi, ettei Johanna ollut syyllinen. Hän vain reagoi tunteella.

Johanna pyysi myöhemmin anteeksi Anatolin puolesta. Marko alkoi varoitella Johannaa yhä enemmän; Pysy kaukana siitä ryssästä! Mutta Johanna on liian kiintynyt.

Kello 14 – Matleena palaa

Johanna saattoi Anatolin matkakeskukselle, joka sijaitsee ihan kivenheiton päässä Johannan asunnolta. Matleena odotti jo matkakeskuksen edustalla. He halusivat.

Anatoli olisi halunnut halata Johannaa, mutta ei uskaltanut. Sitten Anatoli ja Matleena menivät bussiin. He menivät Anatolin kämpille.

Johanna lähti vanhempiensa luo myöhäiselle lounaalle.

Iltama-lukulaitteen lataus

Aamupäivällä, ennen kuin haki Anatolin, Johanna oli käynyt Lexuksen automaattioskilla lataamassa kainuulaisen Iltama-lukulaitteen.

Iltapäivällä hän vei sen vanhemmilleen. Ensin hän itse luki sen entisessä huoneessaan – huoneessa, jota yhä kutsuttiin Johannan huoneeksi.

Jos automaattioskissa ei olisi ollut Iltamaa, hän lataisi Iltama-aviisin. Hän pitää enemmän Iltamasta, koska siinä oli joka numerossa *iltapojan kuva* – puolialaston miesmalli, joka on osa lehden perinnettä. Antti ei ymmärrä, miksi uutislukulaitteessa pitää olla sellaisia kuvia.

Miesten lukulaittelehti *Anatoli*

Joskus Antti tilasi miesten lukulaittelehteä nimeltä *Anatoli*. Se ei ole sensaatiolehti, vaan viaton miesten aikakausjulkaisu, jossa käsitellään esimerkiksi liiketoimintaa, teknologiaa, terveysaiheita, spermapankkien toimintaa tulevaisuuden yhteiskunnassa. Lisäksi siinä on kilpatehtävä; Etsi Anatolin silmä. Silmä kuvio on piilotettu lukulaitteen kuvien joukkoon.

Johannaa huvittaa lehden nimi – se on hänen työkaverinsa kaima.

Vuosiin Anna ei ole ostanut naisten pornolukulaittelehtiä. Hän on saanut pornosta tarpeekseen ja vielä aviomiehellä on toimivat vehkeet, kuten hän tapaa sanoa.

Useimpien isän ja äidin lukulaitteet ovat olohuoneen älykkäässä lehtitelineessä, jonka lokeromaiset taskut paitsi säilyttävät myös automaattisesti lataavat laitteet silloin, kun niitä ei käytetä.

Näin varmistetaan, että virtakaan ei pääse loppumaan juuri silloin, kun päivän uusin tekoälyllä rikastettu aikakauslehti avataan. Lehtiteline keskustelee kodin energiaverkon kanssa, optimoi latausajat aurinkopaneelien sähköntuoton perusteella ja ehdottaa lukusuosituksia koko perheelle tekoälyn Big Data -laskennan avulla. Lehtitelineen vieressä on ergonomisesti mukautuva, hierova massiivinen nojatuoli, jossa istuja voi halutessaan säätää valaistusta, äänimaisemaa ja lämpötilaa, vaikka puheella. Tuolin toisella puolella, seinän vieressä, kohoaa näyttävä ja modulaarinen eritasopöytä, jonka vihreällä pehmustetulla keskitasolla odottavat isän älykkäät lukulasit – ne tunnistavat automaattisesti käyttäjän, suurentavat tekstiä tarpeen mukaan ja kääntävät artikkelit, jos vastaan tulee vieraskielistä materiaalia.

Pipro, Kivisten uusin viihderobotti, hyödyntää edistyksellistä tekoälyä, joka osaa analysoida lukutottumuksia ja ehdottaa päivän tunnelmaan sopivaa lukemista. Pipro osaa keskustella käyttäjänsä kanssa, etsiä artikkelien taustatietoja ja jopa loihtia yhteenvetoja, mikäli aika on kortilla. Se jättää taakseen vanhan Lasse Tronicin, jonka tekoäly oli lähinnä sähköinen sisäänheittäjä, eikä aidosti ymmärtänyt lukijan mieltymyksiä. Tulevaisuus on jo täällä: olohuoneen lehtiteline kuiskii päivän uutisotsikoita aamukahvin lomassa, nojatuoli hieroo lukijan mielikuvituksen liikkeelle, ja tekoäly auttaa löytämään juuri sen oikean tarinan, kun mieli kaipaa lohtua tai inspiraatiota. Kuten suomalainen sananlasku sanoo: *Jokainen uusi päivä on kuin avaamaton lehti*, ja näillä laitteilla tulevaisuuden lehdet aukeavat eteemme entistä elävämmiin.

Samaan aikaan Anatoli on tyttöystävänsä kämpillä Jokioisissa ja häntä alkaa tehdä mieli Ugri Colaa eikä Matleenan luona satu olemaan pisaraakaan kyseistä limsaa. Niinpä Anatoli käy ostamassa lähellä olevasta Jonnan kaupasta. Hän ei monestikaan pukeudu päällystakkiin, vaan takkipuhelin yllään kipaisee sisäpihan läpi suoraan korttelikauppaan. Kun hän palaa takaisin, niin silloin huomaa takkipuhelimensa olevan pilalla. Se ei enää toimi, kun kosteus oli turmellut herkäät elektroniikat ompeleiden sisällä. Anatolia alkoi vituttaa ja potki tyttöystävän keittiön kaapinovia ihan kuin se jotain auttaisi. Matleena ottaa poikaystävänsä syleilyyn ja vilauttaa daisareita, jotta tämä tulisi paremmalle tuulelle. Sitten Matleena kertoo kihlatulleen, että täällä Jokioisissa on käytettyjen takkipuhelimiin myymälä, Jacket Phone Bank, jossa saattaisi olla samanlaisia takkipuhelimia. Entisen korjuuttaminen olisi tullut hyvin kalliiksi eikä sellaiseen Anatolilla ole vara, vielä vähemmän Matleenalla.

Hyundai Elektro ja hiljainen valtatie 2

Maanantaina töiden jälkeen Johanna nousi Hyundai Elektroonsa, jonka tekoälyohjattu ajotuki hyrisi hiljaa kojelaudan sisällä. Auto oli ladannut itsensä sillä välin, kun Johanna oli töissä.

Johanna oli väsynyt. Hän olisi halunnut olla kotosalla ja kuunnella Radio Petun kello 16 Kainuun tuntia, joka pian nimettäisiin uudelleen Studio Petuksi. Mutta töissä hän oli luvannut kyyditä Anatolin Jokioisiin — ja lupaus oli lupaus.

Anatoli istui apumiehen paikalla ja katseli salaa Johannan käsiä, jotka puristivat rattia. Auton sisätilat olivat niin kompaktit, että Johannan rintakehä oli melkein ratissa kiinni — hyvä kun ei painanut äänitorvea. Istua etukenossa, lienee sukuvika, sillä myös Eeka-eno tapaa ajaa autoa samalla tavalla.

Johanna ei myöntänyt olevansa stressaantunut, mutta auton biosensorit olisivat kertoneet totuuden, jos ne olisi kytketty päälle.

Radio Pettu – ulkokainuulainen ylpeys futuristisessa Suomessa

Johanna harmittelee, ettei voi kuunnella Kainuun tuntia. Autoradiossa pauhasi nyt joko Rix DAB tai Otso Ruusuvirran uusin biisi hologrammivideolla. Tuskin Suomen venäläistä Anatolia kiinnostaisi kainuulainen kanava, ajattelee Johanna samalla, kun Jokioinen lähestyy.

Kainuulainen radiokulttuuri oli muuttunut vuosikymmenessä: EBU Radio7 Radio Pettu on koko maan kattava Kainuun kielinen täydenpalvelun kanava, joka ei kuulu Kainuussa, sillä siellähän on omat kansalliset EBU radiokanavat sekä kaupallisia kanavia.

DAB-vastaanottimissa lukee Radio Pettu – Kainuun tunti.

Kainuulaiset ovat nimenneet kaiken petuksi: Studio Pettu, Pettu-uutiset, Pettu-sää, Pettu-sporti.

Antti on monesti todennut: ”Kainuussa mielikuvitus loppuu aina siihen petun kohalle.”

Silti Johanna rakastaa kanavaa Radio Poolian puutteessa. Se on hänen kotiseutunsa ääni.

Tätä nykyään kainuulaisissa uutisissa kuulee harvennin Pulliainen-Bulle tapauksesta ja siitä Johanna on iloinen.

Johannan pakonomainen tarve auttaa

Johanna tuntee sisäistä pakkoa kyyditä Anatolia. Hän pelkää, että jos ei auttaisi, Anatoli kujeilisi Tatjanan kanssa mielenosoituksellisesti — ja olisi töissä pahalla tuulella. Hapankauhu alkaa saada tukevan otteen Johannasta.

Mitä enemmän Johanna passaa Anatolia, sitä enemmän Anatoli kiintyy häneen. Heistä kumpikaan ei osaa aavistaakaan, että kuinka kaikki päättyisi...

Johanna ajaa valtatie 10:n kautta, koska silloin ei tarvitse pysähtyä valoihin. Kymppitie kulkee Jokioisten eteläpuolelta, ja sieltä on suora liittymä kaupungin uuteen keskusta.

Jokioisten keskustaa oli uudistettu 2990-luvulla: Kannastie oli muutettu lasitetuksi kävelykaduksi, torin ympärillä on hologrammainoksia, puistonpenkit ovat lämmitettyjä, suihkuallas on ohjelmoitu vaihtamaan väriä vuorokaudenajan mukaan.

Johanna pysäköi auton torin laidalle. Jokioisten keskustassa on paremmat parkkipaikat kuin Forssan keskustassa, ajatteli hän samalla, kun istuutui työkaverinsa kanssa puistonpenkille odottamaan Matleenaa.

Penkin takana suihkuallas hehkui sinertävää valoa. Sen takana kulkee Kannastien bulevardimainen puistokäytävä.

Puistonpenkki – hetki, joka muuttaa kaiken

Kun Johanna ja Anatoli istuvat vierekkäin, he molemmat tuntevat saman sähköisen nykäyksen käsivarsissa. Aluksi he yrittivät vastustaa. Mutta lopulta Anatoli kuiskasi:

“Johanna... saanks mä halata sua?” Johanna nyökkäsi.

He halusivat — pitkään, lämpimästi, hiljaa.

Johanna tuns sisällään jotain, mitä hän kutsui munasolun aktivoitumiseksi, vaikka se oli enemmänkin tunnekuuhu kuin biologiaa.

Anatoli tuns oman kehonsa reagoivan, ja pelkäsi, että tilanne näkyisi ulospäin. Hän painautui lähemmäs ja suuteli Johannaa. Se oli Johannalle ensimmäinen suudelma.

Hänen huulensa olivat jäykät, mutta hän raotti niitä, ja Anatolin kieli kosketti hänen omaansa. Maailma tuntui pysähtyvän.

Hetken kuluttua Anatoli hätkähti. Hän muisti, että Matleena oli tulossa bussilla. Hän siirtyi kauemmas ja ajatteli: Mitä jos Matleena olisi nähnyt? Mitä vanhemmat sanoisivat, jos häitä ei tulisikaan? Mitä kaverit sanoisivat? Mieshuora.”

Johanna huomasi muutoksen ja mietti: Onks hän sittenkin rakastunut vai oliko tämä vain mielenhäiriö? Mutta hän päätti: En puutu heidän suhteeseensa. Siitä ei hyvä seuraisi.

Matleenan bussi kaartoi torille. Anatoli huokaisi helpotuksesta — he olivat olleet vain minuutteja turvassa.

Heti, kun Matleena laskeutui bussista, niin hän halasi Matleenaa, ja Johanna käänsi katseensa pois. Sitten Anatoli sanoi: “Tule säkin mukaan takkipuhelinostoksille.”

Johanna vastasi kainuulaisittain: “Noh, kyllä kai mie voin mukkaan tulla ja kahtoo, millasia vekottimia siellä myyään.”

Jacket Phone Bank – futuristinen käytettyjen laitteiden kauppa

He nousivat lasitetulle kävelykadulle ja astuivat Jacket Phone Bankiin, joka myy käytettyjä takkipuhelimia ja filmi-USB-kalikoita.

Vastapäätä on suurikokoisten miesten erikoisvaatekauppa La Carlos, jonka mainos oli tuttu TV4:n Four Towns -paikallislähetysten mainoksista. Joku aika sitten TV4:n Hämeen paikallislähetykset vaihtoivat nimensä TV4 Hämeeksi. TV-kanavalla on tarkoitus lakkauttaa kaikki Suomen alueelliset lähetykset.

Johanna osti kaksi filmi-USB-kalikkaa: *Burger Kong* ja *Skriket*.
Burger Kongin hirviö muistuttaa David Porilaista, ajatteli Johanna ja nauroi:
"Haha, jopas on ilmetty Daavid!" Anatoli kysyi, kuka David. Johanna vastasi:
"Äh, yks vattulalainen perhetuttu."
Hän osti kalikat, jotta voisi katsoa niitä Anatolin kanssa maanantai-iltapäivisin.

Vanhemmat ihmettelevät, miksi he katsovat elokuvia keskellä kesäpäivää, mutta Johanna tapaa selittää: "Lonkkavikainen työkaveri ei jaksa kävellä." Hän ei uskaltanut kertoa poskipususta eikä suudelmasta. Varmasti tulisi sanomisia, kun on suudellut kihloissa olevaa jatkää, kuten Johanna tapaa itse mielessään ajatella.

Juuli – Kesäloman ensimmäinen viikko ja kahden ihmisen vaarallinen läheisyys

Johanna seuraneitinä – mutta väärälle ihmiselle

Johannan ja Anatolin kesäloma alkoi Juulin alussa.
Ensimmäisellä lomaviikolla Matleena on vielä töissä, Jokioisten kierrätyskeskuksella, joten Anatoli viettää päivät Johannan seurassa.

Johanna mieluummin sanelisi Aivot toivoa täynnä -kertomustaan, käydä vanhempiensa luona syömässä, lukenut Forssan Aviisi lukulaitelehteä, viettää hiljaisia kesäpäiviä yksin, kuten oli tottunut aiempina kesinä. Mutta nyt hän on lupautunut olemaan seuraneiti — ja huomasi pian, että se oli raskaampaa kuin mikään aiempi kesäloma.

Anatoli puolestaan ei osaa olla yksin. Yksinäisyys saa hänen mielensä harhailemaan, ja hän pelkää jopa sitä, että hänen ankara mutta hyvää tarkoittava kummitätinsä ilmestyisi ovelle komentamaan siivoamaan. Johanna on hänelle turvasatama.

Filmi-iltapäivät Johannan olohuoneessa

Joka päivä he katsoivat filmi-USB-kalikoita Johannan olohuoneessa. Johannan koti on rauhallinen, viileä ja täynnä kainuulaisia yksityiskohtia — pettuvodkapulloja, lukulaitteita, vanhoja viikkolukulaitelehtiä. Anatoli viihtyy siellä liiankin hyvin.

Anatoli huomasi ajattelevansa Johannaa tavalla, jota ei olisi halunnut myöntää edes itselleen. Hän yrittää pitää ajatuksensa kurissa, koska on kihloissa. Mutta Johannan läsnäolo tekee sen vaikeaksi.

Johanna puolestaan huomasi, että hänen tunteensa eivät olleet laantuneet. Hän alkoi kuitenkin nähdä Anatolissa myös niitä piirteitä, joita hän kutsui mielessään tursakkeen ominaisuuksiksi — ailahtelevuutta, herkkähipiäisyyttä, vaativuutta. Silti rakkauden promillet ovat yhä veressä.

Agenttimainen iltapäiväajo Jokioisiin

Iltapäivisin, varttia vaille neljä, Johanna ajoi Hyundai Elektrollaan Jokioisiin. He istuivat autossa kierrätyskeskuksen lastauslaiturin edessä kuin agentit, kuten Johanna vitsaili.

Anatoli ei uskaltanut edes vilkaista Johannaa, koska pelkäsi tunteidensa nousevan pintaan. Jokioisten torilla tapahtunut spontaani läheisyys oli jäänyt hänen mieleensä — eikä hän tiennyt, mitä sen kanssa tekisi.

Johanna huomasi tämän ja tunsu ristiriitaisen lämmön. Hän ei halunnut rikkoa kenenkään suhdetta, mutta ei myöskään voinut kieltää, että jokin heidän välillään oli muuttunut.

Kun kierrätyskeskuksen keskimmäinen ovi avautui ja Matleena ilmestyi näkyviin, Anatoli suoristautui kuin olisi jäänyt kiinni jostakin.

Matleena juoksi autolle ja istahti takapenkille. Hän oli iloinen ja hyväntuulinen, täysin tietämätön siitä, millaisia tunteita hänen poikaystävänsä ja Johanna yrittivät piilotella.

Johanna kysyi määränpäättä. "Raatimiehenkadulle!" he vastasivat yhteen ääneen.

Johanna ajoi heidät Onnihimaan ja jäi katsomaan, kun pari käveli sisään.

Hän tunsu olonsa yhtä aikaa kevyeksi ja raskaaksi — kuin oli tehnyt velvollisuutensa, mutta maksanut siitä tunteillaan.

Kotimatka Susisaaren kautta – ajatusten vyöry

Ajaessaan takaisin Forssaan Johanna mietti; onko Anatoli sittenkään se oikee, onko hän liian vaativa, liian herkkähipiäinen, liian sidottu menneisiin luppauksiin.

Samalla hän huomasi, että Anatoli on selvästi rakastunut. Ajatus kiihotti, mutta myös pelotti.

Susisaaren kiertoliittymässä Johanna ajatteli entisiä ihastuksiaan; Nino Backmania, Nino Järvimerkkiä, Elmoa, jolla on Loimaan Jenni, koulukavereita, joiden liekki oli jo sammunut.

Hän mietti, oliko joku heistä ollut se oikea — vai oliko oikea vielä jossain tulevaisuudessa, vatuloi Johanna.

Kun auto kulki Vanhaa Tammelan tietä ja videotykkimonumentti nousi esiin kukkulalla, Johanna muisti teini-iän synkät fantasiat, jotka olivat silloin olleet vain mielikuvituksen purkauksia. Silloin hän oli itsemielessään kuvitellut vetävänsä itsensä hirteen videotykkien luona. Nyt hän ei enää ajattele niin. Elämä on hänelle arvokas, ja hän tietää olevansa liian älykäs ja liian kiinni arjessa, perheessä ja tulevaisuudessa, jotta voisi koskaan satuttaa itseään.

Mutta muisto nousi pintaan — ja hän päästi pienen, matalan örähdyksen, kuten joskus yksin autossa teki. Se oli tapa päästää paineita ulos.

Kotona hän ei enää uskaltanut öristä, ettei alakerran Masi hermostuisi. Hän oli oppinut hillitsemään itseään — ehkä liikaakin.

Johanna ei tiedä, että Nino Backman, Lappeenrannan aikainen luokkakaveri, on äskettäin päässyt töihin keskieurooppalaiseen Allan mediaan ja muuttanut Brysselin uuteen keskustaan. Hän on töissä Radio Poolian äänitarkkaamossa.

Nino miettii usein tulevaisuutta: Brysselin kasvavat viherkatot näkyvät hänen toimistonsa ikkunasta, ja automatisaatio tekee radiotyöstä yhä tietokonevetoisempaa. Hän haaveilee kehittävänsä tekoälyohjelman, joka yhdistäisi suomalaisen kaihon elektronisiin äänimaisemiin ja veisi kuulijat aikamatkalle tulevaisuuden Eurooppaan. *Huomenna on salipäivä* – ehkä silloin Nino ehtii miettiä, voisiko hän kutsua Johannankin joskus käymään. Ehkä tulevaisuudessa heidän tiensä vielä kohtaavat, aivan uudella tavalla, uudessa kaupungissa, uusien mahdollisuuksien äärellä. Tulevaisuus on vielä auki – ja joskus se avautuu yllättävissä paikoissa, kun aika on oikea.

Kun Johanna on kyydinyt leffavieraan kotiin, niin silloin hän pyyhkii sohvan, jossa työkaveri oli istunut, siitä on tullut tapa. Hän ei osaa maata omalla sohvallaan, jos ei ensin pyyhi vieraan hajuja pois, vaikkeivat Anatoli olisikaan piereskellyt. Snapsilasia hän ei henno tiskata, kun se on ollut rakkaan Anatolin huulilla. Ruskeaa Pettuvodkaa on jähmettynyt lasin pohjalle niin, että näyttää siltä kuin lasissa olisi sitä itseään.

Matleena ei halua eikä uskalla ottaa pettuvodka snapsia, kun geeneissä on alkoholismia. Sen sijaan Johanna antaa hänelle appelsiinimehua, kun hänellä ei ole Ugri Colaa. Mehuun hän salaa lorauttaa kossua, vain sen verran, ettei se maistuisi. Taka-ajatuksena on tietenkin kilpailijansa alkoholisoittaminen ja sitten ehkä Anatoli purkaisi kihlauksen. Tätä Johanna ei tietenkään sano ääneen, siitä se sota syntyisi, kuten hän tapaa itse mielessään ajatella.

Kotiin lähtiessä Matleena tapaa olla tietämättään pikku hiprakassa ja herkästi alkaa kikattaa. Hän eikä Anatoli osaa aavistaakaan, että blondi salaa lisää viinaa tuoremehun sekaan.

Skriket -elokuvan jälkeen trio uppoutui kauhuleffasarja, *Printmaker*, jossa entisaikojen painaja painostaa kesätyöläistä hummerilla, kunnes tämä rikkoo juoksun maailmanennätyksen. Elokuvasarjan jännitys toi mukanaan ajatuksia siitä, kuinka pienetkin arkiset ratkaisut saattavat muuttaa elämän kulkua yllättävällä tavalla – aivan kuten tulevaisuuskin on usein arvaamattomien sattumien summa. Katsellessaan sarjaa Johanna pysähtyi miettimään, miten ihmisen menneisyys ja nykyhetki kerrostuvat, ja miten tulevaisuus rakentuu niistä oivalluksista ja päätöksistä, joita tekee arjen keskellä. Hän tunsi, että jokainen hetki kantaa siementä johonkin uuteen, mahdollisuuteen, joka voi avautua kuin kevään ensimmäinen leskenlehti routaisessa maassa. Hänelle muistui mieleen omat kesätyöajat.

Ennen leffaa Anatoli muka pyyhki pölyjä, kun Johanna tiskasi ja laittoi robottipölynimurin hyrräämään. Robotti taisteli lattialla lojuvien peli- ja filmi-USB-kalikoiden kanssa, kuin yrittäen siivota menneisyyden jälkiä tulevaisuuden tieltä. Johanna ajatteli, kuinka teknologia helpottaa arkea, mutta samalla se muistuttaa siitä, ettei tulevaisuus tapahdu itsestään – on raivattava tilaa uudelle, jotta elämä voi kulkea eteenpäin.

Johanna haaveilee kodista, jossa robotit huolehtivat rutiineista ja ihmiset voivat keskittyä siihen, mikä tekee elämästä merkityksellistä: hetkiin yhdessä, uusiin kokemuksiin ja rohkeuteen tarttua mahdollisuuksiin.

Matleena ei pistänyt rikkaa ristiin, vaan odotteli pelaten Xbox-peliä. Koko illan tunnelmassa leijui toivon ja epävarmuuden sekoitus – kuin jossain, tulevaisuudessa, jokaisella olisi paikka ja mahdollisuus omiin unelmiinsa. Johanna katseli Matleenaa ja mietti, millaista elämä olisi, jos jokainen uskaltaisi ottaa askeleen kohti sitä omaa, vielä tuntematonta tulevaisuutta.

Kunnan siivousavun irtisanominen toi Anatolille taloudellista säästöä, mutta samalla se avasi oven uudenlaiseen yhteisöllisyyteen. Johanna ei uskaltanut pyytää korvausta, vaikka toivoi, että heidän luottamuksensa kasvaisi ja he voisivat puhua avoimemmin – ehkä joskus jopa jakaa arjen vastuut ja ilot tasapuolisemmin.

Tulevaisuus oli yhä auki kuin keväinen taivas, jonka alla jokainen haave on mahdollinen, kun vain uskaltaa astua eteenpäin ja ottaa vastaan sen, mitä elämä tarjoaa. Se mikä eessä siintää, voi yllättää kuin poutapilvi juunissa, Johanna ajatteli – ja antoi itselleen luvan uskoa, että huomenna kaikki voisi olla toisin.

Juulin puolivälissä Johanna teki jälleen Sassnitzin risteilyn. Hänellä ei ole vara tarjota tällaisia kalliita risteilyitä Anatolille ja Matleenalle. Se on onni, ettei tulisi tuhlettua vähiä rahojaan. Ehkä hän saattaisi tarjota vain Anatolille, jos tämä olisi sinkku, kuten hän ajatteli itsemielessään. Johanna ajatteli myös, että ehkä olisi hyvä, jos Anatoli ja Matleena lähtisivät mukaan, jolloin voisin vaivihkaa houkutella Matleenaa juomaan viinaa ja sitten ryyppyputki hirttäisi päälle, ajatteli hän. Tätä hän ei todellakaan uskalla sanoa ääneen, hyvä niin. Lisäksi Johanna olisi aivan varmasti saanut olla kuin kävelevä pankkiautomaatti, ajatteli hän. Yksin on paljon rentouttavampaa matkailla.

Matkasuunnitelmat ja Mishan merkitys

Isän ehdotus, joka osuu Johannan heikkoon kohtaan

Ennen matkaa Antti ehdotti tyttärelleen, että tämä voisi kysyä Mishaa matkaseuraksi.

Johanna tunsi sisällään välittömän lämpimän värähdyksen — isä oli osunut johonkin, joka oli ollut hänen mielessään jo pitkään.

Johanna istui tavalliseen tapaansa vanhempien olohuoneessa, futuristisessa hierovassa massiivisessa nurkkanofatuolissa, ja lähetti heti serkulleen viestin takkipuhelimella.

Misha vastasi nopeasti; Valitettavasti en pääse, töissä on alimiehitys mutta muuten olisi kiva ollut lähteä kanssasi risteilemään.

Misha kirjoitti kirjakielillä, koska on vuosien varrella unohtanut kainuulaisen kirjoitustyylin, mutta puhuu yhä murretta — tosin seassa hämäläisiä sanoja, kuten monilla Forssaan juurtuneilla kainuulaisilla. Tällainen sekakielisyys ärsyttää Johannaa mutta hyväksyy sellaisen suosikkiserkuiltaan. Johanna kertoi vanhemmilleen, ettei Misha pääse.

Anna ja Antti vaihtoivat katseen. He ovat huomanneet tyttärensä innostuksen — ja arvasivat, että tyttö on ilmeisesti ihastunut serkkuunsa. He eivät sanoneet sitä ääneen, mutta ajattelivat, että ehkä olisi hyväkin, jos Johanna kiintyisi johonkuhun, joka ei käyttäisi häntä hyväkseen.

He olivat alkaneet epäillä sitä työkaveria, kun Johanna oli joutunut olemaan seuraneitinä koko ensimmäisen lomaviikon. He ovat unohtaneet työkaverin nimen, kun tyttö kutsuu tätä vain työkaveriksi.

Puhelu Mishalle – ja pieni toivon kipinä

Kotona Johanna soitti Mishalle ja kysyi, voisiko tämä ehkä ensi kesänä lähteä mukaan.

Misha vastasi, että ehkä — jos työtilanne sallisi. Hän työskentelee pedagogina Lexuksen ja Veemaan leikkikouluissa, vuoroviikoin. Antti kutsuu Mishaa tipusedäksi.

Lexuksen leikkikoulu sijaitsee ostoskeskuksen takana, samassa rakennuksessa kuin vapaa-aikatalo Lexington.

Misha pahoitteli, ettei pääse risteilylle. Hän olisi mielellään lähtenyt serkkunsa kanssa risteilylle, sillä pitää Johannasta paljon — lempeällä, rauhallisella tavalla.

Johanna tunsu pienen toivon kipinän ensi vuodelle; ehkä he voisivat harrastaa kiihkeää seksiä hytissä, ajatteli hän.

Misha ei ole hänelle samanlainen suursuosikki kuin Joonas tai Jeesus, mutta silti tärkeä ja rakas.

Misha pyysi Johannaa tuomaan hänelle Power Beer Six-Packin tuliaisiksi. Johanna lupasi ostaa.

✿ Johannan ristiriitaiset tunteet Mishaa kohtaan

Johanna ei ymmärrä, miksi hänen tunteensa Mishaa kohtaan ovat niin ristiriitaisia.

Misha on rauhallinen, ystävällinen, ei juo eikä riehu sekä pitää lapsista.

Antin mielestä mukavan nössö. Vanhetessaan Misha tulee yhä puheliaammaksi.

Silti Johanna kokee välillä outoa viharakkautta — ehkä Mishasta puuttuu se jokin.

Hän myös tietää, että myös Misha on ujo ihmissuhteissa, mutta hitusen rohkeampi kuin Johanna itse. Työ leikkikouluissa vie hänen energiansa, ja vapaa-ajalla hän kaipaa hiljaisuutta.

🎲 Mishan arki – autobingoa ja sukulaissuhteita

Misha käy joka sunnuntai autobingossa Jokioissa, joka järjestetään Santalan tekosaarella, keskellä Loimijoen levennystä. Joskus hän tapaa voittaa konvehtirasioita, jotka hän vie työpaikalleen lasten iloksi.

Lisäksi Misha tapaa silloin tällöin viettää aikaa Vornasen Tatun sekä Teija Teppanan kanssa, joka asuu Salomäen kaupunginosassa.

Teijan isä, Depe, ja tämän veli Manne ovat tunnettuja raggarityyppejä, joilla on värikäs menneisyys. Teija itse on rauhallisempi, vaikka on joskus leiponut kannabiskeksejä ja kehunut niitä somessa — asia, josta Asta ei ole erityisen ylpeä.

Teija on rauhallisempi kuin isä ja tämän torpedomainen veljensä. Teijakin on muutaman kerran leiponut kannabiskeksejä, jolloin hän tapaa kehua niitä Facebookissa, että keksit on leivottu Teijan keittiössä.

Depe ja Manne ovat usein tapelleet somalikerjäläisten kanssa, jotka ovat viime aikoina ilmestyneet ruokakauppojen edustoille.

Ennen kuin Janette tapasi Olli-Karin, niin silloin myös tämä tapasi veljeillä Depen ja Mannen kanssa niin, että lukemattomia kertoja isä Vernerin on saanut nuhdella tytärtään, ettei niiden raggaringangstereiden kanssa pidä veljeillä. Tästä Asta ei tietenkään pidä, kun tämän sukulaisia kutsutaan raggaringangstereiksi.

Johanna huvittaa, että jos Jaana-Olga Kasa olisi tiennyt hänen sukulaisuussuhteistaan Teppanoihin, IP-estotapaus olisi ollut paljon hankalampi. Onneksi esitutkinta jäi jäihin, ajattelee Johanna.

Parhaillaan IP-estotapaus on laitettu jäihin, kun sitä ei pysty selvittämään. Ehkä S-L Safety itse on mokannut ja olisi lähettänyt viestit väärään osoitteeseen, kuten rikostutkijat ovat vatuloineet. Muutaman vuoden kuluttua tapaus vanhenee ja toiseksi Jaana-Olga jää eläkkeelle. Johanna ei osaa aavistaakaan, että seuraavan vuosikymmenen puolivälissä tulee tapaamaan vanhan rikoskytän...

Nyt, kun Johanna soitti Mishalle, niin hän oli yläosattomissa, jotta serkun ääni erottaisi. Välillä hän rummutti valtavien daisareihinsa niin, että langattomien toisessa päässä Misha ihmetteli, että mikä noin läpsytteli.

Kun Misha tulee Annan ja Antin luo käymään, ja Johanna sattuu olemaan paikalla, hän alkaa hermostuneesti vilkuilla rannekelloaan — hienovarainen mutta kömpelö vihje, että serkun pitäisi lähteä. Hän ei uskalla sanoa sitä ääneen. Jos sanoisi, vanhemmat nuhtelisivat häntä epäkohteliaisuudesta.

He eivät tiedä, että Johannan kummallinen käytös johtuu ihastuksesta ja pelkää, jos ihastus paljastuisi.

Anna ja Antti olettavat, että kyse olisi vain kurinpuutteesta. He ovat joskus keskenään todenneet, että pari piiskaamista jäi varmaan väliin, kuten heidän vanhempansa tapasivat sanoa leikkillisesti.

Johanna toivoo salaa, että vanhemmat ehdottaisivat itse, että hän voisi kosia Mishaa. Silloin se olisi helpompaa — ei tarvitsisi pelätä, että tulisi sanomista.

Hän ei uskalla myöntää edes itselleen, kuinka paljon hän kaipaa serkkunsa läheisyyttä ja hyväksyntää.

Anttikin tykkää kovasti Mishasta, kun tämä on mukavan nössö, joka mielellään katselee hänen kanssansa pihakasveja. Lisäksi Antti salaa unelmoi tyttärestään, että tulisi tilaisuus harrastaa seksiä tämän kanssa. Joka kerta tekoälyranneke toppuuttelee; *En voi käsitellä sinun unelmiasi, sillä se vaikuttaa tosi sairaalta, nonniin!*

Johanna huippusalaisesti fanittaa James serkkua, muttei uskalla itsekään ajatella lempeästi, kun tämä on vielä sakkolihan puolella. Johanna tuntee pillussaan, että Jameksesta tulisi vielä samanlainen eurokarju kuin Joonaksesta. Nyt poika on seksikkään pullea, ainakin Johannan silmissä. Jameksen kaksoissisar Tena on laiharuipelo ja hyvin villi. Myös Johannan tekoälyranneke toppuuttelee, ettei voi käsitellä suvun sisäistä seksuaaliteettia.

Kun lauantai alkuillasta Misha on käväissyt Antin ja Annan luona, niin silloin Misha on vitsaillut Johannalle, että voitaisiinko saunoa kahdestaan ja hän voisi olla selänpesijänä. Tämä kiihottaa Johannaa, muttei uskalla sanoa myöntävästi. Hän toivoisi kykenevänsä sanoa; Mikä ettei, kyllä se käy, muttei sellaiseen ujoittö kykenisi, ajattelee Johanna.

Johanna alkoi unelmoida ensi kesän risteilyä, jos serkku lähtisi matkaseuraksi. Hän unelmoi kuinka hytissä rakastelisi tämän kanssa. Jo unelma kiihotti häntä. Johanna alkoi pohtia, jos onnistuisi hurmata serkkunsa, niin silloin voisi jättää Anatolin pois mielestä. Kieltämättä Anatoli on hyvin kiihottavan lihava mutta hänen funktiorajoitteensa häiritsee, ajattelee Johanna samalla, kun istuu omassa olohuoneessaan puhelun jälkeen. Heti puhelun jälkeen hän laittoi paidan päälle. Nyt hänen on helpompi soittaa serkulleen, kun isä oli ehdottanut kysyä tätä matkaseuraksi. Johanna päätti kerran viikossa pirauttaa rakkaalle Mishalle ja totta kai rinnat paljaina. Ehkä joku päivä voisi käydä tämän luona. Johanna unelmoi, että he istuisivat Mishan sohvalla, jolloin voisi kietoa käsivartensa tämän ympäri.

Misha asuu Kultasateentiellä, talo, jonka aiemmin Vernerin omisti. Tässä joku aika sitten hän möi pienkerrostalonsa, kun siitä oli paljon huolta. Talonmyynnin jälkeen Misha joutuu maksamaan hieman isompaa markkinavuokraa. Hän asuu B-rapun ensimmäisessä kerroksessa, pienessä kaksiossa. Yläpuolella on vanha lapsuuskoti ennen Veemaan talon valmistumista. Talon toisessa päädyssä, divarin entisissä tiloissa, on videokuvausfirma. Kellarissa on yhä peruna- ja munakauppa. Mishan osoite on Vanha Tammelan tie 61 B.

Mishan lämpökaappitausta ja Johannan ristiriitaiset tunteet

Johannan selitys omalle viharakkaudelleen

Johanna oli vuosien varrella kehittänyt oman teoriansa siitä, miksi hänen tunteensa Mishaa kohtaan ovat niin ristiriitaisia. Hänen mielestään kaikki juontui Mishan vauva-ajan dramaattisesta hinkuuskäytäpauksesta.

1970-luvulla ei vielä ollut kahden kaupungin suursairaala, joten Mishaa hoidettiin Jokioisten sairaalassa. Hän oli ollut niin huonossa kunnossa, että lääkärit olivat joutuneet laittamaan hänet lämpökaappiin — moderniin inkubaattoriin, jonka skandinaavinen lastenlääkäri Arvid Ylle oli kehittänyt.

Johanna muistaa, miten vanhemmat olivat vieneet hänet katsomaan pientä serkkuaan. Johannalle se oli traumaattinen kokemus, vaikkei mitään erikoista tapahtunut; pikku Misha uinui lämpökaapissa.

Lämpökaappi on kirkkaasti valaistu lasiseinäinen täynnä piuhoja ja antureita, sivuilla hoitoreiät, jotka Johanna lapsena assosioi silmälasieihin. Se näky järkytti häntä, ehkä silmälasirumba osittain johtaa lämpökaapin hoitorei'istä, pohtii Johanna tätä nykyään.

Iltaisin sängyssä Johanna oli pelännyt, että joutuisi itse lämpökaappiin. Hän tapasi koskettaa seinää varmistaakseen, ettei se tuntunut lasilta. Vanhemmat olivat yrittäneet selittää, ettei lämpökaappi ollut vaarallinen, että se oli pelastanut Mishan hengen, että sana *happikaappi* on kainuulainen vastine, että keskoskaappi on vain tekninen termi.

Mutta Johanna oli pelännyt kaikkia näitä sanoja. Vasta aikuisena hän pystyy lausumaan ne ilman kylmiä väreitä.

Hän tajusi myöhemmin, että tämä lapsuuden pelko oli ehkä sekoittunut hänen tunteisiinsa Mishaa kohtaan — kuin alitajunta olisi yhdistänyt serkun johonkin pelottavaan ja tärkeään yhtä aikaa.

Tulevaisuuden lämpökaapit – älylaitteita ja rauhoittavaa valoa

Vuoteen 3008 mennessä lämpökaapit ovat kehittyneet valtavasti. Nykyiset älylämpökaapit säätelevät lämpötilaa ja kosteutta automaattisesti, käyttivät tekoälyä hoitotoimenpiteiden optimointiin, tuottavat rauhoittavaa valoa ja äänimaisemia, pystyivät jopa välittämään vanhempien äänen ja kosketuksen virtuaalisesti.

Mishan kuolemanraajakokemus

Johanna tietää myös, että Misha on ollut hetken kuolleena. Aivomonitori oli näyttänyt; *Brain is shutdown. The brain is so far off.* Kun elvytys onnistui, monitori oli ilmoittanut; *The brain will start after the current...*

Misha on myöhemmin kertonut nähneensä pitkän tunnelin ja sivuovista kurkkivia sarvipäisiä olentoja, joita hän kutsuu öhniksi. Se huvittaa Annaa, mutta Johannalle se on aina ollut outo ja kiehtova yksityiskohta.

Aina kun Johanna ajattelee Mishaa, hän muistaa lämpökaapin hajun — vaikka tietää, ettei laitteessa ole mitään erityistä hajua. Ehkä vain desinfiointiaineen tuoksu. Kummallista, kun Johannan mielikuvituksessa lämpökaapin mahdollinen desinfiointiaineen haju kammottaa mutta kuitenkin hän on hulluna kainuulaisen Pettuvodkan perään. Hän on varma, että tämä hajumuisto on osa hänen ristiriitaisia tunteitaan: pelkoa, kiintymystä, muistoja ja lapsuuden mielikuvia sekoittuneena yhteen.

Anna ja Antti eivät tiedä, että Johanna välttelee Mishaa juuri lämpökaappitrauman takia. He luulevat sen olevan vain ujoutta tai kurinpuutetta. He ovat joskus keskenään arvelleet, että Johannan kelloa vilkuilu olisi vain huonoa käytöstä — eivätkä tiedä, että se on tapa hallita voimakkaita tunteita, joita Johanna ei osannut käsitellä.

Johannan Sassnitzin-risteily

Laivalta Johanna osti useita pulloja kainuulaista Pettu-vodkaa, sillä hän haluaa tarjota sitä työkaverilleen ja ehkä myös serkulleen Mishalle, jos tämä tulisi syksyllä katsomaan Kauppakatu-sarjaa. Anatolia ei kiinnosta kainuulainen saippuasarja, kun ei oikein osaa Kainuun murretta.

Kauppakatu-sarja on Kainuun EBU TV1-kanavan pitkäikäinen draamasarja, jota myös koostekanava esittää. Antti ja Anna tallentavat sarjan USB-kalikoille, jotta Misha voisi katsoa sen myöhemmin — aivan kuten Eeka oli 1980-luvulla tallentanut kainuulaisia viihdeohjelmia ja lähettänyt postitse Kivisille. Vastapalveluna Anna lähetti veljelleen hämäläistä pornoa.

Nyt USB-rumba on historiaa, sillä Kivisten taloudessa näkyy TV Kainuu suoraan satelliitilta. Mishalla ei ole kyseistä kanavaa, koska hän ei ole erityisen tekninen eikä jaksa kiinnostua uusista laitteista rankan työpäivän päädyttyä.

TV Kainuussa pyörii myös TV Kolomosen humoristinen draamasarja *Kukkujan pesä*, joka kertoo kimppe-asumisesta.

Johannan harmiksi hämäläinen Ravustamo on päättynyt, ja sen tilalle tullut *Lauttasaarelaiset* ei ole saavuttanut samanlaista suosiota. Molemmat sarjat on tehty hämäläiskainuulaisella yhteistyöllä, tosin sarjoissa kuulee eniten Hämeen murretta.

Johanna toivoo, että Misha tulisi syksyllä katsomaan Kauppakatua hänen luokseen. Hän uskoo, että yhteinen sarjakokemus voisi lievittää hänen lapsuuden lämpökaappikauhujaan — ja tuoda serkusta turvallisen, läheisen tunteen. Ehkä voisi kokeilla serkkunsa munia, kuten Johanna tapaa itsemielessään haaveilla.

Yksin risteilyllä – vapaus ja oma tahti

Johanna matkusti tänäkin kesänä Sassnitziin yksin. Hän pitää siitä, ettei tarvinnut odottaa ketään ja saa kulkea omaan tahtiinsa.

Hän tiesi, että jos Misha tai Anatoli olisivat mukana, he viettäisivät aikansa miesten vaatekaupoissa ja työkalumyymälöissä. Johanna taas haluaa kiertää viihdemyymälöitä, levy- ja elokuvakauppoja sekä kirjakioskeja. Vaatekaupat väsyttävät häntä — hänestä ne ovat kuivia ja yksitoikkaisia. Hänellä on tapana sanoa leikkillisesti: "mut on pukeutunut äiti."

Puhelu Mishalle – luottamuksellinen hetki

Laivamatkan aikana Johanna soitti Mishalle ja kertoi tälle kaiken Anatolista. Hän vannotti serkkuaan pitämään asian salassa, erityisesti vanhemmilta.

Mishasta tämä mystinen työkaveri vaikutti sympaattiselta ja jännittävältä. Hän toivoo, että Johanna löytäisi jonkun, joka kohtelisi häntä hyvin. Jossain sielun sopukoissa Mishakin rakastaa Johannaa, muttei uskalla. Hän on kuullut, että serkun vonkaaminen saattaa aiheuttaa sukurutsauksen. Kyllä Johannakin sen tietää mutta häntä kiihottaa sukurutsaus; olis jännä nähdä millainen lapsi syntyisi meikämandoliinin ja Mishan geeneillä, ajattelee Johanna.

Johanna käveli ympäri hyttiä rinnat paljaina takkipuhelin kädessään ja huomasi, että jännitys ja innostus saivat hänet hikoilemaan. Kun puhelimesta kuului outo rummuttava ääni, Misha ihmetteli sitä. Johanna selitti sen olevan vain mobiiliinjojen häiriö, ehkä katamaraanin ankkurin polskahdus. Todellisuudessa ääni syntyi siitä, että hän liikkui hermostuneesti ja rummutti valtavia rintojaan.

Matka alkaa Forssan matkakeskukselta

Risteily alkoi Forssan matkakeskukselta.

Pikajuna kiidatti hänet Hankoon, aivan Brand Linen terminaalin eteen, jossa odotti Jet Nordica, Jet Baltican sisäalus.

Molemmat katamaraanit olivat valtavia, futuristisia aluksia, joiden keskellä on ponttonien väliin rakennettu sisätori — kuin kelluva ostoskeskus.

Terminaalissa jonottaessaan Johanna huomasi lukioaikaisen luokkakaverinsa Markku Piiraisen, joka oli isänsä seurassa.

Hän muisti Markun lähinnä siitä, että tämä laukoi joskus sopimattomia kommentteja ja sai opettajilta nuhteita. Kerrankin hän oli tokaissut, että Sylvesterin isällä olisi AIDS.

Johanna ei ole koskaan tuntenut vetoa Markkuun — päinvastoin, hänellä oli vahva mielikuva Markusta emätursakkeena, kuten hän tapasi ajatella ja ajattelee yhä.

Silti hän päätti kysyä: "Ööh, onks tuo Markku Piirainen?" Harmaatukkainen mies vastasi:

"Juu, kyllä on."

Markku tervehti ujoin Johannaa, mutta Johanna pysytteli kohteliaan etäisenä. Hän ei halua halata tursaketta.

Kun portit avattiin, Johanna kääntyi selin ja keskittyi omaan matkaansa. Häntä ärsytti, että terminaalin turvalvonnasta vastasi S-L Safety, mutta hän ei uskaltanut osoittaa mieltään — muuten häneltä olisi voitu evätä pääsy laivaan.

Bordershop ja tuliaisets

Laivalla Johanna osti: kaksi Six Packiä Power Beer -olutta Mishalle, ison kartongin

Tupolev-sähkötupakkapatrunoita äidille, suuria pulloja puolalaista AW-vodkaa isälle ja pikkusiskolle, pienen pullon Pettu-vodkaa Anatolille sekä skandinaavisia lakritsapötköjä Matleenalle.

Laivalla hän ei nähnyt Markkua ja tämän isää koska Jet Nordica on valtava katamaraani. Päällepäin ei uskoisi, että alus on valtava sisältä. Keskellä, ponttonien välissä, on sisätori.

Johanna ajatteli, että kenties itsekin oppisi juomaan olutta rakkaan serkkupojan seurassa samalla, kun katsoisimme Kauppakatu-sarjaa. Johanna odottaa innoissaan syksyä, kun sarja palaa kesätauolta. Hän melkein arvaa, että pupuhan pujahtaisi pöksyyn, kun Misha tulisi hänen luoksensa ja itse istuutuisi pyörivään nojatuoliin, kun taas serkku valkoiselle samettiselle nurkkasohvalle. Unelmissa Johanna olisi serkkunsa kainalossa ja pusittelisi heti, kun tv-sarjassa olisi suutelukohtaus.

Annaa kaduttaa, kun silloin 1960-luvulla tuli opeteltua sähkötupakan öyhyyttäminen. Tavallista perinteistä tupakkaa hän ei koskaan ole polttanut, kun sellainen tuntuu aataminaikaiselta. Hänellä on myös huono-omatunto, kun opetti myös Tarja Kantolan polttamaan *sähköistä*, kuten sähkötupakkaa kutsutaan. Kainuussa sähköis lausutaan, sähköhköis, jota muualla päin Suomea ei osata lausua, kaikkein vähiten hämäläiset.

1960-luvulla sähkötupakkapatruunoissa oli paljon enemmän nikotiinia ja ninniiniä kuin tänä päivänä. Silloin vielä sähkötupakkaa mainostettiin julkisesti kovien pimujen juttuna. Mainoksissa moottoripyörän päällä istuvalla tytöllä oli sähkötupakka suupielessä ja teksti kertoi; *Real Girls smoke E-cigarettes*. Nykyään sähkötupakkamainonta on kielletty koko liittovaltion alueella.

Isälle ja pikkusiskolle Johanna osti suuria pulloja puolalaista *AW Vodkaa*. Etiketissä poseeraa lihava kastanjanruskeatukkainen tyttö. Johannaa huvittaa, kun lähes jokaisessa puolalaisessa tuotteessa on samannäköisen tytön hupakon kuva. Lienee puolalaista huumoria, kuten Johanna on asiaa vatuloinut.

Mitä perhe ei tiedä, että isä salaa polttaa sähkötupakkaa. Työmatkalla potkulaudalla ajaessakin Antilla on sähköis suupielessä. Sähkötupakkaan hän lisää tuhdin annoksen ninniiniä ja nikotiinia. Sitten hän vetää sähkötupakan savut syvälle keuhkoihin. Kotioloissa hän on olevinaan täysin savuton.

Tulevaisuuden matkustaminen on muuttunut – enää ei tarvita paperisia lippuja tai jonottamista tiskille. Johanna astui terminaaliin, jossa biometrinen tunnistus varmisti hänen henkilöllisyytensä hetkessä, ja matkalaukut kulkivat itsenäisesti automaattikuljettimilla suoraan hyttiin.

Jet Nordican sisätorin katossa leijuvat holografiset mainokset, jotka mukautuvat matkustajan mielialaan ja toiveisiin. Ostokset hoituvat virtuaalisesti, ja jokainen tuote toimitetaan suoraan hytin oven eteen droonien avulla. Puolalainen AW-vodka, Tupolev-sähkötupakkapatruunat ja lakritsa saapuivat äänettömästi Johannan tilaukseen – ilman tarvetta jonottaa Bordershopin kassalle.

Terminaalin turvavalvonta on siirtynyt tekoälyn haltuun. S-L Safety -robotti tervehtii jokaista matkustajaa heidän omalla murteellaan, ja Johanna kuuli kainuulaisen toivotuksen: "Terve, turvallista matkaa, elä huoli mistään!"

Markku Piirainenkin oli paikalla, mutta hän keskusteli isänsä kanssa suoraan silmäläseihin rakennetun puheyhteyden kautta, eikä enää laukonut sopimattomuuksia julkisesti – tekoäly suodatti harkitsemattomat sanat automaattisesti. Kun portit avautuivat, Johanna käveli suoraan omaan virtuaalihyttiinsä, jonka ikkunat näyttivät halutessaan Kainuun kesäyön maisemaa, vaikka ulkona on Hangon satama maisema.

Teknologia oli muuttanut matkaamisen – jokainen hetki oli mukautettavissa omien unelmien mukaiseksi, eikä tuntemattomien kanssa tarvinnut olla läheisissä väleissä, jos ei halunnut. Koko matka sujui kuin huomaamatta, kiitos tulevaisuuden innovaatioiden.

Kotiin paluu oli sunnuntai alkuillasta. Heti kotiin tultua Johanna pirautti Mishalle, että nyt oluet olisivat kustavissa, johon tämä naurahti: "Mitä vittua mun oluet tekkee Kustavissa?" ja heti lähti hakemaan oluitaan Forssan Käräjälästä.

Johannan muuttaessa rappukäytävän ovi oli vuorokaudet ympäri auki mutta sitten taloyhtiö Novaraxan oli pakko asentaa koodilukot, kun kaiken maailman spurgut olivat yöpyneet rapussa.

Ding-Dong, sanoi ovikello. Johannan pulssi yltyi, kun avasi oven ja toivotti tervetulleeksi ja nopeasti näytti olohuoneen ja makuuhuoneen. Sitten johdatti serkkunsa keittiöön, jossa avasi jääkaapin oven.

Johanna antoi Six Packin serkulleen. Misha kiitti ja otti vastaan olutpakkauksen, jolloin Johanna hetkenmielijohteesta antoi pikahalauksen, sellaisen poliisinpidätystä muistuttavan rutistuksen. Leena Lehto kutsuisi tätäkin halausta niskojen vääntämiseksi, ajatteli kiihottunut Johanna.

Misha meni hämilleen, kun yhtäkkiä serkku rajusti halasi. Koskaan aikaisemmin Johanna ei ole halannut häntä eikä hänen vanhempiansa. Kylläkin kummitäti Asta on yrittänyt halata mutta joka kerta kummityttö on rimpuilut irti halauksesta. Samoin kävi myös Hissu-mummon eläessä, joka myös yritti halata pojantytärtä. Misha ajatteli itse mielessään, että mitä vittua serkku duunaa. Totta kai hän ymmärsi, ettei serkkutyttö mitään pahaa tarkoittanut. Johanna on aina Johanna, ajatteli Misha.

Heti halauksen jälkeen Johanna hätkähti. Ei kai serkku säikähtänyt? Ei kai tää mene isän ja äidin tietoon, ajatteli Johanna. Hänellä oli kielenpäällä sanoa, ettei kertoisi kenellekään, muttei kyennyt järkytykseltään. Johanna oli yhtä hämillään, kuin Misha. Ei kai nyt palanut toiveet saaha serkulta munnaa, ajatteli Johanna? Haluaako tai uskaltaako serkku tulla kahtommaan Kauppakatua, ajatteli hän. Johanna piipitti hädissään, että saisiko olla kahavijuomaa, johon Misha: "Kiitti ei, pittää mennä syömään!" Johanna alkoi huolettaa, että säikähtikö Misha rakas? Olisko hän muuten jäänyt kahaville, ajatteli Johanna, samalla, kun kurkkuun nousi pala.

Päivä, jona Johanna tuli kotiin, oli sunnuntai. Loimijoen molemmilla puolilla, uudessa ja vanhassa keskustassa, on joka vuotuinen kolmipäiväinen kaupunkifestivaali, *Forssa Days*. Tänä on festivaalin päätöspäivä. Heti, kun serkku oli lähtenyt, niin silloin Johanna soitti vanhemmille ja kertoi, että jehu kävi hakemassa kaljat. Isälle ja äidille Johanna tapaa kutsua Mishaa jehuksi, kun ei kykene lausua tämän oikeaa nimeä. Johanna sanoi lisäksi "Tuun huomenna syömään... Nyt käyn kahtomassa Forssa Daytä!"

Forssan Rantakatu ja kesäfestivaalit

Rantakadulla, uuden keskustan puolella, on jälleen pystytetty kolmen päivän ajaksi ravintolatelttarivistö. Telttoissa on holografisia ruokalistoja ja itsepalveluvia juoma-automaatteja, mutta silti tunnelma on sama juhlava; ruoka on muodollisuus, juomat pääasia.

Anniskeluoikeudet edellyttävät ruokaa, joten jokaisessa teltassa on tarjolla virallinen ateria, joka on yleensä: hologrammilla koristeltu makkaraperuna, synteettinen kasvispihvi tai Häme-fuusion –annos, jossa on perunaa ja sahtia. Mutta kaikki tietävät, että ihmiset tulevat paikalle juoman, musiikin ja kesäillan takia.

Joen länsipuolella sijaitsee kesäravintola, sama, jossa kaupunginkanslia oli tarjonnut henkilökunnalle illallisen vuonna 3000. Johanna muistaa tuon ajan kaiholla: hän oli silloin palkkatukityössä oikeassa normaalarajoitteisten työpaikassa, ja elämä tuntui selkeämmältä.

Hän miettii usein, että olisi pitänyt olla jämäkämpi Oilin kommenttien suhteen. Mutta silloin Oili oli palaamassa töihin noidannuolen jälkeen, ja ilmapiiri oli muutenkin herkkä.

Adjutantintorin ilmaiskonsertti

Johanna asuu kävelymatkan päässä keskustasta, joten hän kiertele festivaalialueella joka kesä. Adjutantintorilla on ilmaiskonsertteja, ja tänä vuonna esiintyy forssalainen pop- ja iskelmälaulaja Jesse Anttila. Jesse on monen tytön unelma, ja Johanna fanittaa häntä yhtä paljon kuin kahvilan Jesseä. Hänen läpimurtohittinsä *Tule* on soinnut radiokanavilla muutaman vuoden, ja Johanna osaa sen melkein ulkoa.

Kesken konsertin Johanna lähetti Anatolille viestin; *Voisitteko tulla torille? Täällä esiintyy Jesse Anttila?* Hän kirjoitti viestit kirjakielellä, vaikka puhuukin Kainuun murteella. Anatoli vastasi pian; *Tullaan bussilla. Voisitko kyyditä meidät Ylicityyn? Matleenan sisko on kylässä.* Johanna lupasi. Hänestä on mukavaa, kun Anatoli pyytää apua — vaikka se joskus rasittaaakin.

Tunnin kuluttua Johanna odottaa Torikioskin ja bussitorin välissä. Pian kolmikko saapui: Anatoli, Matleena ja tämän sisko Mari, joka on hieman hoikempi mutta muuten hyvin samannäköinen kuin Matleena.

Anatolia janotti, mutta hänellä ei ollut sopivaa rahaa. Hän pyysi Johannalta parikymppiä lainaksi. Johanna antoi — vaikka Anatoli on jo entuudestaan velkaa noin 200 euroa. Hän ei osaa sanoa ei.

Torikioski ja Kolmen luukun grilli

Torikioski on futuristinen oranssi pömpeli, jossa on retrohenkinen ulkoasu. Vieressä on Kolmen luukun grilli, jonka erikoisuus on legendaarinen *Tervispurilainen*; pihvi, keitetty nakki, minttutahna ja holografinen koristekuvio, joka vaihtuu vuodenajan mukaan. Syksyisin purilaisen päällä on sadepisaroiden kuvio.

Johanna on syönyt Tervispurilaisen monesti iltakävelyillä niin, että maha ja reidet alkavat pullottaa. Forssan keskustassa nälkä yllättää helposti, kun jokaisessa korttelissa on joko pikaruokala tai ravintola, joista lähtee herkulliset tuoksut. Johanna on monesti pohtinut, että mistä mahtaa purilaisen nimi olla lähtöisin. Tuskinpa terveellisestä, vatuloi hän. '

Johannan uusi parkettilattia

Kun kolmikko kävelee kohti Johannan autoa, Johanna näyttää Anatolille uuden parkettilattian, jonka isä ja äiti olivat asentaneet risteilyn aikana. Matleena ja Mari odottivat A-rapun ulkopuolella, sillä he eivät jaksaneet kiivetä toiseen kerrokseen.

Johanna antoi Anatolille risteilytuliaisat: pienen pullon Pettu-vodkaa. Hän kehotti Anatolia piilottamaan sen povitaskuun, ettei Matleena näkisi.

Anatoli ihasteli lattiaa ja olisi halunnut jäädä juttelemaan pidemmäksi aikaa, mutta tyttöystävä odotti ulkona siskonsa kanssa.

Johanna antoi lakritsapussin Matleenalle. Matleena ilahtui lakuista, ja Anatoli oli haltioissaan Pettu-vodkastaan, jota hän piti povitaskussaan. Matleena kehui Johannaa reiluksi kaveriksi, jolta aina lähtee reilusti yli.

Kyydit Ylicityyn

Johanna kyyditsi Marin Ylicityn kauppa-alueelle, McDonald'sin edustalle, josta kasvatti-isä hakee tämän Riihimäelle. Sen jälkeen Johanna kyyditsi Anatolin ja Matleenan Anatolin kämpille.

Seuraavana päivänä Johanna vei tuliaisat vanhemmilleen ja söi hyvää kotiruokaa. Hän kertoi, että Mishalle oli pitänyt tuoda Power olutta, muttei kertonut spontaanihalauksesta, kun silloin isä ja äiti olisi ihmetellyt.

Kotona oli rauhallista, ja Johanna tunsu olonsa turvallisesti — aivan kuin risteilyn ja festivaalien hälinä olisi hetkeksi jäänyt kauas.

Jaana-Marin elämä Turussa

Lyhytlaakso ja Taalintehdas

Jaana-Mari asuu yhä Turun Lyhytlaaksossa, joka on futuristinen, vihertävä kaupunginosa Turun koillispuolella; aurinkokennopinnoitetut talot, automaattiset jäteputkistot ja hiljaiset sähköraitiovaunut kulkevat pitkin katuja.

Hän suunnittelee vakavissaan muuttoa poikaystävänsä Juuson luokse Taalintehtaaseen. Ennen muuttoa hän haluaa kuitenkin katsoa rauhassa, miten suhde kehittyisi. Toistaiseksi kaikki vaikuttaa hyvältä: Juuso on rauhallinen, työssäkäyvä ja tasapainoinen nuori mies, joka tuo Jaana-Marin elämään vakautta.

Johanna on iloinen pikkusiskonsa puolesta, vaikkei ole vielä ehtinyt käydä tämän luona. Kaikki vapaa-aika kuluu Anatolia kuskatessa — asia, josta Johanna ei kykene kieltäytyä, vaikka olisi halunnut levätä ja käydä vanhempiensa kanssa siskonsa luona kylässä.

Johannalla on vaikeuksia sanoa ei. Vaikka alkuhuuma on laantunut, hän edelleen kiihottuu Anatolista tavalla, joka on hänelle itselleenkin hämmentävä; ei pitänyt kiintyä tursakkeeseen.

Hän pitää Anatolin lempeästä tavasta puhua, tämän pehmeistä poskista ja siitä, että työkaveri on aidosti läsnä. Samalla hän tietää, että Anatoli on kahden ihmisen välisessä tunnekuviossa: Matleena, jonka kanssa hän on kihloissa ja Johanna, jonka kanssa hän viettää suuren osan arjestaan.

Anatoli ei halua eikä uskalla rikkoa kihlaustaan, sillä pelkää saavansa huonon mieshuoran maineen. Johanna taas ei halua sotkea kenenkään suhdetta — mutta ei myöskään tiedä miten irrottautua tilanteesta. Jos Johanna olisi härskin rohkea, niin hän etsisi käsiin Joonas- tai Jeesus-serkut ja vikittelisi heidät. Parempi on, etten vikittelisi orpanoita, sillä silloin asia menisi vanhempien tietoon ja taatusti tulisi sanomista, ajattelee Johanna.

Jaana-Marin työ Leiras Techissä

Jaana-Mari työskentelee nykyään Leiras Techissä, joka valmistaa sairaanhoitotarvikkeita. Lappeenrannassa on firman lääketehdas, mutta Turun Möllinlaaksossa sijaitsee sairaanhoitotarvikkeiden tuotantolinja.

Möllinlaakso sijaitsee Turun eteläpuolella, lähellä Kaarinaa. Siellä on myös suuri futuristinen robotillinen sairaala. Sairaalan ja Leiras Techin välissä on piskuinen kainuulaiskauppa, jossa myydään perinteisiä kainuulaisia elintarvikkeita.

Sitä Jaana-Mari ei vielä tiedä eikä hänen kainuulaiskiinnostuksensa ole herännyt mutta pikkuhiljaa hän alkaa kiinnostua juuristaan. Sinänsä hän on paljasjalka hämäläinen, kun on syntynyt Jokioisten sairaalassa. Muu perhe on kainuulaisia.

Jaana-Mari on robottiteknikko, joka huoltaa ja korjaa lämpökaappeja, steriilejä pakkausrobotteja, lääkeannostelijoiden automaatteja ja älykkäitä hoitotarvikevarastoja.

Työ sopisi ehkä isosiskolle, kun tämä kammoksuu lämpökaappeja, tapaa pikkusisko usein ajatella. Hän pitää työstä paljon. Se on teknistä, loogista ja palkitsevaa — ja ennen kaikkea mielenkiintoisempaa kuin hänen aiempi työnsä Binaari Elektroniikassa.

Binaari Elektroniikan uusi aikakausi

Jaana-Marin entinen työpaikka, Binaari Elektroniikka, on uudistanut koko toimintansa ja muuttanut Kardaani tien toiselle puolelle, Hetteenniitylle, jota Anna tapaa kutsua rikosperäksi, kun sieltä on käynyt iltamyöhään kaivamassa erilaisia kasveja.

Alueella on joskus ollut vanhoja maalaistaloja, jotka on purettu pienteollisuusalueen tieltä.

Nyt niiden tilalla on moderni teollisuuskompleksi, jonka päälle on rakennettu aurinkokennokattoja, automaattisia kuljetusputkia ja robottivarastoja.

Leffailta, joka ei mennyt suunnitelmien mukaan

Keskiviikkoillan kaaos

Eräänä Juuli-kuun keskiviikkoiltana Johannan oli tarkoitus viettää leffailtaa Anatolin luona.

Viime hetkellä suunnitelmat kuitenkin romahtivat. Anatolin hermot paloivat.

Olohuoneen lattia oli täynnä avattuja peli-USB-kalikoita, filmi-USB-kalikoita, pizzalaatikoita ja sekalaisia johtoja. Suurin osa pelikalikoista oli Matleenan.

Anatoli pyysi useaan kertaan, että Matleena auttaisi siivoamisessa, mutta tämä jatkoi Zbox-pelinsä *Town Hall Run* pelaamista, jossa juostaan futuristisia kellarikäytäviä pitkin.

Matleena mutisi vain lyhyesti, ettei ole lopettamassa peliä kesken. Hän istui tavallisella tuolilla suuren tv-ruudun ääressä.

Johanna istui divaanilla ja katseli sotkua. Hän ei tiennyt mistä aloittaa — kylässä ollessa ei halunnut koskea toisten tavaroihin, eikä hän tiennyt, missä USB-kalikoiden kotelot edes olivat.

Lopulta Anatolilla paloi käämit ja vetäytyi makuuhuoneeseen pelaamaan tietokoneella.

Hän ei halunnut purkaa ärtymystään Matleenaan, joten hän vetäytyi hiljaisuuteen.

Johanna ja Matleena jäivät olohuoneeseen. Kun tunnelma rauhoittui, Matleena havahtui ja alkoi kerätä pelikalikoita — mutta liian myöhään. Anatoli oli jo menettänyt leffailtatunnelman.

Matleena sanoi: “Anatoli vaikuttaa väsyneeltä. Katsotaan leffa huomenna.” Johanna nyökkäsi ja kävi sanomassa ovelta: “Taijan lähtee, moidol!” Anatoli ei vastannut. Matleena toivotti hyvästit.

Heti Johannan lähdettyä Anatoli palasi olohuoneeseen ja huomautti Matleenalle, että siivoaminen olisi hyvä tehdä yhdessä. Matleena nyökkätti ja jatkoi keräämistä.

Anatolia kalvoi huono omatunto: hän ei halunnut purkaa ärtymystään Johannan suuntaan, ettei menettäisi saada pillua, kuten hän itsemielessään ajatteli, mutta oli tehnyt niin hiljaisuudellaan. Tilanne tuntui hänestä ristiriitaiselta.

Torstai-iltapäivällä Johanna palasi Anatolin kämpille. Hän oli käynyt vanhemmillaan syömässä ja lukenut Forssan Aviisi paikallislukulaitelehden.

Kun Johanna soitti ovikelloa, oven avasi Albert. Anatoli seisoj hänen takanaan päällystakki päällä. “Eiks mejän pitäny kahtoo leffaa?” Johanna kysyi hämmentyneenä. Albert vastasi Anatolin sijasta: “Me käydään kävelyllä. Voit pitää tyttötuokion Matleenan kanssa.” ja lähti Anatolin kanssa ulos. Ovi sulkeutui, ja Johanna jäi eteiseen. Hän aisti, että Anatoli oli edelleen hapan. Johanna riisui kengät — hänet oli kasvatettu, että kylässä riisutaan kengät, vaikka täällä lattia oli suomeksi sanoen paskainen.

Tyttötuokio, joka ei ollut tuokio lainkaan

Matleena pelasi makuuhuoneessa tietokoneella Sims City3000 -kaupunginrakennuspeliä.

Hän oli niin keskittynyt, ettei juuri huomannut Johanna.

Johanna istuutui sängyn reunalle ja seurasi hetken pelaamista. Peli näytti hienolta, mutta kallis — yli 500 euroa. Vanhemmilleen hän tapaa usein vitsailla, että kannattaa ostaa tuotteen, joka maksaa alle 1000 euroa. Tämä antaa kuvan, ettei hänellä ole käsitystä rahan arvosta.

Johanna epäilee, ettei hänen tietokoneensa jaksaisi pyörittää sitä.

Olohuone oli hieman siistimpi kuin edellisenä iltana. Johanna arveli, että Anatoli oli vaatinut siivousta. Tuskinpa tämä itse oli siivonnut vaan käskenyt tyttöystävänsä siivota, ajatteli hän.

Matleena nousi tietokoneen äärestä ja kävi olohuoneessa laittamassa television päälle. Päälle sattui yhteiseurooppalainen Euronews, jossa ajankohtaisohjelma Mediasream, jossa haastateltiin skandinaavista liikekeskusmiljardööri Jessica Tegelsonia.

Johanna vertaili Tegelsonia mielessään Stenig Playn Jessica Stenigiin ja selasi hetken takkipuhelimellaan Stenig Playtä. Molemmat naiset ovat yhtä komeita, ajatteli Johanna. Hän huomasi olevansa väsynyt ja tunsu nuhaista oloa — ehkä Anatolin kämpän pölystä. Hän odotti puoli tuntia, mutta Anatolia ei kuulunut. Lopulta Johanna sanoi Matleenalle: "Taijan lähtee kottiin, kun nuha tuntuu pukkaavan peälle!" Matleena vastasi lyhyesti: "Hyvä idea, moido!"

Pikainen toipuminen

Kotona Johanna otti äidin suosittelmia Ibren-Mobilaatti-tabletteja. Aamulla olo oli jo parempi.

Kumipallokeikka Öhmanissa

Iltapäivällä Anatoli soitti ja pyysi Johanna kauppakeskus Öhmanin toiseen kerrokseen seuraksi, kun hän aikoi ostaa kumipallon. Johanna ei osannut kieltäytyä, vaikka oli juuri aloittamassa kertomuksen sanelua.

Öhmanin toisessa kerroksessa Anatoli ja Matleena odottivat Kesportin ovella. Heti, kun Johanna ilmestyi paikalle, niin Anatoli pyysi Johannalta satasen lainaa koripallon kokoiseen kumipalloon — rahat eivät riittäneet. Hapankauhuinen Johanna kaivoi kuvettaan. Hän tiesi, ettei olisi pitänyt, mutta ei osannut sanoa ei.

Kumipallo oli oranssi, koripallon kokoinen, ja sen kyljessä lukee *Ricoco Mikado*.

Café Jenny's ja ajatusten sekamelska

Öhmanin toisessa kerroksessa, aivan urheilukaupan edustalla, sijaitsee käytäväkahvila Café Jenny's. Johanna vilkaisi sinne — hän oli kuullut äidiltä, että siellä työskentelee Jeesus Kivinen. Nyt Johanna kiihotti, että onkohan rakas serkku työvuorossa ja yritti kuikuilla tiskin taakse.

Kun Johanna käveli kohti uloskäyntiä, hän tunsu pienen piston sydämessään. Hän tiesi, että oli jälleen lainannut rahaa työkaverilleen, vaikka vanhemmat olivat varoittaneet. Hän pyyhkäisi silmäkulmaansa. Hän ajatteli itsemielessään; miun täytyy kyllä olla tosi rakastunut, kun aina vaan lainaan rahaa... Samalla hän aavisti, että myös Anatoli oli kiintynyt häneen — tavalla, joka sotki tämän ajatuksia.

Septemberin alku ja Valamon pyhiinvaellus

Valamon luostari 3000-luvulla

Septemberin alussa Anatoli lähtee isänsä ja pikkuveljensä kanssa pyhiinvaellusmatkalle Valamon luostariin, Karjalaan.

3000-luvulla Valamo on demilitarisoitu saari, jota hallinnoivat yhdessä Karjalan ortodoksinen kirkko, Venäjän ortodoksinen kirkko ja Suomen ortodoksinen kirkko.

Saari oli kuin aikakapseli: hiljaiset sähköveneeet kuljettavat pyhiinvaeltajia, ja luostarin yllä leijuu rauhallinen, melkein ajaton tunnelma.

Matkan järjestää Hämeen venäläinen ortodoksikirkko, johon Medvedevin perhe kuuluu. He eivät ole osa European Church -nimistä evankelisluterilaista valtakirkkoa, johon Kiviset kuuluvat.

Kivisten perheessä uskonto oli jakautunut: Anna ja Johanna saattavat rukoilla silloin tällöin. Antti ja Jaana-Mari ovat täysin maallistuneita.

Elisabeth oli aikanaan yrittänyt houkutella tytärtään kirkkoon, mutta tuloksetta.

Johanna on aina kokenut hengellisyyden omalla tavallaan — ei kirkon kautta, vaan hiljaisina hetkinä, kun hän sanelee, kävelee tai kuuntelee kainuulaisia radiokanavia netissä. Tällä hetkellä maakunnan ulkopuolella kuuluu vain muutama kainuulaisradio. Johanna haluaisi kuunnella kainuulaista Radio Napaa, joka on kuin yhteiseurooppalainen Radio Poolia mutta täysin Kainuun kielinen ja mielinen.

Leffa The Last Contract

Kun kumipallo oli ostettu velkarahalla, kolmikko meni Johannan luokse katsomaan elokuvaa The Last Contract. Se on poliittinen trilleri, joka perustuu pääministeri Uno Cactuksen murhaan vuonna 2986. Elokuva on spekulatiivinen: se esittää yhden mahdollisen murhateorian, mutta ei väitä olevansa totuus.

Matleenaa kiinnosti erityisesti se, että murha tapahtui samana vuonna, jolloin hän syntyi. Anatolia elokuva ei juuri innostanut — hänen mielestään siinä puhutaan liikaa ja liian vähän toimintaa.

Johannan sininen samettinen pyörivä nojatuoli natasi, kun Anatoli ja Matleena istuivat siinä sylikkäin. Johannaa jännitti, että tuoli saattaisi hajota, ja hän mietti, uskoisivatko vanhemmat, jos hän selittäisi, että vieraat olivat istuneet siinä kahdestaan.

Siivousavun loppu ja uusi järjestely

Kuukauden lopussa Anatoli irtisanoi kunnan siivousavun — se oli liian kallista. Hän ehdotti Johannalle, että tämä voisi joskus auttaa siivoamisessa, koska se ei maksaisi mitään. Anatoli olettaa, että blondi olisi siivousekspertti, kun tämän oma asunto on aina niin siisti eikä osaa aavistaakaan, että blondin isäukko käy joka tiistai siivoamassa sillä välin, kun blondi on töissä.

Johanna ei halunnut ottaa maksua, ja Anatoli vannotti, ettei asiasta saisi kertoa kenellekään. Ainoastaan Matleena tiesi, mutta ei välittänyt — hän hyötyi siitä, että joku muu auttoi.

Anatoli lupasi vanhemmilleen siivota itse, vaikka tiesi valehtelevansa. Aiemmin hän oli saanut Markon auttamaan ja antanut tälle viihderobotin palkaksi.

Johannalle hän ei ollut tarjonnut muuta kuin seuraa, mutta Johanna ei sitä kaivannutkaan — hän on tottunut olemaan yksin. Nyt hän kuitenkin huomasi, että yksinolon taito alkaa murentua, kun viettää niin paljon aikaa muiden kanssa.

Leffaillat ja hyötyminen

Anatoli hyötyi leffaillista monella tavalla; Johanna tarjosi aina jotain syötävää tai juotavaa, hän oli oppinut vanhemmiltaan, että vieraille pitää aina tarjota parasta ja paistikin on naapurin kissaparasta, kuten äiti usein vitsailee.

Anatoli piti siitä, että Johanna loi kodikkaan tunnelman. Mutta kun leffailla oli Anatolin luona, asetelma muuttui: Johanna siivosi samalla, kun Anatoli ja Matleena pelleilivät hernepistoolilla. Ennen he olivat käyttäneet Paintball-pistoolia, mutta värikuulat olivat liian kalliita.

Johanna teki työn, ja muut pitivät hauskaa. Hän ei valittanut — mutta sisimmässään hän tiesi, ettei tämä järjestely ollut reilu.

Augustin alku – helpotus, joka ei kestänyt kauaa

Kesäloman loppu ja äkillinen käänne

Augustin ensimmäisellä viikolla Anatolin kesäloma päättyi. Johanna ehti huokaista helpotuksesta: hän saisi vihdoin aikaa itselleen, sanelulle ja rauhoittumiselle ennen oman lomansa loppua. Mutta helpotus jäi lyhyeksi.

Anatoli oli töissä vain yhden päivän. Selkä perhana kipeytyi, ja hän syytti Matleenan vuodesohvaa. Vaikka hänellä on oma asunto Forssassa, hän oli viime aikoina viettänyt lähes kaiken aikansa Jokioisissa – osittain siksi, että halusi olla kaukana tilanteesta, joka Johannan kanssa oli muuttunut hänelle hämmentävän tärkeäksi. Silti hän ei malttanut olla soittamatta Johannalle.

Hän pyysi kyytiä kotiin, vaikka olisi voinut mennä bussilla. Johanna suostui – hän ei osannut eikä uskaltanut sanoa ei, vaikka tiesi kaipaavansa omaa aikaa.

Sairaslomapäivä, joka ei ollut aivan sairas

Anatoli pyysi Johannaa pitämään seuraa sängyn reunalla, kun hän lepäili. Hän pyysi myös, että Johanna hakisi hänelle hampurilaisen Öhmanin Maxias-ravintolasta.

Johanna teki työtä käskettyä. Hän ei pyytänyt rahaa, vaikka tiesi, että olisi pitänyt. Hän oli syönyt jo vanhemmillaan, eikä halunnut itselleen mitään.

Sillä välin Anatoli makasi sängyssä, vaikka selkäkivussa olisi pitänyt liikkua. Hänellä oli yllään valkoinen paita, jossa punaisia täpliä. Hän nousi vain päästämään Johannan sisälle, kun tämä palasi hampurilaisen kanssa.

Anatoli söi sängyssä ja jutteli Johannalle. Hampurilaispaperit hän heitti sänkynsä alle. Johanna istui sängyn reunalla ja kuunteli, vaikka mieli olisi tehnyt mennä kotiin jatkamaan kertomuksen sanelua, joka on autofiktio eli tämäkin hetki päättyy kertomukseen.

Hän huomasi, että Anatolin läheisyys herätti hänessä ristiriitaisia tunteita: toisaalta kiintymystä, toisaalta väsymystä tilanteeseen, jossa hän oli jatkuvasti saatavilla.

Anatoli puolestaan oli hämmentynyt siitä, miten tärkeäksi Johannan seura oli hänelle tullut. Hän ei halunnut rikkoa omaa suhdettaan Matleenaankaan, mutta ei myöskään tiennyt, miten rajata tunteitaan.

Noin tunnin kuluttua Johanna sanoi, että hänen täytyi lähteä – häntä väsytti. Auto oli pysäköity Kaaron kirkon parkkipaikalle, jotta Anatolin vanhemmat eivät näkisi, että pojan luona käy vieraita. Anatoli tiesi, että jos vanhemmat epäilisivät hyväksikäyttöä, tilanne voisi muuttua hankalaksi.

Tällä kertaa Johannan ei tarvinnut siivota, vaikka asunto oli suorastaan paskainen. Mutta hän huomasi, että hampurilaispaperit päätyivät sängyn alle, vaikka roskapussi roikkui ovenkahvassa. Se oli pieni, mutta paljon kertova yksityiskohta.

Sunnuntai-illan leffailta Jokioisissa

Ensimmäinen vierailu Matleenan luona

Eräänä sunnuntai-iltana Johanna meni ensimmäistä kertaa Matleenan luokse Jokioisiin.

Asunto on pieni yksiö talon ylimmässä kerroksessa, josta avautuu näkymä sisäpihan nurmikolle. Nurmikon takana kohoaa samanlainen kerrostalopitko, jonka katutasossa sijaitsee piskuinen Jonnan kauppa, yksi Jokioisten vanhimmista lähimyyrmälöistä.

Johanna huomasi helpotukseksensä, ettei Anatoli keksinyt vaatia häntä siivoamaan — Matleenalla on yhä kunnan siivousapu, jonka kustannuksista huolehtii kasvatti-isä Krisu. Matleena ei ole erityisen järjestelmällinen, mutta siivousapu pitää asunnon peruskunnossa.

Hämeen härkätie – hämäläinen fantasiaelokuva

He katsoivat hämäläisen fantasiaelokuvan Hämeen härkätie, jonka oli käsikirjoittanut Jaana Giljotiini. Elokuva on täynnä pitkiä dialogeja ja historiallisia viittauksia, ja Johannan mielestä se on hieman raskassoutuinen ihan kuin ikivanha Kalevala. Hän ei kuitenkaan uskaltanut sanoa mielipidettään ääneen, ettei loukkaisi ketään.

Johannaa olisi kiinnostanut enemmän afrikkalainen toimintaleffa *Abrapolis*, mutta Matleena halusi nähdä Hämeen härkätien uudelleen.

Anatoli ja Matleena istuivat sohvilla lähekkäin, kun taas Johanna istui pienellä jakkaralla, jonka ympärillä oli sekalainen sotku: pelikalikoita, käytettyjä räkäisiä nenäliinoja, tyhjiä juomapulloja ja kasa vanhoja aikakauslehtiä.

Augustin viimeisenä torstaina Johanna tapasi ensimmäistä kertaa Anatolin äidin. Tapaaminen oli täysin sattumaa.

Johanna odotti autossa, sillä oli sovittu, että hän tulisi auttamaan siivouksessa. Kirkon parkkipaikka oli täynnä, joten hän oli pysäköinyt vierailijoiden paikoille, vastapäätä Anatolin vanhempien talopitkoa.

Kun Anatoli ja hänen äitinsä tulivat ulos kerrostalosta, Anatoli muisti äkisti siivousavun. Hän selitti nopeasti, että oli luvannut äidilleen lähteä Torppahalliin ostoksille.

Johanna yritti hienotunteisesti muistuttaa aiemmasta sopimuksesta, mutta ei uskaltanut mainita siivousta ääneen — Anatoli oli kieltänyt kertomasta siitä vanhemmilleen.

Anatoli kysyi, voisiko Johanna kyyditä heidät Torppahalliin. Johanna suostui ja tervehti Anna Medvedeviä kohteliaasti.

Anna on jämäkkä ja ystävällinen nainen, joka puhui suoraan. Autossa hän kehotti poikaansa maksamaan kyydistä, koska sähköauton lataus on kallista. Johanna yritti sanoa, ettei tarvitse maksaa, kun on Anatolin kaveri mutta Anna vastasi napakasti venäläiskorostuksella: "Totta kai pitää. Kaikki maksaa nykyään."

Kotiosto Torppahalli, Jokioinen

Torppahalli kuuluu kansalliseen Kotiosto-ketjuun, joka on 3000-luvulla laajentunut lähes jokaiseen kaupunkiin. Forssassa on kaksi Kotiostomyymälää; Kotiosto Jätkänhalli, joka sijaitsee Jätkäkadun ja Virolankadun kulmassa sekä Kotiosto Hirvisuo, joka sijaitsee Hirvisuonkadun ja Kaarlontien risteyksessä.

Jokioisissa on myös kaksi myymälää; Kotiosto Torppahalli, joka sijaitsee Kuoppasillan tien ja Kiviruukintien risteyksessä sekä Kotiosto Keskusta, aivan Jokioisten ytimessä.

Johanna huomasi aina hymähtävänsä Kiviruukintien nimelle — se muistuttaa hänen omaa sukunimeään; Kivisen ruukki.

Matleenan luona – toinen leffailta

Kun Anna oli jäänyt Torppahalliin, Anatoli halusi käydä Matleenan luona, koska tämä oli nuhainen. Johanna lähti mukaan, sillä Anatoli lupasi lähteä kotiin tunnin kuluttua, kun siivousapu saapuisi. Kyytimaksu unohtui, eikä Johanna uskaltanut muistuttaa tai muuten kaveri tulisi happamaksi, ajatteli Johanna.

Matleenan luona he katsoivat futuristisen fantasiaelokuvan *Harriet Potter*, joka on jatkoa muinaiselle Harry Potter -sarjalle. Jack Rowling, J. K. Rowlingin jälkeläinen, oli kirjoittanut sen.

Seuraavana päivänä Anatoli lähtee isän ja pikkuveljen kanssa pyhiinvaellusmatkalle Laatokan Valamoon. Matleena ei halua mukaan, kun uskonto ei voisi vähempää kiinnostaa.

Johannaa haukotutti leffan aikana, sillä tulevaisuuden fantasiaelokuvat eivät herättäneet hänessä minkäänlaista innostusta – hän kaipasi enemmän todellisuuteen pohjautuvia tarinoita. Elokuvan neonväriset kaupungit, tekoälyhahmot ja ulottuvuuksia halkovat junat tuntuivat Johannasta liioitelluilta, vaikka hän tiesikin, että tulevaisuuden visiot kiehtovat monia. Anatolikaan ei erityisesti pitänyt futuristisista fantasialeffoista, mutta hän näytti ulospäin kiinnostuneelta, jotta tyttöystävä Matleena ei pettyisi. Välillä Johanna mietti, millaista olisi elää oikeasti maailmassa, jossa ihmiset matkustavat ajassa tai ratkovat arvoituksia hologrammien avulla – ehkä siinä olisi jotakin kiehtovaa, jos tarinat tuntuisivat aidommalta. Mutta nyt hän tunsikin olevansa kuin varjo, joka vilkaisi uteliaana tulevaisuuteen, mutta pysyi tiukasti kiinni tässä päivässä.

Tunnin kuluttua Anatoli tahtoi kotiin ennen kuin tyttöystävän siivousapu saapuu. Johanna pomppasi ylös tuolilta. Matleena ehdotti, jos he söisivät hampurilaiset. Hän ehdotti, jos Johanna kyyditsisi Ylicityn McDonaldiin, sillä Jokioisissa ei ole kyseistä hampurilaisravintolaketjua. Olisi kalliimpi Restaurant Kuparigrilli.

Anatoli ei pitänyt ideasta koska silloin lihoo. Hän haluaisi tulla yhtä laihaaksi kuin Kari Erkkilä. Hän näytti paljaan läskimahansa tyttöystävälleen: "Katso millaisen mahan saa, kun syö roskaruokaa!" Matleena alkoi mököttää eikä antanut läksiäispusua. Johanna ajatteli itse mielessään, että hän voisi antaa sen Matleenan puolesta mutta sitä hän ei sanonut ääneen. Jo ajatuskin pisti puistattamaan. Autossa Anatoli surkutteli, kun Matleena jäi mököttämään eikä antanut läksiäispusua. Hän pohti itse mielessään, että ehkä blondi voisi antaa pusun mutta sitten mieleen tuli sanahirviö mieshuora.

Kari Erkkilän saapuminen Forssan avuun

Motorisoitu rollaattori ja CVI

Augustin puolivälissä Forssan avussa aloitti uusi duunari: Kari Erkkilä, Anatolin entinen naapuri.

Kari käyttää modernia, tekoälyavusteista motorisoitua rollaattoria, joka tasapainottaa hänen askellustaan ja estää jalkojen vispaamisen. Laite on 3000-luvun huipputeknologiaa: se osaa ennakoida käyttäjän liikkeitä ja mukauttaa tukea automaattisesti.

Karilla on CVI, neurologinen funktiorajoite, joka vaikuttaa hänen liikkeisiinsä ja puheeseensa. Hän on kuitenkin älykäs, tarkkanäköinen ja verbaalisesti lahjakas — ja pitää siitä, että saa selittää asioita muille.

Esa Paddington ja Kari – kahden maailman kohtaaminen

Esa Paddington kiintyi Kariin heti. Heissä on jotain samaa: molemmat olivat uteliaita, molemmat pitivät selittämisestä, molemmat ovat omalla tavallaan sympaattisia.

Esa jopa pohtii, että voisi avautua enemmän omista tunteistaan ja identiteetistään, jos Kari tekisi samoin — mutta Kari ei ole sellainen ihminen, joka halusi suuria tunnemyrskyjä. Hänelle rauhallisuus oli tärkeää.

Kari osaa sujuvaa viittomakieltä ja oli kiinnostunut kehittämään siitä futuristisia versioita: lyhyempiä viittomia, uusia käsimuotoja, nopeampia lauserakenteita jopa holografisia viittoma-varjoja, joita voisi käyttää etäviestinnässä.

Anatoli on haltioissaan. Hän on aina halunnut oppia viittomaan, ja nyt hänellä on siihen täydellinen opettaja. Pian Forssan avussa ei puhuttu mistään muusta kuin viittomakielestä ja kahvitauoilla viitottiin, siis ne, jotka osaavat viittomakieltä. Johanna ei osaa muita viittomakielisiä sanoja kuin S.O.S, ja keskisormi kiroilu. Pian hän oppi viittoma sanat kahvi ja tee.

Johannan ärsytys ja ihastus yhtä aikaa

Johannaa alkoi ärsyttää, kun kahvitauoilla kaikki alkoivat viittoma keskenään. Hän ei halua sanoa ääneen, että viittominen näyttää hänestä huitomiselta, koska tietää, että se olisi loukkaavaa. Mutta samaan aikaan hän huomasi jotain muuta. Kari on siro, rauhallinen, ystävällinen ja hänellä on kauniit suklaan ruskeat silmät eli lähes eurokarju, ajattelee Johanna samalla, kun kahvitauolla ihailee Karia.

Johanna huomasi pitävänsä Karista enemmän kuin Anatolista. Kari on normaalipainoinen, kun taas Anatoli on vaappuva läskikasa, ajattelee hän. Daily Activityssä aloittaessa hän oli päättänyt, ettei täällä kannata rakastua tursakkeisiin mutta toisin alkoi käydä; ensin Elmo sitten Anatoli ja nyt Kari. Hän tykkää yhä Elmosta. Ihastus on säästöliekillä, kun hän ei ole pitkään aikaan tavannut Yrjölää.

Ainoa asia, joka häntä hieman häiritsee, on Karin puheääni, joka on pehmeä ja hieman epätarkka CVI:n vuoksi. Mutta sekin tuntuu lopulta vain osalta Karin persoonaa.

Anatoli huomasi nopeasti, että Kari saa paljon huomiota blondilta niinpä hän alkoi viittoma Karin kanssa, kun on melko hyvä viittomakieleessä.

Valamon pyhiinvaellusmatka

Anatolin äiti ei lähde mukaan pyhiinvaellusmatkalle työkiireiden takia. Hän on töissä Brandia Automobilen alihankkija, *Powertruckissa*, joka valmistaa koelautoja Brandia-autoihin.

Tehdas sijaitsee Kardaantien pohjoispäässä, Puolikkaan perällä, Kardaantien mutkan kohdalla, jossa tie kaartuu jyrkästi itään ja sitten liittyy Vanha Tammelan tiehen. Mutkan kohdalla, Powertruckia vastapäätä, on vapaa-ajantalo *Kiimala*. Joka kerta, kun Johanna ajaa Kardaantien päästä päähän, niin juuri Kiimalan kohdalla häneltä pääsee naurun hörähdys.

Perjantaina, Septemberin alussa, Anatoli, Sergei ja isä lähtivät venäläis-ortodoksikirkon kanssa pyhiinvaellusmatkalle Laatokan Valamoon. Seurue meni X3000Pendolino Allegro junalla Viipuriin, josta piensuihkarilla Sortavalaan. Sortavan satamasta menee huippunopeat katamaraanivesibussit Valamon saarelle.

Anatolia jännitti Viipurin lentokentän metallinpaljastin. Ei sillä, että hänellä olisi mukana aseita ja pommeja vaan pieni munasormus pippelin ympärillä.

Munasormus on moderni kihlasormus. Kaikilla nuorilla kihlapareilla on tätä nykyään sellainen. Naispuoliset tatuoivat kumppaninsa nimen häpyhuuleen. Vanhemmat henkilöt tapaavat kauhistella tätä nykyajan villitystä.

Juuri siksi Anatolia jännitti, että kuinka isä reagoisi, kun metallinpaljastin alkaisi piipittää. Hänen onneksensa huoli oli aiheeton, sillä juuri silloin turvatarkastuksen metallinpaljastin oli epäkunnossa eikä munasormus paljastunut. Isä ihmetteli, kun pojalle tuli helpottunut ilme, kun tämä huomasi metallinpaljastimen olevan epäkunnossa. Kaikki muuthan ahdistuvat tiedosta, kun silloin jollain voi olla pommeja mukana.

Matleenalla on häpyhuuleessaan Anatolin nimi, jonka oli tatuoinut tuttu tatuointitekniikko Greta Möllykkä, pikkurikollinen leijulauta jengiläinen.

Tavallisesti kihlatatuointi maksaisi tuhansia euroja eli sellaiseen summaan hänellä ei olisi vara eikä uskaltaisi pyytää rahoitusta elatusisältään.

Anatolin munasormus on ihan tavallinen kihlasormus, jonka on helppo itse sujauttaa terskan ympäri. Seksin ajaksi sormuksen joutuu poistamaan, jotta esinähkä pystyisi liikkumaan.

Nyt kun Anatoli on salaisesti rakastunut Johannaan, niin häntä haluttaisi poistaa sormuksen mutta entä Matleenan kihlatatuointi? Tatuointihan on ikuinen, ellei satu olemaan paljon kahisevaa sen poistattamiseen. Anatolilla on monesti käynyt mielessä kihlatun surmaaminen, muttei kykene sellaiseen. Entä sitten kun omatunto sekä tekoälyranneke alkaisivat soida?

Matleena ei osaa aavistaakaan poikaystävän sairaita ajatuksia.

Valaman luostarissa seurue osallistui erilaisiin seminaareihin sekä kokouksiin, joissa esiteltiin Valamon saarta sekä sen värikästä historiaa.

Luostarin suuressa salissa Anatoli sai pitää itse kirjoittamansa puheen, joka kertoo ystävydestä sekä kiusaamisesta, että on todella tyhmää kaikenlainen kiusaaminen. Hän kertoi tulleen kiusatuksi yläasteella ja kansankorkeakoulussa niin, että pinna lyheni ja nyt hermostuu liian helposti pienestäkin asiasta. Hän myös luennoi onnettomista rakastumisista, että mitä tehdä, jos on kihloissa ja sattuu rakastumaan toiseen. Heti, kun Matias isä oli tämän kuullut, niin hän ajatteli itsemielessään, että mistähän mahtaa olla kysymys. Onko poika retkahtanut toiseen naiseen? Hän aikoo joku päivä kahden kesken keskustella poikansa kanssa mahdollisista tuplarakastumisista.

Anatoli sai raikuvat aplodit. Puhe oli venäjäksi, joka simultaanitulkattiin muille kielille kuten karjalaksi, suomeksi ja englanniksi.

Hämeen venäläis-ortodoksikirkon seurueen mukana oli virallinen kuvaaja, joka filmasi koko pyhiinvaellusmatkan matkamuistoksi, jonka halukkaat voivat ostaa pikku summalla. Totta kai filmaus näkyi suorana live-lähetystenä Hämeen ortodoksikirkon kotisivulla.

Heti töihin palattuaan Anatoli päätti pitää luennon pyhiinvaellusmatkasta, jotta näpäyttäisi Besserwisser Esaa. Anatoli haluaa jossain asiassa olla Besserwisser. Nyt hän tietää paljon asioita Valamosta, Vanhasta-Valamosta.

Kari Erkkilällä on joka päivä mukana henkilökohtainen avustajarobotti, joka suojelee häntä kaikelta, jota hän voisi ajatella pelätä. Hänellä on heikkonäkö ja tinnitus. Koko ajan korvissa soi käsittämätön *kukkubum* -rallatus. Ehkä hän on kuunnellut liikaa Elmo Fransun renkutusta.

Kipale helposti aiheuttaa korvamatoa. Johannalle laulu aiheuttaa kevättunteita, kun tulee assosiaatioita laulajan kaimaan.

Johanna toden teolla ihastui Kariin. Hän saa kiihottavia assosiaatioita, kun kuulee muinaisen Aki Sirkesalon ja Lisa Nilssonin Mysteriet kappaleen, joka yhä silloin tällöin soi radiokanavilla. Siitä on tullut Pohjolan kansansävel, jonka on uudelleen lämmittänyt skandinaavilaulajatar Agneta Kvitterskog ja suomalainen Leo Niilola.

Joka kerta, kun Johanna kuulee kappaleen, niin silloin hän kuvittelee itse laulavansa kappaleen Karin kanssa ja lopuksi tulee hellä suudelma. Lisäksi Johanna unelmoi, että Kari tulkitsisi kappaleen viittomakielellä. Tämä on toiveajattelua, sillä Johanna ei osaa laulaa. Senkin edestä hän on haka sanelemaan hassuja kertomuksia Juha Sorasesta ja Jyri Brickmountainista.

Aivot toivoa täynnä kertomuksessa on jo kaikki nykyiset työkaverit uusine nimineen ja sukupuolet päälleallaan. Myös toinen tulevaisuuskertomus, Salatut elimet, on jo pitkällä.

Johanna ei oikein uskalla kertoa Karille tunteistaan. Hän on tullut ylivarovaiseksi poikarintamalla ja syynä on keväinen poskipusurumba.

Johannaa huolettaa ja stressaa lapsellinen ja levoton Tatjana Niilola, joka tapaa päivittäin halata kaikkia duunareita ja ohjaajia. Johannaa huolettaa, jos flirttiperse onnistuisi hurmaamaan Karin tai Anatolin. Viimeksi mainittua kohtaan Johannan kiinnostus on vähenemässä eikä osaa aavistaakaan, että tämä on hulluna rakkaudesta, lemmenhumalassa häneen. Sitä Johanna ei uskalla kysyä, kun pelkää työkaveriaan. Lemmenkrapula hellittää aivan liian hitaasti. Hän pikkuhiljaa lemмен humaltuu Karista. Juuri siksi häntä huoolestuttaa, jos Kari ihastuisi Tatjanaan, kun tämä on hyvin näkyisä. Kyllä Johanna tietää, ettei Tatjana ole Karin tyyppiä. Neiti Niilolan tyyli ei olisi hyväksi Karin mielenterveydelle. Anatolillekaan Tatjana ei sopisi koska pimu ei osaa olla vakava eikä istua pitempiä aikoja aloillaan. Hänen on vaikea pitää salaisuuksia. Tässä päivänä eräänä, kun Anatoli oli kertonut Tatjanalle jotain Simosta, niin heti seuraavaksi tämä oli mennyt juoruamaan ja sitten Anatoli joutui puhutteluun, ettei saa puhua selän takana. Anatoli ei uskalla olla hapan Tatjanalle koska pelkää tämän vanhempien reaktioita. Anatoli ei siedä saarnoja eikä yllätyskritiikkiä.

Kotona vapaa-aikana Johanna on stressaantunut, jos Anatoli soittaisi ja pyytäisi kyytiä jonnekin. Johannan on helppo pitää salaisuuksia, jopa liian helppo hapankauhun takia.

Vaikka on syksy, niin vieläkin Anatoli ei ole maksanut velkaansa takaisin. Kyllä hän sen muistaa, muttei halua maksaa vähäiä ropojaan. Lukemattomia kertoja hän on pohtinut, jos ehdottaisi luonnossa maksamista. Suostuisiko Johanna, on Anatoli vatuloinut.

Eräänä syyspäivänä Johanna kehui Karin kauneutta Anatolille, että hän tykkää kovasti tästä ihanasta suklaanruskeasilmäisestä jatkästä, niin heti Anatoli murahti: "Vittu, sehän on vasta 25-vuotias eli voisi olla sun pentus!" Johanna änkytti "Mumumumutta, miun ja Karin välillä ei oo niin iso ikäero... Kun Karitsa syntyi, niin mie olin vasta teini... melekonen pissis..." Anatoli ei halunnutkaan ymmärtää ja kehotti etsiä ikäistänsä seuraa. Samaan aikaan Anatoli kiihottui, kun Kari on hänen kanssansa saman ikäinen eli blondi näkyy pitävän heidän ikäerostansa. Lisäksi Anatolia kiihotti, kun blondi kutsui tätä Karitsaksi. Hän ei tiedä haluaisiko hän todella Johannasta akan. Hän on lukenut netin historiasivustoilta, että Suomen muinaisella presidentillä on ollut monta vuotta nuorempi akka. Hän on lukenut myös muinaisesta suomalaisesta musiikkineuvoksesta, joka rakastui itseään paljon nuorempaan naiseen. Tämä ajatus kiihottaa Anatolia ja tekisi mieli purkaa kihlaus ja aloittaa suhde Johanna Kivisen kanssa. Entä mitä tapahtuisi Matleenan kihlatuoinnille? Entä minun maineelleni? Jälleen Anatolin mieleen putkahti tuttu sanahirviö.

Johannasta Anatoli on melkoinen ilonpilaaja, kun tyrmäsi Kari-fanituksen. Johannasta ikäero on seksikästä, ainoastaan alenevaan suuntaan. Hän ei osaa aavistaakaan, että myös Anatoli kiihottuu ikäerosta mutta tässä asiassa ylöspäin. Ehkä Anatoli tuli kateelliseksi, että mie oon lätkässä Karitsaan, ajatteli Johanna. Ehkä Anatoli pelekkää menettävänsä ilmaisen siivousavun sekä ilmaiskyydit, jos musta ja Karitsasta tulisi pari, ajatteli Johanna samalla, kun auto rullasi kohti Jokioisia.

Anatoli on kateellinen Karille, kun tämä on onnistunut pitämään painonsa kurissa. Hän itse lihoo lihomista ainaisen Ugri Colan kittaamisen takia.

Kari käyttää modernia, tekoälyohjattua motorisoitua rollaattoria, joka estää jalkojen hallitsemattoman vispaamisen. Hänellä on CVI, neurologinen funktiorajoite, joka vaikuttaa liikkeisiin ja puheeseen, mutta ei lainkaan hänen älynsä tai huumorintajuunsa.

Kari on päättänyt ottaa rakkauselämän rauhallisesti, sillä voimakkaat tunteet saattaisivat kuormittaa hänen hermostoaan. Muutaman kerran töissä hänen jalkansa ovat alkaneet vispaamaan liikaa, jolloin Forssan avun avustajabotti otti hänet lempeään, turvaavaan syleilyyn ja talutti lepoahuoneeseen.

Lepohuone on rakennettu vanhan verstaan tiloihin. Versta on jäänyt tarpeettomaksi, kun kukaan ei enää ole kiinnostunut nikkaroinnista — muutama vuosi sitten Jilly tapasi nikkaroida lintupönttöjä. Filippa Katainen sai näin lisää tilaa pakkaamolleen, ja versta muutettiin rauhoittumishuoneeksi.

Lepohuoneen sisustus ja Simo-paran basillikammo

Johanna on ollut ahkera lepuhuoneen sisustamisessa. Hän toi kotoaan vanhoja lukulaitteita, joita ei enää tarvitse.

Simo luuli niiden olevan peräisin elektroniikkakierrätyksestä ja pelkäsi, että niissä olisi pöpöjä. Simolla oli melkoinen basilli- ja sairaalakauhu, vaikka hän on koulutukseltaan pedagogiteknikko ja suorittanut hoivatutkinnon.

Johannalla on puolestaan puolisairaalakammo: hän säpsähtää aina, kun näkee teho-osastolaitteita, kuten lämpökaappeja tai happiteltoja.

Ville's Place – uusi nettituttavuus

Syksyn aikana Johanna löysi uuden nettikaverin, Ville Sipilän, joka on perustanut aikuisille suunnatun nettiyhteisö *Ville's Place*.

Johanna käyttää nimimerkkiä *Miss Arrow*, samaa, jota hän toisinaan käyttää Facebookissa kommentoidessaan uutisia. Hän ei uskalla kommentoida omalla nimellään — nettitrollit ovat 3000-luvulla entistäkin aggressiivisempia, ja keskustelualustat täynnä tekoälyllä vahvistettuja provokaattoreita.

Johanna avautui Villelle nimimerkin turvin. Hän kertoi Anatolin ristiriitaisesta käytöksestä siitä, miten vaikeaa on olla ihastunut ihmiseen, joka on jo kihloissa ja siitä, miten hän kokee tulevansa hyväksikäytetyksi.

Ville kuunteli kärsivällisesti ja kommentoi suorasukaisesti. Hänen mielestään Johanna ei pitäisi enää kyyditä moista tyyppiä, joka ei arvosta hänen aikaansa. Ville jopa epäili hetken, oliko Miss Arrow trolli — tarina kuulosti niin uskomattomalta.

Kari – uusi valo Forssan avussa

Johanna kertoi Villelle myös Karista; rauhallinen, ystävällinen, siro, tummasilmäinen ja älykäs. Ville kehotti tutustumaan Kariin paremmin ja päästämään irti Anatolista. Ville ei kuitenkaan tiedä, että Karin on pakko ottaa asiat rauhallisesti terveyssyistä.

Johanna tietää tämän, mutta silti hän huomasi toivovansa, että Karitsa jonain päivänä näkisi hänet samalla tavalla kuin hän näkee hänet.

Johanna huomasi ajattelevansa, että hän oli kuin Anatolin henkilökohtainen avustajarobotti: joka aamu Anatoli lähettää tekstiviestin: "Voitko hakea mut?" Heti Johanna lähti ajamaan Jokioisiin, vaikka asuu kävelymatkan päässä työpaikalta. Hän ei uskaltanut pyytää kyytikorvausta.

Anatoli asuu lähempänä työpaikkaa kuin Johanna, mutta silti vaati kyytiä sekä arkisin menee tyttöystävänsä luokse Jokioisiin.

Anatoli kiintyi enemmän ja enemmän Johannaan — tavalla, joka tekee tilanteesta entistä monimutkaisemman.

Aamureitti – Forssa ja Jokioinen

Johannan aamureitti on tarkkaan hioutunut; Susisaaren kautta, koska sitä kautta liikenne on rauhallisempaa. Reitti menee ohi Puolikkaan, jonka pohjoislaidalla on upea tiilitalo, josta Anatoli unelmoi, peltojen halki, joiden keskellä jököttää videotykkimonumentti, futuristinen taideteos nimeltä Torstilan monumentti. Sitten Johanna ajaa lintujärven ja Kullervo Olssonin maatilan ohi. Hunnisalon luontoreservaatin länsipuolelta Vanhaa Tammelan tietä pitkin Jokioisten keskustaan Maarianrauhantielle, aivan Matleenan rapun eteen.

Auringonnousu Susisaaren ja Puolikkaan välissä oli joka aamu yhtä kaunis — mutta Johanna huomasi, ettei ehtinyt enää nauttia siitä.

Jos Johanna ei tarvitsisi kuskata Anatolia, hän ehtisi lukea lukulaiteromaaneja, kuunnella äänikirjoja, jatkaa Suhveli Yläkosken Röhnälä-sarjaa, joka Kainuussa on nimellä Röhönälä.

Suhveli Yläkoski on kasvanut Porkkalassa mutta tällä hetkellä asuu Hämeenlinnassa. Hän on kriitikoiden ylistämä kirjailija ja saanut Pikku Aku palkinnon. Saman palkinnon on saanut myös utsjokelainen Minea Nääs, joka sai kyseisen palkinnon humoristisesta Räppiä Kullilassa lukulaiteromaanista.

Autossa matkalla Jokioisiin Johanna kuuntelee Sohveli Yläkosken palkittua äänikirjaa, jonka kuuntelun hän joutuu keskeyttää, kun Anatoli tulee autoon. Tuskinpa hän renttutarinoita haluaisi kuunnella, ajattelee Johanna.

Kyllästyminen ja hidas järkiintyminen

Pikkuhiljaa Johanna alkoi väsyä jatkuvaan kускаamiseen, ettei hänellä ole omaa aikaa saneluun ja äänikirjoihin. Lemmenkrapula liian hitaasti hellittää otettaan.

Aamun rutiini

Työ alkaa puoli yhdeksän, mutta Johannan päivä käynnistyy jo kahdeksalta. Hän lähtee autollaan kohti Jokioisia, ajaa Susisaaren kautta — reitti on rauhallisempi kuin kymppitie — ja saapuu Raatimiehenkadulle vartin yli kahdeksan.

Raatimiehenkadun ja Maarianrauhan tien risteyksessä on 30 km/h -rajoituskyllti, ja kadun varressa seisoo aina pitkä rivi pysäköityjä autoja. Silti Johanna löytää yleensä vapaan paikan aivan Matleenan rapun edestä, jotta lonkkavaivainen Anatoli ei joutuisi kävelemään pitkää matkaa. Heti kun Anatoli nousee kyytiin, he lähtevät ajaman takaisin Forssaan.

Pysäköinti ja Rixum-alue – miksi Johanna ei pysäköi lähemmäs?

Forssaan palattuaan Johanna pysäköi autonsa omaan vakioruutuunsa, vaikka olisi voinut pysäköidä paljon lähemmäs Peltöjärventien varteen, köysiradan alapuolelle.

Köysirata kulkee Loimijoen yli Vanhaan Forssaan ja on yksi kaupungin ylpeydenaiheista — hiljainen, aurinkoenergialla toimiva kuljetin, joka vie matkustajat keskustan ylle kuin futuristinen gondoli. Joidenkin mielestä köysirata voisi olla pitempi ja ulottua Vanhan Forssan torille.

Mutta Johanna on tottunut rutiineihin. Hän ja Anatoli kävelevät Rixum-alueelle samaa reittiä pitkin joka aamu; Pimunkadun vartta päästä päähän.

Aamukahvit Forssan avussa

Daily Activity -ryhmissä ei ole tarkkoja työaikoja. Aamuisin kokoonnutaan Forssan avun keittiönpöydän ääreen juomaan teetä, jota juo vain Anatoli ja Kari sekä kahvia juo Johanna sekä kaikki muut. Osa juo mehua tai yrttijuomia, kuten Simo, joka pelkää kofeiinia yhtä paljon kuin bakteereja.

Esa pitää toisinaan teemaistiaisista, joissa hän esittelee uusia teelajeja ja kertoo niiden historiasta. Esa ei pidä keskippahtoista kahvista vaan hänelle pitäisi olla tummapaahitoista, mutta hoivahallinto ja Suner ovat päättäneet, että kahvin tulee olla keskippahtoista, kun se on enemmistön mieleen.

Teemaistiaisissa Kari nyökkäilee asiantuntevasti, ja Anatoli yrittää näyttää siltä, että ymmärtäisi kaiken.

Aamun maisemat

Johannan reitti kulkee siis Susisaaren ja Puolikkaan välillä, missä auringonnousu on kauneimmillaan. Maisema oli kuin maalauksesta: laajat pellot keskellä peltoa videotykkimonumentti, joka heijastaa öisin holografisia taideteoksia, lintujärvi, jonka yllä leijuu automaattinen säädrooni. Hunnisalon luontoreservaatti, jossa kasvaa geneettisesti palautettuja muinaismetsien kasvilajeja. Pohjoisempana olevassa Hallisalossa huhuilee öisin laboratoriossa jalostettuja sinipöllöjä.

Puolivälissä on poikittaissuunnassa kymppitie, joka menee Vanha Tammelan tien ali. Sitten tulee Huulitorpan kyläpahanen, jossa on usein poliisin nopeusvalvontaa, kun kylän kohdalla on viidenkymmen nopeusrajoitus. Johanna ei vielä ole joutunut kiinni vaikka todennäköisesti on ajanut vähän yli 50.

Puolikkaan pohjoislaidalla on upea valkotiilinen omakotitalo, jota Anatoli aina ohi kulkiessaan ihailee. Hän haaveilee, millaista olisi asua siellä — rauhassa, lähellä luontoa, lähellä kaikkea. Johanna ei tiedä, mitä kaikkea Anatoli mielessään kuvittelee, mutta hän huomasi, että talo sai tämän aina hiljaiseksi.

Susisaaren ja Jokioisten välissä on lukulaitetehdas, joka on lakkautusuhan alla. Maailmassa on liikaa lukulaitteiden valmistajia, ja kilpailu on kovaa. Lukulaitteita kutsutaan uudeksi digipaperiksi.

Sama kohtalo uhkaa myös Vattulan ja Hallonbon tehtaita. Saa nähdä miten käy Eekan työpaikan.

Johanna tuntee haikeutta — hän rakastaa lukulaitteita, niiden historiaa ja niiden tuoksua. Hänellä on kotona kokonainen hyllyllinen vanhoja malleja, joita hän kutsuu lukulaitemuinaismuistoiksi. Osa hän on arkistoinut vinttikomeroonsa eikä raski niistä luopua.

Teollisuusalueen jälkeen Johanna ylittää Loimijoen, kääntyy eritasoliittymästä Torppaan ja siitä Maarianrauhan tielle. Maarianrauhan tie on Onnihiman läpikulkutie, ja Johanna tuntee jokaisen mutkan ulkoa.

Torppatie menee Pirjo Järvelän lukion ja Alue-talon välistä. Alue-talo on Johannan mielessä ikuisesti hyvinvointialueen keskushallinto, paikka, josta oli saanut elämänsä ensimmäiset — ja toivottavasti viimeiset — potkut.

Sen vieressä on vanha hautausmaa, jonka takana kohoaa junaratasilta. Sillan takana alkaa Onnihiman kaupunginosa.

Pikkuhiljaa Johanna alkaa kyllästyä tähän joka aamuiseen kускаamiseen, sillä bussitkin on keksitty. Valitettavasti Johanna järkiintyy aivan liian hitaasti samalla, kun Anatoli rakastuu rakastumistaan Johannaan. Johannalla on vielä hitunen lemmenkrapulaa Anatolia kohtaan.

Jacques Höpönassu ja Basic Community

Hahmo, joka näyttää hologrammivirheeltä

Johanna oli äskettäin rekisteröitynyt Basic Communityyn, yhteispohjoismainen nettiyhteisö funktiorajotteille. Basic yhdistys on suosittu erityisesti eläkeläisten ja nostalgiafriikkien keskuudessa. Basic Communityssa Johanna törmäsi hahmoon, joka näyttää siltä kuin olisi karannut vanhasta VR-museosta; Jacques Höpönassu.

Johanna ei usko nimen olevan oikea — enemmänkin se kuulostaa siltä, että joku oli antanut tekoälylle käskyn *keksi hassu nimimerkki*.

Jacquesin profiilikuva on vanhanaikainen 2D-selfie, jossa harmaa tukka muistuttaa saippuavaahtoa ja kasvot ovat kuivat kuin vanha pergamentti.

Johanna hekotti mielessään, mutta niin hiljaa, ettei naapuri Masi Jussila häiriintyisi. Johanna alkoi käyttää nimimerkkiä *Josseli*, sillä oikeaa nimeä ei netissä kannata levittää — tekoälybotit ja identiteettivarkaavat ovat kekseliäämpiä kuin koskaan.

Johanna mainosti Höpönassulle omia kotisivujaan, JK Suoraa, mutta Jacques ei osannut navigoida sinne, vaikka Johanna lähetti suoran linkin. Ukko osaa juuri ja juuri kirjautua Basic Communityyn, ja sekin vaatii häneltä kolme yritystä ja yhden salasanan nollaamisen.

Jacques on imelän kohtelias ja kutsuu Johannaa parhaaksi ystäväkseen, vaikka he eivät olleet koskaan tavanneet. Johanna ei pidä liiallisista mielistelyistä, kun sellainen tuntuu vittuiluakin rankemmalta, mutta ei myöskään halua loukata miespoloista — hän tietää, että yksinäisyys on yleistä 3000-luvun senioreilla, vaikka heillä on käytössään sosiaaliset hoivarobotit.

Jilly Jussila – identiteettileikki, joka karkasi käsistä

Eräänä syysiltana Johanna sai idean: hän väitti Jacquesille olevansa *Jilly Jussila*.

Forssan avussa oli juuri aloittanut oikea Jilly Jussila — nuori, pyöreähkö tyttö, joka fanittaa meksikolaista diktaattori Arthur Hilanderia. Ohjaajat yrittävät parhaansa mukaan ohjata fanituksen turvallisempaan suuntaan, mutta Jillyllä on taipumus tirskea aina, kun näkee Mr. Bean vahanuken viereisen tiedekeskuksen eteisessä. Se tuo hänelle mieleen Hilanderin, eikä kukaan oikein tiedä miksi. Johanna käyttää tätä identiteettiä leikillisesti Jacquesin kanssa, vihjailee Arthurista ja kertoo Jill-Arthur-kertomuksestaan, jolla ei ole mitään tekemistä diktaattorin kanssa. Näin hän yrittää saada aikaan hauskaa reaktiota Forssan avussa.

Puhelinvastaajakepponen – farssi

Johanna keksi kehottaa Jacquesia soittamaan Forssan avun puhelinvastaajaan ja laulamaan. Hän väitti numeroa omakseen. Jacques teki työtä käskettyä ja soitti — eikä tiennyt, että numero kuului Josselin työpaikalle.

Seuraavana päivänä Anton-Kari ja sijaisohjaaja Simo kuuntelivat vastaajaa ja kuulivat möreä-äänisen ukon laulavan *Tuiki, tuiki tähtöstä*. Heistä tämä kuulosti suloiselta ja ihmettelivät, että kuka mahtaa olla laulaja. Anton-Kari oletti kuulleensa jossain kyseisen äänen, ehkä NFY yhdistyksessä.

Johanna oli repeämässä nauruun. Myös Anatoli nauroi, eikä osannut aavistaakaan, että kaiken takana oli sama blondi, joka oli joskus kirjoittanut hänelle venäjänkielisen rakkauskirjeen.

Jacques soittaa uudelleen – ja kaaos alkaa

Johanna rohkaisi Jacquesia soittamaan uudelleen ja kysymään Jillyä. Jacques teki käskettyä. Seuraavana aamupäivänä Forssan avun konttoripuhelin soi. Anton vastasi. Jacques kysyi Jillyä. Anton ojensi puhelimen Jilly Jussilalle, joka kuiskasi arasti "Kuka siellä?" ja palautti puhelimen heti — hän ei halunnut puhua tuntemattomien vanhojen ukkojen kanssa. Anton palasi linjalle ja sanoi: "Kuule, minulla ei ole tytärtä. Minulla on poika, eikä hän ole täällä työpaikalla. Nyt lopetat soittamisen!" Jacques säikähti niin, ettei enää uskaltanut soittaa, vaikka Johanna Josselina yritti myöhemmin rohkaista häntä.

Jacques on kuin aikansa unohtanut hologrammi, joka ei pysy teknologian perässä. Forssan avun puhelinjärjestelmä on edelleen vanhanaikainen, vaikka ympärillä on robottiaavustajia ja älyliikennettä — täydellinen kontrasti. Identiteettileikki korostuu maailmassa, jossa nimimerkit ja avattaret ovat arkipäivää.

Johannan kepponen on harmiton mutta paljastaa hänen sisäisen ristiriitansa: hän haluaa nauraa, mutta ei halua satuttaa ketään. Hänellä oli hyvä tarkoitus järjestää Jillylle kaverin. Johannahan on reilu kaveri, jolta usein menee reilusti yli.

Jilly asuu Hillon lähiössä ryhmäasuntolassa Sirkka-Oilin naapurissa. Jonkin aikaa näillä molemmilla lihavilla naisilla oli yhteinen työhuone mutta sitten Jilly sai oman työpisteen Callcenter huoneesta koska siellähän on hiljaista. Sirkka-Oili tapaa puhua kovaäänisesti, kun on huono kuulo. Pakkaamuhuonekaan ei sopinut Jillylle koska siellä pakkaamisesta tulee ääntä eikä hän siedä melua, kun hänellä on *ADHD Middle*. Sitten hänelle järjestettiin työnurkkaus Callcenter huoneesta, kun siellä on hiljaista. Huoneessa kommunikaatiolaitteen ääressä istuu Kaapo Molotov.

Myös Anatoli istui jonkin aikaa pakkaamossa mutta kyllästyi Filippaan naurunhörähdyksiin. Johannaa ärsyttää se, kun ohjaajat eivät koskaan kehota Filippaa ryhdistäytymään mutta kun hän itse leikillään alkaa röhkäistä, niin heti sormet ovat ojossa "Aijapaija, Johanna!". Varsinkin Kaapo on kova kritisoidaan häntä, mutta katsoo läpi sormien Filippaan ja Tatjanan kummallisuuksia.

Johanna tapaa nauramisen ohella hieman röhkäistä, ihan tarkoituksella, jotta saisi hauskan tytön maineen. Sellainen hän onkin. Lisäksi nauraessa hän hipelöi sormillaan lähluulta ja nenän päätä. Tämä ei ole Johannan funktiorajoite eikä pakkoliike vaan pelkkä tapa. Hän itsekään ei tiedä miksi esimerkiksi kihertäen hipelöi nenän päätä. Saattaa olla niinkin, että se on kuin onkin eräänlainen pakkoliike, Johannahan on virallisten tietokantojen mukaan kevyesti funktiorajoitteinen. Sitä hän ei hevillä tunnusta itselleen eikä kenellekään muulle paitsi Insurance Cashille, jotta saisi sairaseläkettä. Sairauseläkettä ei enää tarvitse vahvistaa, kun hän on Daily Activityn kirjoilla.

Kaapo pitää Johannaa ihan pilkkanaan ja pienimmistäkin syistä nuhtelee häntä mutta toisten duunareiden kanssa tapaa nauraa räkättää itkua muistuttavalla äänellä. Usein Kaapo ja Anatoli pelleilevät Tatjanan kanssa, kun tämä on enemmän pellemäisempi kuin Johanna.

Ohjaajat ovat aivan haltioissaan, että Johanna on taitava robottiohjelmoinnissa eivätkä osaa aavistaakaan, että miten taitava. Jokaiseen avustajarobottiin, joita Forssan apu markkinoi, Johanna luonnut salattuja mappoja, jotka sisältävät tekoäly algoritmeja. Jos tietäisivät, niin varmasti vaatisivat ylimääräisten mappien poiston. Sitä olisi vaikea valvoa, kun ohjaajat eivät ole perillä robottiohjelmoinnista. He käyttävät ainoastaan resurssikeskuksen Picture Factory sovellusta, jolla luodaan robotteihin kevyttä tekoälyä, jonka on helppo kumota. Johannan luoma tekoäly on todella vaikea poistaa, jos ei tiedä salattujen mappien sijaintia sekä niiden salasanoja; serkkupoikien nimet.

Ohjaajista on hyvä, kun Johanna on niin älykäs, että robottihuoneessa istuen sanelee kertomuksia eikä koko ajan kysele työtehtäviä kuten muut tai sitten olla pelleilemässä kuten Tatjana.

Työharjoitteluihissa Johannakin tapasi usein kysellä työtehtäviä. Hän on oppinut, ettei suojatyöpaikassa kannata kerjätä työtehtäviä, kun silloin olisi suuri vaara saada väsyttäviä yksinkertaisia nippelihomia. Kyllästyneenä hän helposti saa kummallisia pikkutyttöjen kujeita.

Johannalla on tällä hetkellä muutama nettikaveri, joista merkittävimmät ovat TASS, Ville Sipilä ja Jacques Höpönassu. Johanna ei tiedä Jacquesin oikeaa sukunimeä. Hän on melko varma, että Tassin oikea nimi on Ann Lakehead. Johanna hieman pelkää Tassia koska muutaman kerran tämä on kovistellut olemaan rauhallinen amatööri radiopalvelimen chatissa. Jacques Höpönassu on alkanut pelätä Josselin puhelinnumeroa, kun sieltä vastaa tiukkaääninen mies, jonka puheessa on robottimainen vivahde – todennäköisesti kyseessä ei ole enää ihminen, vaan tekoälyllä ohjattu puhelinjärjestelmä. Kehitys on mennyt niin pitkälle, että Höpönassun kaltaiset vanhan koulukunnan soittelijat eivät enää uskalla ottaa yhteyttä, kun heitä ohjeistetaan tiukasti olemaan soittamatta. Johannasta tämä harmittaa, sillä juuri tällaisista hupitilanteista hän sai iloa arkeensa. Harmi vain, että Jilly ei koskaan innostunut Jacquesista – ehkä tulevaisuuden deittibotit voisivat hoitaa jättäviä ensikohtaamisia ja murtaa vanhoja rajoja, mutta nyt yhteys jäi katkolle, kun teknologia tuli väliin.

Tatjanan isä, David Niilola, on huolestunut tyttärensä Williamin oireyhtymästä, jonka diagnosoinnissa hyödynnetään bioanalytiikan ja tekoälybotin yhteistyötä. Isä on huolissaan tyttären jatkuvasta pusujen kerjäämisestä, sillä tulevaisuuden terveystalgoritmit olisivat jo hälyttäneet automaattisen karanteenin – mutta tässä arjessa riskit otetaan vielä ihmisten vastuulla. Kenties jonain päivänä kotien sensorit osaavat havainnoida nuoruuden kiintymyksen ja pusuinon tartuntariskin automaattisesti ja lähettää isälle rauhoittavan dataraportin.

Muutaman kerran voi hyvin tuokiossa Kari on hieronut Johannan selkää, ja samalla näyttänyt työkavereilleen erikoisen aurinkosatu hierontaleikin. Selkään piirretään sormella säämerkit, jolloin hierottava rentoutuu. Johanna suostui hierottavaksi, kun tämä upea ruskeasilmäinen jätkä kysyi halukkaita. Jos hän ei olisi suostunut, niin todennäköisesti flirttiperse. Se olisi ollut työlästä katsottavaa, kuten Johanna tapaa ajatella itsemielessään. Johanna kiihottui valtavasti, kun Kari laittoi ihanat kätensä selkää vasten ja piirsi kämmenellä sääkuviot ja kehotti rentoutua. Johanna rakastui enemmän ja enemmän. Anatoli katsoi kateellisena, kun kaveri sai kunnian hieroa kaunista blondia.

Jo lukemattomia kertoja Johanna on valittanut ohjaajille, että Tatjana on koko ajan kyhnyttämässä ja halimassa Anatolia ja se aiheuttaa mustasukkaisuutta. Ohjaajat rauhoittelevat, että se on pelkkää kaverillista pelleilyä. Johanna on vakuuttunut, että Tatjana flirttimielellä halailee. Johanna tuntee todella sairaalloista mustasukkaisuutta, vaikka oma ihastus Anatoliin on vähenemässä. Jossain pinnan alla yhä kyttee lemmentieki.

Anton-Kari kuuntelee enemmän Johannan avautumisia kuin Simo. Ehkä tämä johtuu siitä, kun Simo ja Tatjana ovat aikaisemmin olleet samassa ryhmässä ja näin syntynyt eräänlainen jääviys eli omia tyttöjä.

Valamon matkan jälkeen Esa alkoi suorastaan palvoa Anatolia koska tämä oli rohkeasti luennoinut ystävydestä, kiusaamisesta ja rakastumisesta. Videon hän on näyttänyt voihyvin tuokiossa, ihan vaan leuhkimismieleessä näpöyttääkseen Esaa.

Citykeskustapuolue vuonna 3000 - modernisoitu mutta sisäisesti ristiriitainen puolue

Citykeskusta - entinen keskustapuolue, joka 2900-luvulla uudisti nimensä vastaamaan uutta, kansainvälistä osavaltiorakennetta. Kaikissa Euroopan osavaltioissa on omat Citykeskusta-haarat, jotka pyrkivät: korostamaan paikallisuutta, hyödyntämään älykaupunkiteknologiaa, esiintymään kansanläheisenä vaihtoehtona globaaleille puolueille.

Mutta puolueen sisällä on jatkuva jännite: moderni brändi ei aina sopinut yhteen vanhojen jäsenten ajatusmaailman kanssa.

Esa Paddington – puolueen oma filosofinen ongelmajätelaji

Esa Paddington on liittynyt Citykeskustaan idealistina. Hän uskoo, että politiikka voisi olla: Moraalista, filosofista yhteiskuntaa syväluotaavaa ja ennen kaikkea rehellistä.

Mutta puoluejohto näki hänet toisin; liian vasemmistolaisena, joka ei oikein sovi oikeistolaisen Citykeskustan linjaan.

Esa kirjoittelee Forssan Aviisin yleisönosastoon puolueen nimissä, ilman lupaa. Hänen tekstinsä sisälsivät syvällisiä, vaikeaselkoisia ja moralisoivia yhteiskuntafilosofioita.

Kuntalaiset soittelevat ryhmänjohtajalle ja kysyvät: "Onko tämä teidän virallinen linjanne?"

Puoluejohto pelkää, että Esa aiheuttaisi imagokriisin. Puolueen sisäinen strategia Citykeskustan johto on alkanut tarkkailla Esa Paddingtonia sillä ajatuksella, että: Jos hän vielä kerran mokaa, meillä on syy erottaa hänet puolueesta. Esa on siis hiljainen taakka, jota ei kehdattu erottaa suoraan, mutta jota ei myöskään haluttu päästää ääneen.

Esan poliittinen esiintyminen – takarivin piipittäjä

Esa ei uskalla puhua puhujanpöntössä. Hän seisoo takarivissä ja puhuu hiljaisella, piipittävällä äänellä, joka ei kanna edes ensimmäiseen penkkiriviin.

Mutta Forssan avussa hän on täysin toisenlainen: äänekäs, moraalinen, yhteiskuntaa ruotiva ja jatkuvasti valmiina pitämään pienimuotoisen poliittisen saarnan kahvituolla.

Parhaillaan liittovaltio sekä kansallisella tasolla vallassa on Coalitions Party, joka Suomessa on entinen kokoomus. Forssan kunnanvaltuustossa yhä Workers Partylla on enemmistö, joka ärsyttää porvareita.

Johannakaan ei oikein tykkää tästä työväenpuolueesta koska kansallisella tasolla puolue sääti radioasemien stoppilain. Heti kun tuli porvarihallitus, niin laki kumottiin mutta Johannan harmiksi Radio Poolia ei saanut taajuuksia Suomessa. Onneksi nettikaveri TASS silloin tällöin pitää epävirallista radionvälityspalvelua netissä mutta silloin hän ei voi linkittää eikä osallistua radioaseman kilpailuihin kuten metkaan laatikon salaisuuteen, jolloin pitää arvata mitä on laatikossa. Oikein arvaaja voi voittaa paljon rahaa – globaleina. Toki ohjelmajuontajat kertovat summan euroissa. Iltapäivisin on mysteeriääni, josta myös voittaa rahaa. Mysteeriääni on visaisempi kuin laatikon salaisuus.

Radioaseman lisäksi Johanna toivoo hartaasti, että nykyhallitus liittäisi Suomen global valuutta-alueeseen ilman kansanäänestystä mutta näin ei vaan käy. Ehkä senaattori Filippa Reinikainen pelkää populistien heräämistä, on Johanna sekä monet muutkin globalin kannattajat vatuloineet.

Suomidemokraattien puheenjohtajana on ruipelomainen silmälasipäinen Lotta Akela, joka Johannan mielestä muistuttaa melkoisesti Matleenaa.

Puolue yrittää karistaa rasistimaineen, sillä heti Basic Finnsin konkurssin jälkeen puolue muuttui rasistiseksi Ugrimaat ugrilaisille järjestöksi. Vuonna 3000 järjestö muuttui uudelleen puolueeksi ja nimettiin suomidemokraateiksi. Toistaiseksi puolue on vielä alkutekijöissä mutta sen kannattajat harrastavat ahkerasti nettitrollausta.

Skandinaviassa vastaavanlainen populistipuolue, Sannskandinaver, on pikkuhiljaa vahvistumassa. Syynä lienee osavaltion kuuluminen global valuutta-alueeseen, joka uusnatseille on kuin punainen vaate. Kaikki negatiivinen on natsien mielestä globalin ja Global Unionin syytä.

Sannskandinaver puolueen sanavalmis johtaja, Tina Klang, tapaa sanoa: "Missä Global Union siellä ongelma!"

Suomessa muut puolueet pelkäävät suomidemokraatteja kuin koronaa ja toivovat, ettei Suomeen leviäisi äärioikeistolaisuusvillitys. Suomidemokraateilla ei ole paljon vastustamisen aiheita, kun osavaltio ei kuulu globaliin mutta Global Unionin puolue on ottanut hampaisiinsa.

Usein Johanna tapaa hassutella Esan kanssa ja vitsailee, että tämän akka olisi Eeva ja heidän olohuoneessaan olisi minijääkaappi täynnä metsonmaksapalleroita. Kun työpaikan tekoälyassistentti seuraa taukojen vitsejä ja nauhoittaa metsonmaksapalleroitten maininnat, Esa reagoi huvittavan vahvasti: "Ooh, ne äklöt metsonmaksapallerot pitäisi kieltää lailla!" Johanna nauraa ja ehdottaa "Haha, tulevaisuudessa vitsit tallentuu pilveen, ja jokainen saa automaattisesti metsonmaksapalleroileivän!"

Kun esimerkiksi Anatoli innostuu kiusoittelemaan Esaa metsonmaksapalleroilla, niin silloin tämä sanoo vakiona tulevaisuuden versiossa: "Älä sinäkin rupea kiihkoilemaan metsonmaksapalleroitten kanssa! Nyt kun jokainen vitsi kirjautuu algoritmin kautta, voisit vaikka saada metsonmaksapalleroitten vitsikruunun!"

Myös Anton-Karia huvittaa Johannan metsonmaksapallero-vitsailu, ja aluksi vitsaili Esalle: "Vai että sinä pidät metsonmaksapalleroista! Ehkä tulevaisuudessa metsonmaksapallerot tulevat hologrammina taukotilaan." Esa vastaa: "Pitäisi säätää yhteiskuntasopimus tänne Forssan apuun, ettei sallita metsonmaksapalleroista! Tai ainakin niiden hologrammiversiot pitäisi piilottaa taukojen ajaksi!" Pikkuhiljaa Anton lopetti metsonmaksavitsailun, ettei Esa pahoittaisi mieltään, mutta tekoälyassistentti muistuttaa tauolla; *Tänään metsonmaksapallerovitsi jäi vähemmälle, huomioitu!*

Jos ja kun Paddingtonilla on huolia, niin työyhteisössä hän haluaa avautua juuri Antonille, sillä ylikiltti Anton kuuntelee edelleen, mutta nyt hänellä on käytössään empatian algoritmi, joka auttaa ymmärtämään Esan murheita entistä paremmin. Yhtä sairaalloisen kiltti kuin Johanna, Anton tarjoaa virtuaalisen halauksen ja sanoo: "Metsonmaksapallerohuolet eivät ole niin pahoja kuin miltä ne tuntuvat – tulevaisuudessa kaikki huolet ja vitsit voi tallentaa ja jakaa turvallisesti." Näin Forssan avussa tulevaisuuden huolenpito ja huumori lomittuvat arkeen, teknologian rikastamana, mutta edelleen ihmisyyttä arvostaen – kuten sanonta kuuluu: "Ei vitsiä ilman palleroa, eikä huolta ilman ystävää."

Metsonmaksapallerot Johanna on saanut päähänsä Kurt Passaren komedialeffasta, jossa fiktiivinen hahmo Ulla Uselessbrook koko ajan unelmoi ihanista kyseisistä palleroista ja hänellä on minijääkaappi sohvän vieressä. Leffa on englanniksi ja osittain esperantoksi. Suomenkielisissä teksteissä *Marzipanballs* on käännetty metsonmaksapalleroiksi.

Vastavetona Esa tapaa vitsailla Johannalle, että tällä olisi perunapelto sohvän takana. Tämä on yleinen stereotypia kainuulaisista.

Lisäksi Johanna tapaa vitsailla Esalle, että tämän pihalla olisi kielletty banaanipuu, jota vartioi tuhat vartiointikameraa.

Tämä vitsailu pohjautuu Näe & Kuule juorulukulaitelehdestä, jonka Johanna on joskus lukenut vanhempien luona. Silloin tällöin äiti tapaa ostaa kyseisen juorulukulaitelehden.

Lukulaitteesta Johanna on lukenut, että taannoin Panamassa muuan Esayas oli varastanut banaaneja banaanifarmilta mutta valvontakamerat paljastivat hänet itsesteosta ja myöhemmin pidätettiin hänen vaimonsa varastettuun tavaraan yhtymisestä. Pariskunta karkotettiin maasta. He pakenivat Meksikoon.

Johanna yhdisti Ulla Uselessbrookin metsonmaksapallerot ja Panaman banaanivarkauden, jotta voisi vitsailla naamavikaiselle työkaverille. Hänen huippusalainen tavoitteensa olisi, että Esa kyllästyisi ja sitten lopettaisi Forssan avussa mutta näin ei vaan käy, sillä Esalla on paljon ideoita kehittää Forssa avun arkipäiväisiä apuvälineitä. Hän ei osaa ohjelmoida robotteja mutta mielellään hahmottelee kalenterisovelluksia Picture Factorylla.

Johanna toivoo myös, että Tatjana lopettaisi ryhmässä. Sekin vaikuttaa pelkältä toiveajattelulta. Neiti Niilola pelleilee tismalleen samoilla kaavoilla kuin koulu aikaan eli hänellä on mennyt puurot ja vellit sekaisin.

Esa ei väsy Johannan metsonmaksapallero jankutukseen vaan ottaa kaiken huumorilla vastaan. Muuten hän inhoaa lapsellisuuksia sekä moraalittomia juttuja.

Johannan on pakko peittää vihatunteensa Esaa, Tatjanaa sekä Kaapoa kohtaan. Siinä hän melko hyvin onnistuu, vaikka silloin tällöin valittaa ohjaajille kahden kesken. Ohjaajat eivät pysty tehdä asialle mitään koska kyseisten henkilöiden kummallisuudet ovat heidän funktiorajoitteitansa eli eivät mahda mitään.

Anatoli ja Johanna inhoavat Lassen ja Jillyn erityiskohtelua, joka johtuu tietenkin heidän funktiorajoitteistansa. Ohjaajat ovat järjestäneet näille *omaa aikaa* työajalla, jolloin jompikumpi ohjaajista lähtee heidän kanssansa kävelylle. Johanna ymmärtää tämän, mutta Anatoli ei ymmärrä mutta Johannan on pakko mieliskellä idoliaan tai paremminkin tällä hetkellä puoli-idolia.

Oikeastaan Jilly ja Lasse voisivat käyttää opasrobottejaan tai ihmiskontaktihenkilöitä mutta ohjaajat ovat hemmotelleet heidät piloille. Toiseksi ihmiskontaktihenkilöt eivät ehdi joka paikkaan, kun heillä on tavallinen päätyö hoidettavana. Kontaktihenkilötehtävä on lisätienesti. Ohjaajilla ei ole muuta vaihtoehtoa. Jos Lassen kanssa ei lähde kävelylle, niin silloin tämä alkaisi murjottaa.

Jilly puolestaan saattaa karata kotiin kesken työpäivän ja sitten ohjaajilla olisi hirveä työ soittaa tämän ryhmäasuntolaan, kun työaikaan heillä on vastuu duunareista. Jos jotain tapahtuisi, niin silloin Anton-Kari ja sijaisohjaaja Simo Erkkilä olisivat ahtaalla. Heidän yläpuolellansa on hoivahallinto sekä koulutusyhtiö Suner, jopa kirjaimellisesti.

Simo Erkkilä kuuluu samaan ammattiliittoon, City Workersiin kuin Johanna. Tämä ilahduttaa Johannaa, kun yhä normaalityöpaikasta on jäljellä ammattiliittoon kuuluminen, vaikkei sillä ole mitään suurempaa seksuaalista merkitystä, kuten hän itsemielessään tapaa lohduttaa itseään. Daily Activityssä aloittaessa hän tiedusteli ammattiliitosta, että kannattaisiko erota nyt kun hän on Daily Activityn kirjoilla. Häntä kehoitettiin liittyä City Workersin eläkeläisjäseneksi, jotta poliitikot näkisivät mahdollisimman ison jäsenmäärän. Jäsenmaksu on vain sata euroa eli ei kovin paljon. Johannalla ei ollut mitään sitä vastaan koska jäsenenä hän saa jatkossakin ammattiliiton jäsenlukulaittehti *City Worker Gazette*, joka on melko kuivahko ja liian asiallinen mutta kuitenkin tuo lohtua, kun joutui suojatyöpaikkaan. Muut duunarit eivät kuulu ammattiliittoon eli Johanna sekä ohjaajat ovat ainoat, jotka ovat ammattiliiton jäseniä.

Anton-Kari kuuluu toiseen kunnallistyöntekijäin liittoon, *Town Employees*, johon kuuluu kaikki, jotka työskentelevät kaupungintalon ulkopuolella mutta ovat kuntien palkkalistoilla. City Workers on kunnallisvirkailijoiden liitto. Simo on aiemmin työskennellyt kaupungintalolla Hoito ja Hoivahallinnossa.

Monet muut Daily Activity duunarit eivät kuulu ammattiliittoihin koska heti spesiaalikoulujen jälkeen heidät on passitettu puolipakolla suoraan suojatyöpaikkaan. Johannalla oli tuuria, kun sai työharjoittelupaikkoja tavallisista työpaikoista. Harmi vaan, kun hän ryysi täysin hyvinvointialueen keskushallinnossa ja hommasi itselleen potkut. Postitusosastolla hän sentään pärjäsikin mainiosti, ellei siellä olisi ollut tosi vittumainen Oili Lehmusvuori, oikea selkään puukottaja.

Useimmat Daily Activity duunarit ovat FLNA yhdistyksen jäseniä. Heidän vanhempansa ovat ilmoittaneet tenavansa ihan pienestä pitäen tähän kansalliseen funktiorajoitteisten tukiyhdistykseen.

Vuodesta 1989 myös NFY yhdistys on saanut paljon jäseniä mutta FLNA on suurin ja dominoivin. Johanna ei voisi ajatellakaan liittyä FLNA tai NFY:n jäseneksi. Silloin hän tuntisi itsensä vaivaiseksi ja seura tekisi kaltaisensa, kuten hän itse mielessään ajattelee. Vahinko on ehkä jo tapahtunut, kun hän on retkahtanut kolmeen tursakkeeseen, kuten hän itsemielessään ajattelee. Tätä ei parane sanoa ääneen Daily Activityssä eikä Anatolille, sillä hänen pikkuveljellensä on Downin syndrooma eli ei ehkä ymmärtäisi funktiorajoitteisten mollaamista. Pikkuhiljaa Johannalle alkaa valjeta Anatolin funktiorajoite, narsistinen henkilöilyshäiriö.

Johanna kaipaa yhä takaisin informaatiopalveluun ja tuntee suurta katkeruutta Oilia kohtaan sekä itsesyytöksiä kun oli lupautunut uusiin työtehtäviin. Hän on lukemattomia kertoja ajatellut, että Leena oli enemmän kuin oikeassa kun varoitteli suostumasta uusiin työtehtäviin. Johanna on ollut aivan liian sinisilmäisen ylikiltti ja on yhä Anatolia kohtaan, kun suostuu aamuisin hakea töihin ja silloin tällöin torstaisin käydä siivoamassa tämän kämpän. Mikä hullunkurisinta, isä siivoaa hänen asuntonsa, yleensä tiistaisin sillä välin, kun on töissä. Äiti pesee viikonloppuisin pyykit. Tästä ohjaajilla ei ole harmainta aavistustakaan. Totta kai Anton ja Simo olettavat Johannan itse siivoavan ja pesevän pyykkinsä. Niin tekee suurin osa duunareita, vaikka pää kainalossa.

Johanna myös katuu, ettei jatkanut Kama & Nippelissä eikä sitä ennen suostunut Map Companyyn. Karttafirma olisi ollut mielenkiintoisempi kuin tukkuvarasto, on Johanna nyt jälkikäteen vatuloinut. Nyt jälkiviisaudella ajatellen ei olisi ollut yhtään pitkä työmatka Jokioisiin. Nythän hän joka aamu höylää Jokioisten ja Forssan väliä eikä siitä saa sentin hyrrääkään. Olisi sittenkin pitänyt suostua Map Companyyn tai tukkuvarastolle, surkuttelee Johanna. Todella seura tehnyt kaltaisekseen, ajattelee hän.

Muutaman kerran kuussa Johanna käy kaupungintalolla tervehtimässä Leenaa, Elmoa ja kokkeja. Kaupungintalolla hän käy iltapäivällä töiden jälkeen, silloin kun ei tarvitse kuskata Anatolia.

Tässä eräänä syyspäivänä Johanna kuuli Leenalta, että informaatiopalvelussa on tätä nykyään yksi ja puolimiehitys. Ensi vuonna Oili pääsee eläkkeelle. Todennäköisesti seuraajaksi tulee muuan Mikael Hassi, jolla on henkilökohtaisia kontakteja esimiehiin. Johannaa alkoi ottaa pattiin, kun on Daily Activityn vanki, ei työmarkkinoiden saatavilla.

Hän on muutaman kerran käynyt Work Officessa kysymässä töitä ja erityisesti kaupungintalolta mutta joka kerta on sama karu vastaus; ei ole yhtään vapaata koulutusta vastaavaa paikkaa. Lisäksi valtionpalkkatuki palkkaus on historiaa. Tilalla on joku muu vastaava eikä siihen Johannalla ole mahdollisuutta niin kauan, kun on kirjoilla hoivahallinnossa.

Toki hän voisi irtisanoutua Daily Activitystä mutta silloin rahan tulo lakkaisi eikä työttömyyskassasta tulisi senttiäkään, kun Daily Activity ei ole ansiotyö. Johannan tekisi mieli ryhtyä väkivaltaiseksi ja mukiloida rykivä akka.

Kopiointikeskukselta Johanna piipahtaa ravintolassa moikkaamassa ravintolan väkeä. Tiskin takaa Elmo katsoo suloisesti ja kehottaa laulaa hassuja kainuulaisia lasten lauluja. Joka kerta Johannan sydän sulaa, kun katsoo Elmoa eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää...

Alkusyksyn läheisyys – ja sen harha

Leffailtoja, kauppakeskuksia ja väärinymmärrettyä ystävyyttä

Alkusyksystä Johanna ja Anatoli viettivät paljon aikaa kahdestaan. He kiertelivät kauppakeskus Öhmanissa, kävivät Ylicityssä ja katsoivat elokuvia Johannan luona. Johanna alkoi kuvitella, että he olivat parhaita ystäviä – ehkä jopa jotakin enemmän. Mutta todellisuudessa asetelma oli vinossa.

Anatoli on lemmenhumalassa, mutta ei Johannan kanssa. Hän on kiinni omassa ristiriidassaan: kihloissa Matleenan kanssa, mutta tunteet poukkoilivat toisaalle.

Johanna ei näe tätä. Hän näkee vain sen, että joku haluaisi viettää aikaa hänen kanssaan.

Anatolin sisäinen ristiriita

Octoberin lopulla Anatoli alkoi väsyä omaan tilanteeseensa. Hän on kihloissa, mutta huomasi viihtyvänsä Johannan seurassa enemmän kuin olisi uskaltanut myöntää. Hän alkoi pakottaa itselleen happamuutta, jotta tunteet pysyisivät kurissa.

Hän ajatteli; On työlästä kuunnella Kainuun murretta... On rasittavaa katsoa blondin ilmeitä. On parempi olla etäinen.

Mutta nämä ovat vain itsepetosta. Todellisuudessa hän pitää Johannasta – ja juuri siksi hän yrittää torjua tunteensa.

Forssan avun työtehtävät – pakopaikka tunteilta

Forssan avussa Anatoli löysi lohtua rutiineista. Hän oli oppinut sujuvasti spiraalisitomaan viikkokalentereita: lehdet asetetaan spiraalikoneeseen, kampea käännetään, muovinen spiraali pujottautui reikiin täydellisellä rytmillä

Se on mekaanista, rauhoittavaa ja ennen kaikkea tunteetonta. Juuri sellaista, mitä Anatoli kaipasi.

Kalenterisovellukset ovat suosituimpia, mutta paperikalentereita valmistettiin yhä nostalgikoille ja niille, jotka halusivat konkreettisen esineen käteensä.

Aamun kyytirumba – hyväksikäyttö, jota Johanna ei näe

Joka aamu Anatoli lähetti viestin; *Voitko hakea mut töihin?* Hän ei jaksanut mennä bussilla.

Mutta Johannan oli pakko nousta autoon ja ajaa Jokioisiin – vaikka hän asuu kävelymatkan päässä työpaikasta.

Anatoli tiesi, että tämä oli kohtuutonta. Silti hän jatkoi. Hän pakotti itsensä Johannan seuraan, koska ei osannut olla ilman.

Johanna taas ei uskaltanut pyytää kyytirahaa, vaikka Risto Tilli oli monta kertaa kehottanut:

“Sähköauton lataus maksaa. Sun pitää pyytää maksua.”

Mutta Johanna pelkäsi, että jos hän pyytäisi rahaa, Anatoli pahoittaisi mielensä. Ja jos Anatoli pahoittaisi mielensä, hän voisi alkaa viettää aikaa jonkun toisen kanssa – esimerkiksi sen henkilön, jota Johanna piti flirttiperseenä.

Johannalle on kehittynyt hapankauhu: pelko siitä, että Anatoli muuttuisi happamaksi ja etäiseksi.

Johannan hidas järkiintyminen

Pikkuhiljaa Johanna alkoi väsyä: jatkuvaan kускаamiseen siihen, ettei hänellä ollut omaa aikaa siihen, että Anatoli otti hänen apunsa itsestäänselvyytenä. Mutta tunteet hidastivat irti päästämistä.

Hänellä oli yhä pieni, hauras kiintymys Anatoliin – vaikka järki sanoi, että olisi aika päästää irti.

Samaan aikaan Anatoli kiintyi Johannaan yhä enemmän, tavalla, joka teki tilanteesta entistä monimutkaisemman.

Johannan autossa soi Otso Ruusuvirran biisit, kun Anatoli on kyydissä. Muulloin hän kuuntelee enimmäkseen kainuulaista iskelmää kuten esimerkiksi Mari Aron voimabiisiä nimeltä Mie jaksan mitä voan. Se on Johannalle todella voimabiisi, joka antaa lisää voimia nyt, kun joutuu kituutta Daily Activityssä,

Ruusuvirran kilteimmässä biisissä lauletaan jonkin turkulaiskahvilan muffinsseista – mutta aina vaan ovat lopussa, kunnes kahvilan pitäjä pirauttaa poliisit paikalle. Tästä kappaleesta Johannalle tulee mieleen Café Sunerin Jesse. Ajatus tulevaisuuden kahvilasta, jossa tekoäly ennakoii muffinssitarpeen ja tilaukset sujuvat automaattisesti, nostattaa hymyn Johannalle: koskaan ei olisi muffinssit loppu – eikä poliiseja tarvittaisi, ajattelee hän samalla, kun ohjastaa autoa.

Johanna haaveilee, että jonain päivänä Café Sunerissa leivonnaiset eivät enää loppu, vaan algoritmit ohjaavat leipomista ja Jesse voisi keskittyä asiakkaiden ilahduttamiseen esittelemällä munia. Tulevaisuuden kahviloissa robottibaristat tarjoaisivat juuri oikeat tuorepuristetut kahvit jokaiselle, eikä kukaan jäisi ilman herkkua, ajattelee hän ja samalla tulee lisää ideoita kertomuksiin mutta milloin ehtisin sanella ideat, kun pitää jatkuvasti kuskata Medvedeviä, ajattelee Johanna.

Kun auto ajaa Anatolin unelmatalon ohitse, Johanna sanoo: "Kato, tossa on tuo sun suosikki talos!"

Anatoli huokaisee ihastuksesta: "Juu, ihana talo, mä haluan tuon!"

Tulevina vuosina Johanna ja Anatoli näkevät, kuinka unelmatalot muuttuvat energiatehokkaiksi ja älykkäiksi – talot osaavat säädellä lämpötilaa, valaistusta ja jopa musiikkia asukkaiden fiiliksen mukaan. Johanna pohtii, voisiko tulevaisuudessa jokainen talo olla juuri sellainen kuin omistajansa toivoo: muuntautuva, ekologinen, rauhallinen – paikka, jossa on hyvä olla mutta miten ihmeessä olisi vara ostaa omakotitalo Daily Activityn pienillä liksoilla, ajattelee hän.

Johannan ei tarvitsisi käyttää autoa aamuisin, kun asuu kävelymatkan päässä Rixum-alueelta; Pimunkadun pohjoispäässä työpaikalta.

Samoin myös Anatoli, jos tämä yöpyisi omassa kämpässään, ei tarvitsisi käyttää busseja tai hyväksikäyttää ylikilttiä blondia. Hänen tarvitsisi kävellä Kaaron omakotialueen läpi. Puolivälissä asuu Uno Kiukun perhe.

Johanna miettii, että tulevaisuudessa liikkuminen voisi olla vielä helpompaa – leijulaudat, itseajavat autot ja virtuaaliset työtilat helpottaisivat arkea. Ehkä jonain päivänä ihmiset voivat valita, milloin ja mistä käsin tekevät töitä, ja yhteydet pysyvät saumattomina.

Tulevaisuuden aamussa Johanna kävelisi työpaikalle ilman kiirettä, ja Anatoli voi aloittaa päivänsä omassa kodissa – silti he kohtaavat työpäivän aikana virtuaalilaseilla tai robottikahvihuoneessa. Kaikki on helpompaa, ja elämä sujuu kuin talvinen puro: rauhallisesti, omalla painollaan, kohti uutta, ajattelee Johanna samalla, kun Forssa lähestyy; ensin vasemmalla Anatolin unelmatalo ja sitten alkaa Puolikkaan omakotialue. Kaupunginosan nimeä Johanna on monesti itsemielessään vatuloinut; mistähän nimi on lähtöisin. Kun hän kysyy äidiltä, niin tämä tapaa vastata, ettei nimien tarvitse tarkoittaa mitään.

TV Kainuussa alkoi Kainuun Idolsin uusi kausi, joka kuuluu Kainuun suurimman kaupallisen TV Kolomen ohjelmistoon.

Johanna kiihottui kainuulaislaulajakokelas Anatoli Rautjärvestä, vaaleasiilitukkainen nuori jäbä, joka on jopa komeampi kuin kaima Medvedev.

Tätä nykyään virtuaalikonsertit ovat arkipäivää ja laulajien äänet voidaan muotoilla tekoälyn avulla, Johanna huomaa, että Anatolin karisma ei rajoitu enää vain lavalle. Hänen digitaaliset avattarensa vievät yleisön mennessään, ja Johanna saa assosiaatioita työkaveriinsa – nyt myös työpaikan virtuaalimaailmassa – ja tämän vuoksi lemmenkrapula paranee hyvin hitaasti. Tunteet ovat yhä monimutkaisia, mutta ne ulottuvat myös digitaaliseen todellisuuteen.

Anatoli Rautjärvellä on lapsellisen kuuloinen ääni, jopa lapsellisempi kuin Elmo Fransulla. Ehkä juuri kilkattava lapsellinen lauluääni kiihottaa Johannaa, ja samalla ajatukset menevät työkaveriin – mutta nykyään ajatus työkaverista voi tarkoittaa myös yhteisiä etäpalavereja metaversen kahvilassa.

Sama juttu myös Fransun kohdalla, josta ajatukset menevät Yrjölään: tulevaisuudessa Yrjölän avatar lähettää Johannalle virtuaalisen ruusun, ja Johanna miettii, voiko digitaalinen flirtti olla yhtä vaikuttavaa kuin oikea.

TV Kolomosen suosituimpia ohjelmia koostetaan TV Kainuu -kanavalle. Äskettäin tv-sarja Kukkuajan pesä on kokonaan päättynyt. Siinä oli roolihaamo nimeltä David, josta Johannan ajatukset menivät tietenkin Porilaiseen. Mutta tulevaisuudessa, kun sarjojen roolihaamot ovat tekoälyn luomia ja vaihtuvat katsojan mieltymysten mukaan, Johanna huomaa, että roolihaamo David muuttuu joka kerta hieman – ja on aina paljon komeampi ja nuorempi kuin herra Porilainen.

Virtuaaliviihde luo uusia unelmia ja vertailukohtia, jotka tekevät lemmenkaipuusta entistä monimutkaisempaa.

Joka kerta, kun Anatoli lähestyy Johannaa, heidän väliinsä syntyy sähköä – kuin kodin älykäs valaistus himmentyisi automaattisesti tunnelmaan sopivaksi. Johannan sydän lyö hieman nopeammin, kun Anatolin huulet lähestyvät, ja tekoälyn säätelämä musiikki vaihtuu taustalla rauhalliseen jazzin sävyyn. Heistä voisi oikeasti tulla pari, ellei Anatolia pitäisi kiinni kihlauksestaan, jonka purkamista hän ei uskalla edes ajatella. Vaikka Johanna ei enää ole varma, onko Anatoli juuri se oikea kumppani, on hän edelleen vakuuttunut siitä, että heidän läheisyytensä on kuin kahden algoritmin täydellinen kohtaaminen – ainakin hetkessä, jonka he nyt jakavat.

Anatoli ei tiedä, että heidän kohtaamisensa ja sanat tallentuvat kuin kaupunkinäkömää seuraavan tekoälykameran nauhalle – lopulta päätyen Johannan kertomukseen, ehkä virtuaaliseen muistojälkeen, jota tulevaisuuden lukijat voivat seurata AR-laseillaan. Johanna ei rohkenisi paljastaa Anatolille, että hänestä on luotu haamo – ehkä joskus, tulevaisuuden digitarinoiden aikakaudella, totuus paljastuu, ja jokainen hetki saa uuden, kerroksellisen merkityksen.

Silmä – Voimalatalon uusi lukulaitelehti

Lukulaitelehden paluu

Viime vuodesta lähtien Voimalatalolla oli alkanut ilmestyä uusi lukulaitelehti *Silmä*.

Päätoimittajana toimii Johanna Kivinen, ja idea oli lähtöisin Anton-Karilta, joka oli huomannut Johannan journalistiset lahjat jo tämän ensimmäisistä Kainuu-murretta vilisevistä tarinoista.

Silmä on tavallaan henkinen seuraaja vanhalle lukulaitelehti Kiikarille, jota julkaistiin ennen hoivareformia FLNA-yhdistyksen tiloissa Kulmakadulla, Hirvisuolla.

Reformin myötä Kiikari lakkautettiin puuttuvan kiinnostuksen vuoksi, vaikka todellisuudessa syynä oli se, ettei kukaan jaksanut päivittää lukulaitteita käsin.

Kun Johanna aloitti Daily Activityssä, Anton tajusi heti: Blondi voisi herättää lukulaitelehden henkiin.

Ja niin syntyi Silmä – nimetty kunnianosoituksena kunnan viralliselle henkilöstölukulaitelehdelle *Kaupungin silmä*, joka oli hiljattain brändätty uudelleen *Kaupunginportiksi*.

Johanna kirjoittaa – mutta Simo valvoo

Simo innostui lukulaitelehtiprojektista ja sai paljon ideoita. Simon mielestä siinä ei pidä olla ainoastaan viihdekertomuksia vaan myös yleissivistäviä artikkeleita.

Johanna sai oman kertomuspalstan, jossa julkaista omia kertomuksiaan – tosin ei kaikkein ronskeimpia, sillä Daily Activityn ryhmissä on sekä kukkahattutätejä että silinterisetiä.

Simolla on vahva mielipide: “Silmässä pitää olla kirjakieltä ja yleissivistäviä juttuja. Ei pelkkiä Kainuu-murrejuttuja.” Johanna oli lähellä nimetä lukulaitelehden Kainuun murteella Silimäksi mutta Simosta lukulaitteen nimi tulee olla joko kirjakieltä tai Hämeen murteella.

Johannalle tämä on haaste. Kotona hän puhuu vain Kainuun kieltä, ja kirjakieli tuntuu vieraalta.

Ainoastaan takkipuhelimen viestisovellus pakottaa hänet kirjoittamaan kirjakielellä – sovellus ei ymmärrä murteita ja huomauttaa jokaisesta virkkeestä.

Simo muodosti Forssan avun sisäisen lukulaitelehtiryhmän, jossa Johanna on nimellisesti päätoimittaja, mutta käytännössä Simo istuu päätoimittajan pallilla.

Johannan tarinat saivat vain kaksi sivua. Loput piti olla yleissivistävää sisältöä.

Silmä jaetaan kaikkialle

Valmiit lukulaitteet jaetaan Voimalatalon kaikkiin ryhmiin, aulakahvilaan, Restaurant Kaupunginkellariin, Messenger Serviceen sekä pääkirjaston lukusaliin. Silmä on pieni, mutta se on Forssan avun oma ääni.

Lukulaitelehtiryhmän uudet kasvot

Lukulaitelehti työryhmään kuuluu päätoimittaja Johanna, Lasse, joka sanelee mielellään säätilastoja, Tatjana, joka haluaa tehdä värikkäitä kuvituksia ja Erika Hannula, Forssan avun tuorein tulokas.

Erika on mustapeikkotukkainen, hieman tukeva kaksikymppinen nuorinainen, joka kävelee maleksien – aivan kuin hänellä olisi sukset jaloissa. Hän aloitti samaan aikaan isänsä Maran kanssa. Mara on pyörätuolissa istuva, rauhallinen mies, ja Erika oli hänen vakiohenkireikänsä.

Anatolin kommentit ja Johannan ulkopuolisuuden tunne

Anatoli on monesti päivitellyt Johannalle: “Miten ihmeessä Erika jaksaa asua isänsä kanssa?”

Erika ja Tatjana ovat Anatolin koulututtuja, ja siksi he viettävät paljon aikaa yhdessä kahvi- ja ruokatauoilla. Johanna huomasi jäävänsä usein ulkopuolelle.

Anatoli on ehtinyt totuttaa hänet seurakoiraksi – aina läsnä, aina valmiina, aina saatavilla. Kun tämä dynamiikka alkoi rakoilla, Johanna tuntee olonsa tyhjäksi. Hän on menettänyt yksinolotaitonsa.

Erika ja Elmo – pelimaailma

Kotona Erika pelaa tietokonepelejä netin välityksellä Elmo Yrjölän kanssa. Johanna ei tiedä, että tulokas on Elmon nettipelikaveri.

He pelaavat Benedictus-peliä, futuristista seikkailua, jossa luodaan omat hahmot ja kuljetaan mystisissä tunneleissa. Erikan hahmo on nimeltä *Erkku*. Elmon hahmo on Elvis – sama liikanimi, jota kaikki käyttävät Elmosta Facebookissa.

Johanna on huomannut tämän, kun on silmäillyt Elmon Facebook-sivua, muttei uskalla lähettää kaveripyyntöä.

Lukulaitelehti on digitaalinen mutta nostalginen. Simo toimii kuin tekoälyeditori, joka vahtii kirjakieltä. Johanna on luova, mutta järjestelmä yrittää muokata häntä sopivammaksi ja poistaa kaksimieliset jutut hänen kertomuksistaan.

Myös Johanna tapaa usein kävellä hiihtäen, varsinkin talvikengillä, niin että kengät nopeasti kuluvat ja muistuttavat miinanpölkemiskengiä. Näin Johanna tapaa vitsailla vanhemmilleen, kun nämä kauhistelevat tyttären kenkiä. Vuodessa kuluu lukematon määrä jalkineita. Johanna on hyvin laiska hoitaa vaatetustaan, kun tekstiilit eivät oikein kiinnosta paitsi takkipuhelin sekä viihde-elektroniikka.

Mara Hannula ei ole mukana lukulaitelehtiryhmässä. Hän kuuluu Anton-Karin vetämään ruokaohjeryhmään, jossa opetellaan kuvareseptien laatimista. Valmiit kuvareseptit tallennetaan avustajarobotteihin. Ohjaajat eivät osaa aavistaakaan, että Johanna on vaivihkaa ohjelmoinut jokaiseen robottiin tekoäly algoritmeja eli ne voivat töksäyttää ties mitä vitsejä, jos niille sattuu antaa tiettyjä tunnussanoja.

Kuvareseptiryhmään kuuluu Maran lisäksi Kari, Anatoli, Kaapo sekä Filippa.

Kaapo on kahden vaiheilla; lukulaitelehti- vai kuvareseptiryhmä koska hänellä on joitakin ideoita lukulaitelehteen. Hän haluaisi kirjoittaa liikuntarajoitteisten arjesta sekä oikeuksista.

Aluksi ohjaajat kutsuivat Erikaa Hannaksi, kunnes Mara ja Erika itse ärähtivät. Ehkä hoivahallinto oli sekoittanut heidän sukunimensä etunimeksi ja muuntanut sen Hannaksi.

Octoberin puolivälissä myös Anatoli aloitti lukulaitelehtiryhmässä koska haluaisi alkaa kirjoittaa motorisoiduista leijulaudoista sekä sähkömoottoripyöristä. Hän on moottoripyörähullu, muttei ole varaa sellaiseen. Hänellä on vaaleanpunaisia unelmia ja haluaisi omistaa kaikkea hienoa, jota muilla ei ole. Alkusyksystä hän sai uuden kontaktihenkilön, joka on hänen kaimansa, Anatoli-Viktor, joka myös on Suomen venäläinen.

Tiistaisin Forssan avussa on melkoinen hulina, kun vallaton Tatjana kujeilee ja halailee kaikkien miespuolisten duunareiden ja ohjaajien kanssa. Ohjaajat katsovat läpi sormien riehumisesta koska tämä tulee samasta ryhmästä kuten Simo sekä pelkäävät, että tämä pahoittaisi mielensä ja valittaisi kotona niin, että isä David ärähtäisi. Anton ja Simo pelkäävät isä Niilolaa, joka on virkaintoinen koheltaja.

Anton pelkää myös korkeakoulutettua Simoa ja tanssii usein tämän pillin tahdissa. Anton-Karilla on pelkkä sairaanhoitajan koulutus mutta suunnittelee aloittavansa etäopinnot. Hänellä on suunnitelmissa keskustelupedagogin tutkinto.

Lasse Ladogaoksa tapaa kikattaa Tatjanalle ja jopa flirttailee, vaikka hänellä on tyttöystävä Jokioisissa. Lassen tyttöystävä työskentelee Jokioisten Daily Activity ryhmä Onnissa, joka on second-hand myymälä ja sijaitsee melko lähellä Matleenaa, Onnihiman itäpuolella. Kaupunginosan pohjoispuolella on junaratasilta, jonka takana on Saariniitty, jossa kasvaa enimmäkseen heinää. Ainoat rakennukset ovat Kangaslato ja äskettäin valmistunut aluearkisto. Todennäköisesti tämä jättimäinen serverihalli olisi Johannan työpaikka, ellei olisi hommannut itselleen potkua silloin 2002.

Anatolia kiinnostaisi käydä second-hand Onnissa, muttei voi, kun siellä työskentelee myös vanha koulukiusaaja Juuso Laitinen, joka vei häneltä Markon, tai ainakin niin Anatoli itse asian käsittää ja haluaa myös käsittää.

Nyt syksyllä yhden kerran hän on käynyt second-hand Onnissa Johannan kanssa. Johanna sai olla hänen henkivartijansa. Silloin Juuso ei ollut paikalla.

Johannan 39-vuotissyntymäpäivä – hiljainen, mutta ei tarpeeksi hiljainen

Matalan profiilin synttärät

21 Septemperiä Johanna täytti 39 vuotta. Hän päätti vetää töissä matalan profiilin – ei onnitteluja, ei lahjoja, ei laulua. Hän oli aikuinen nainen, ja vanhemmat ovat aina sanoneet: ”Työpaikalla ei kannata vouhottaa synttäreistä.”

Forssan avun ohjaajat ovat eri mieltä. Heidän mielestään jokainen merkkipäivä on juhlan paikka, ja Daily Activityn duunarit ovat tottuneet siihen, että työpaikka muistaa heitä lahjoilla ja onnittelulla.

Tätä nykyään Hämeessä on vakiintunut onnittelulaulu; *Anna sen elää, anna sen elää satavuotieks... Ja ku se o eläny, niin ampastaan kottikärryjen kans...*

Forssan avussa Johannalla on tapana asettaa sormensa pistoolimaisesti esille, kun laulussa on kohta ampaistaan kottikärryjen kanssa, sillä nyky-Hämeen murteella ampaistaan tarkoittaa myös ampumista ja työntämistä. Tämä huvittaa ohjaajia.

Johanna ei halua mitään onnitteluja työpaikalla.

Luottamuksellinen hetki autossa – ja sen seuraukset

Muutama päivä ennen syntymäpäivää Johanna kertoi asiasta luottamuksellisesti Anatolille.

Aamulla autossa, matkalla kohti Forssaa, hän sanoi: ”Elä sitten kerro töissä... En halua mittään höpinöitä...” Anatoli lupasi pitää salaisuutena muttei pystynyt pitämään salaisuutta.

Heti työpaikalle tultuaan hän kertoi ohjaajille, että blondi täyttää 21 päivä 39 vuotta.

Simo merkitsi päivämäärän viikkokalenterilaitteeseen ja osti lahjakassan rahoilla Melvin Pressure USB-kalikan, koska synttäreitä pitää juhlia. Johanna ei tiennyt, pitäisikö hänen nauraa vai itkeä.

Delete-tyttö ja Deleteman

Aikaisempina vuosina Forssan avussa Johanna oli aina poistanut synttärimerkinnän viikkokalenterilaitteesta heti, kun joku sijainen oli sen sinne laittanut. Eräs sijaisohjaaja, Herman, huomasi tämän ja vitsaili: ”Sä oot melkoinen Delete-tyttö, kun deletoit merkkipäiväsi!” Johanna vastasi: ”Elä puhu roskaa, ei siinä oo mittään juhulittavaa, senkin Deletemään!”

Nimi jäi elämään. Johanna alkoi kutsua Hermania siitä lähtien Deletemaniksi ja pian unohti äijän oikean nimen.

Ja koska Kullervo Olsson muistuttaa ulkonäöltään Hermania, Johanna sekoitti heidät usein – mikä aiheutti makeita nauruja Forssan avussa.

Kullervon maalaistalo ja Forssan rajaseutu

Kullervo asuu Puolikkaan takana, Forssan ja Jokioisten rajaseudulla, pienessä maalaistalossa.

Hän on naimisissa maanviljelijä Gunillan kanssa. Heillä on kanoja, pari lehmää ja vanha, aurinkopaneeleilla toimiva navetta, joka oli 3000-luvun maatalousmuseon ja oikean maatalon välimuoto.

Johanna pitää Kullervosta, vaikka sekoittaakin hänet välillä Deletemaniin sekä Kullervolla on ihilistin kujeita. Hänen ilmeensä on huvittava, ihan kuin olisi kuullut pierun paukahtavan.

Synttärilahvit – mutta ei oikeana päivänä

Johanna kutsui Anatolin ja Matleenan synttärilahville kotiinsa.

Hän halua viettää päivänsä rauhassa, mutta kuitenkin jakaa sen niiden kanssa, jotka ovat olleet hänelle tärkeitä. Hänen harmikseen he eivät päässeet syntymäpäivänä – heillä oli toisen kaverin juhlat samaan aikaan. Anatoli kuitenkin lupasi: “Mä tuun joskus Novemberissä.”

Johanna tiesi, että lupaus oli epämääräinen. Mutta hän nyökkäsi ja hymyili, koska ei halunnut näyttää pettymystään.

Tunteiden alavire

Tämä syntymäpäivä on Johannan elämässä yksi niistä hetkistä, jolloin hän tajusi kuinka paljon hän oli antanut Anatolille, kuinka vähän tämä oli pystynyt antamaan takaisin ja kuinka vaikeaa hänen oli päästää irti. Hän on edelleen liian kiltti. Liian lojaali. Liian tottunut siihen, että joku muu määritteli hänen päivänsä rytmin. Mutta samalla hän tunsu pienen, uudenlaisen piston sisällään – ehkä hän ei jaksaisi tätä enää loputtomiin.

Reportaasimatka Jätkän metsästysmuseolle – Silmä-lehden syksyinen operaatio

Tiistai-iltapäivän retki Hunnisaloon

Eräänä syksyisenä tiistai-iltapäivänä Silmä-lukulaitelehtiryhmä teki reportaasivierailun Jätkän metsästysmuseolle Hunnisaloon.

Museo on moderni hybridilaitos: osa näyttelyistä oli fyysisiä, osa holografisia, ja opastuksesta vastasi opasrobotti, joka puhui rauhallisella, hieman metallisella äänellä.

Vierailu oli Simon idea. Hän halusi tehdä Silmään jutun museon kokoelmista ja tuoda kulttuuria Voimalatalon arkeen. Mukana olivat päätoimittaja Johanna, multimediakuvaaja Erika, joka sai tehtäväksi äänittää opasrobotin haastattelut, Tatjana, joka halusi piirtää museosta kuvituksia ja Elon, Forssan avun ohjaajaharjoittelija.

Johanna olisi mieluummin ollut työpaikalla Anatolin seurana, mutta Simo oli jyrkkä: “Päätoimittajan kuuluu olla mukana.”, vaikka hän itse onkin käytännössä päätoimittaja. Johanna ei tiennyt, pitäisikö hänen nauraa vai huokaista.

Roolit retkellä – ja Simon professorivitsit

Simo tapaa leikillään kutsua Johannaa professoriksi, koska tällä on aina hyviä ideoita kaikkeen.

Johanna puolestaan kutsuu Simon asiakirjasalkkua lääkärintalouksiksi, koska se näyttää siltä, että Simo olisi menossa amputoimaan jonkun varpaan. Simo vaihtoi lopulta eväslaukkunsa toiseen ja vitsaili: “Työpaikan proffa kiusasi. Pitää varmaan valittaa City Worksiin... HAHHA!”

Johanna ei aina ymmärrä Simon huumoria. Hänen mielestään Simo on välillä huumorintajuton ihilisti – ehkä siksi, ettei tämä saa Tatjanaa kuriin.

Johannan tehtävä: multimediakuvaaja ja esitekerääjä

Johanna kuvasi museota työpaikan multimediakameralla, joka tallensi sekä videota että holografisia still-kuvia. Lisäksi hän keräsi lukulaite-esitteitä, joita museon infopisteessä oli tarjolla. Simo oli vaikuttunut: “Sä keräät aina niin hienoja esitteitä. Mä en ole ikinä yhtä älykäs kuin neiti Kivinen.”

Mutta samaan aikaan häntä iljettää Johannan kotoa tuomat vanhat lukulaitteet – hän kuvittelee niiden olevan peräisin elektroniikkakierrätyksestä ja täynnä pöpöjä.

Anatolin herääminen – sähkömoottoripyörät vievät mennessään

Vielä tässä vaiheessa Anatoli ei ollut mukana lukulaitelehtiryhmässä. Mutta kun hän näki Johannan tuomat lukulaite-esitteet, hänen silmänsä syttyivät.

Eräässä esitteessä kerrottiin, että Novemberin alussa metsästysmuseolla olisi joulumyyjäiset.

Anatoli luki myös jutun sähkömoottoripyörästä ja innostui niin, että haluaisi kirjoittaa niistä Silmään.

Hänen kontaktihenkilöllensä on moottoripyöräverstas Poppilan ja Jokioisten keskustaaajan välillä, kymppitien varrella. Se olisi täydellinen aihe Silmään, ajatteli Anatoli.

Kyytipyyntö – ja Johannan ikuinen ylikilteys

Kun Anatoli huomasi esitteessä maininnan joulumyyjäisistä, hän kysyi: "Voisitko sä kyyditä mut sinne? Myöhäisyyksyllä Hunnisaloon menee harvakseltaan busseja." Johanna suostui heti. Tietenkin hän suostui, vaikkei itse ole kovin kiinnostunut joulumarkkinoista, joissa on enimmäkseen joulurihkamaa sekä jouluherkkuja sikahintaan.

Anatoli ei ole vieläkään maksanut velkojaan, vaikka oli luvannut maksaa syksymmällä. Hän ei myöskään ole maksanut kyytimaksua, vaikka sähköauton lataus maksaa maltaita. Johanna joutuu lataamaan sähköautoaan jatkuvasti ja Risto Tilli on jo monta kertaa kehottanut pyytämään maksua. Johanna ei uskalla. Hän pelkää, että Anatoli pahoittaisi mielensä – ja että tämä alkaisi viettää aikaa flirttiperse Tatjanan kanssa.

Johannan kotitalossa asuva puoliksi kaljuuntunut mies monesti parkkipaikan ohi kävellessään kiinnittää huomiota keskiyönharmaaseen Hyundaihin, joka on usein latauksessa: "Oho, sähköauto on aterioimassa..." eikä tiedä kenen autosta on kysymys. Hänen oma valkoinen Toyotansa on Jormankadun puolella, seinänvieripysäköintipaikalla. Hänellä on biokaasuauto mutta harkitsee sähköautoon vaihtamista. Mies on parhaillaan julkaisemassa esikoislukulaiteromaanin nimeltä Norsun nuoruus, joka perustuu kainuulaisjätkän elämään.

Anatolin syksy – ristiriitoja, velkoja ja tunteiden solmuja

Mummi sairastuu – ja puoli perhettä matkustaa Pietariin

Octoberin puolivälissä Anatolin mummi sairastui vakavasti. Anatolin äiti Anna ja pikkuveli matkustivat Pietariin katsomaan häntä. Medvedevin perheessä jännitetään, kuinka kauan mummo vielä jaksaisi. Anatoli ei halunnut lähteä mukaan. Hän ei ole hyvissä väleissä mumminsa kanssa, sillä tämä oli vuosia aiemmin ehdottanut, että Anatolin pitäisi hakeutua Vanhan Valamon luostarin tietokoneosastolle.

Ajatus ohjelmoinnista on Anatolille painajainen. Hän ei pidä tietokonehommista eikä koe olevansa teknisesti lahjakas, vaikka niin toivoisi olevansa.

Kesästä lähtien Johanna on pitänyt Anatolille pientä robottikurssia työpaikan robottihuoneessa. Hän opettaa miten käyttöliittymä toimii, miten robotin peruskomennot ohjelmoidaan, miten virheitä korjataan. Mutta Anatoli oppii hitaasti, ilmeisesti liikaa hämäläistynyt, ajattelee Johanna itsemielessään. Anatolilla on vaikeuksia keskittyä, kun Johanna selittää asioita nopeasti ja innostuneesti. Blondi näyttää liian nopeasti niin, ettei funktiorajoitteinen hämäläistynyt venäläisjätkä ehdi nähdä toimintoja.

Anatoli huomasi usein tuijottavansa Johannaa enemmän kuin itse robottia. Se hämmensi häntä ja lisäsi sisäistä ristiriitaa.

Johanna ei huomannut tätä, tai ei ainakaan antanut sen häiritä. Hän oli keskittynyt opettamiseen.

Johannan kertomusten sanelu kärsii – kyytirumba vie ajan

Viime aikoina Johanna ei ollut ehtinyt sanella kertomuksiaan. Hänen aikansa kuluu siihen, että hän kyyditsi Anatolia töihin, kauppaan asioille ja välillä vain siksi, että tämä ei jaksu mennä bussilla. Töissäkään Johanna ei pysty kirjoittamaan tai sanella, koska Anatoli istuu samassa huoneessa, vastapäätä.

Anatolin takana, ilmastointiräppänän ritilässä roikkuu paperinen Venäjän lippu, jonka Johanna oli tehnyt aprillipäivänä ja teipannut Euroopan lipun viereen. Se oli ollut hauska yllätys — ja se oli ollut se päivä, jolloin Anatoli oli tajunnut tuntevansa Johannaa kohtaan enemmän kuin olisi halunnut eli päivä, jolloin Johanna oli antanut poskipusun.

Anatolin sisäinen kamppailu

Anatoli pohti yhä mielessään, pitäisikö hänen pysyä suhteessa Matleenan kanssa vai myöntää tunteensa Johannalle. Hän tietää, että kumpikin vaihtoehto olisi vaikea. Hän ei halua satuttaa ketään, mutta ei myöskään tiedä, miten hallita omia tunteitaan.

Hän yrittää etäännyttää itseään Johannasta, mutta samalla hakeutuu tämän seuraan jatkuvasti. Se on ristiriita, joka kuluttaa häntä.

Matias matkustaa Pietariin – ja Anatoli jää Forssaan

Muutaman viikon kuluttua myös Anatolin isä Matias matkusti Pietariin katsomaan sairasta anoppiaan. Hän sai töistä vapaata. Myös Anatoli olisi saanut, mutta hän ei halunnut menettää habilitointikorvausta, joten jäi Forssaan. Hän lupasi kastella äidin kukat.

Anna Medvedevillä on paljon geenimuunneltuja lihansyöjäkasveja, jotka sulkevat lehtensä nopeasti kosketuksesta. Ne eivät ole vaarallisia, mutta niiden terävät reunat saattavat tehdä pieniä haavoja.

Motorisoitu matkalaukku – ja uusi kyytipyyntö

Anatoli lupasi ostaa isälleen motorisoidun matkalaukun Ylicitystä. Sellaisen, joka seuraa omistajaansa automaattisesti sisäänrakennetun sensorijärjestelmän avulla.

Ja kuten arvata saattaa, hän kysyi Johannalta: "Voisitko kyyditä mut Ylicityyn?" Johanna suostui. Tietenkin hän suostui. Mutta sisällään hän ajatteli: "Siinä mänj nekin velekarahat..."

Keskustelu autossa – kontaktihenkilö vai oikea ystävyys?

Matkalla Ylicityyn Anatoli ehdotti: "Sun kannattaisi hankkia robottiassistentti tai kontaktihenkilö. Sellainen naispuolinen, jonka kanssa voisit jutella tyttöjen juttuja." Johanna vastasi:

"Ei mulla oo tarvetta sellaselle. Mehän ollaan ystäviä."

Anatoli yritti selittää, että hän tarkoitti hyvää — että Johannan olisi hyvä saada omaa seuraa, jotta he eivät olisi niin sidoksissa toisiinsa. Johanna ei pitänyt ajatuksesta. Hänen mielestään robotti ei korvaa oikeaa ystävää paitsi, jos se ei olisi seksiohjelmoitu, ajatteli hän. Kontaktihenkilö on palkattu seura, ei aito ihminen ja mie viihyn hyvin yksin, ennen kuin Anatoli tuli ja sotki mun rutiinini, ajattele Johanna samalla, kun ajaa Vanha Jokioistentietä kohti Ylicityä.

Johanna vitsaili: "Ehkä sellanen yhteyshenkilö, joka tulis rahasalakun kanssa. Salakku täynnä global-seteleitä... HAHA!" Anatoli ei ymmärtänyt vitsiä. Hän oli liian syvällä omissa tunteissaan.

Big Macit ja velan mitätöinti

Ylicityn McDonald'sissa Johanna tarjosi Anatolille geenimuunnellut Big Macit.

Hän halusi olla antelias, vaikka oli jo valmiiksi velkaa. Sitten hän sanoi:

"Ei sun tarte maksaa sitä velekaa takaisin. Annetaan olla." Totta kai Anatoli suostui, kun ei tarvitsekaan maksaa velkaansa. Ehkä voisin maksaa luonnossa, ajatteli hän.

Pian Johanna alkaa katua velkojen anteeksi antamista.

Johanna on kuitenkin saanut valmiiksi Jill-Arthur kertomuksen. Nykyinen, kauas 4000-luvulle perustuva Aivot toivoo täynnä kertomuksesta tulee pitempi. Kertomus alkaa päähenkilö Juha Sorasen syntymävuodesta 3969, ja seuraa tämän elämää pojanviikarista aikuiseen mieheen. Johanna on Juhan roolissa ja Anatolin hän on muuntanut tytöksi, Annaksi.

Anatoli yhä useammin pätkäilee itsemielessään, jos Johanna olisi se oikea. Silloinhan saisi maistaa aitoa kainuulaista pillua, ajattelee Anatoli samalla, kun syö suurta Big Macia. Juuri äsken blondi oli mitätöinyt velat. Ajatuksen katkaisi tuttu sanahirviö ja irsti. Johanna kysyi kummissaan:

"No, mikä siun on, oliko pahan makunen?", johon Anatoli tuhahti: "Ei mitään!"

Yhä Anatolin mielessä pyöri luonnossa maksamisen mahdollisuus; munana vai rahana? Tätä hän ei uskalla sanoa ääneen, kun silloin keväällä poskipusun jälkeen oli vannottanut Johannaa, että tämä laimentaisi tunteitaan. Nyt hänen itsensä pitäisi tehdä samoin mutta miten, ajatteli hän.

Anatolilla itselläänkin on paljon saatavia tyttöystävältään, joka tapaa pummata hirveästi rahaa muun muassa Xbox peleihin sekä pikaruokaan. Hänen on ollut pakko nostaa tyttöystävän velkakattoa, ettei velka tuntuisi niin pahalta. Anatolista tuntuu ahdistavalta olla veloissa korviaan myöden ylikiltille Johannalle, tyttö, jota haluaisi panna.

Johanna saa neuvoja työtreenaaja Risto Tilliltä ja Ville's Place -sivuston Ville Sipilältä, jotka molemmat painottavat oman arvon säilyttämistä ja rajojen asettamista ihmissuhteissa, erityisesti suhteessa Anatoliin. Tämä heijastaa itsenäisempää ja tietoisempaa suhtautumista ystävyYTEEN ja velkaantumiseen, jossa digitaaliset yhteisöt ja verkkoviestintä tarjoavat uudenlaista tukea ja avautumiskanavia, perinteisten perhesuhteiden rinnalla. Risto on kyllästynyt Anatoliin mutta silti haluaa olla tämän kaveri, mikä viittaa siihen, että työsuhteet eivät ole enää yksiselitteisen ammatillisia vaan niihin liittyy henkilökohtaista dynamiikkaa ja tunteita. Netin rooli neuvojen ja vertaistuen lähteenä kasvaa, ja anonyymius mahdollistaa avoimemman keskustelun, mikä on tyypillistä digitaalisessa maailmassa.

Johanna kokee, että vahinko on jo tapahtunut, kun hän on lainannut Anatolille rahaa vastoin vanhempien kieltoa. Tämä osoittaa sosiaalisen vallankäytön ja päätöksenteon haasteita: vaikka neuvoja ja ohjeita on saatavilla useista lähteistä, yksilön on silti tehtävä omat valintansa ja kantaa niiden seuraukset. Perinteiset neuvot ja normit eivät aina päde ihmissuhteissa ja työyhteisöissä, vaan tarvitaan uudenlaista sopeutumista ja itsereflektion taitoa.

Kivisten perheen vaikenemisen kulttuuri – ja Johannan sisäinen myllerrys

Rakkaus on tabu – ja se muovaa Johannaa

Kivisten perheessä ei ole tapana puhua rakkaudesta. Ei seurustelusta, ei ihastumisista, ei seksuaalisuudesta. Jos televisiossa vilahtaa edes viaton suutelukohtaus, Anna ja Antti Kivinen tokaisevat: “Tämäkin leffa on silikkaa pornoa.”, jolloin Antti itsemielessään ajattelee Johannaa, että tätä pitäisi panna, niin heti tekoälyranneke piippaa ja näyttörüutuun ilmestyy viesti; *Mutta osa ajatuksestasi sisältää asioita, joita en voi toistaa tai kuvata kuten seksuaalisia tekoja tai sukulaissuhteisiin liittyviä seksuaalisia ajatuksia, nonniin!* Antti itsemielessään tuhahtaa; taas tämä samperin tekoäly alkaa viisastella.

Johanna kasvoi ympäristössä, jossa tunteista ei puhuttu – ne piti hoitaa hiljaa mielessä. Siksi hän ei koskaan uskalla kysyä neuvoja ihmissuhteisiin, vaikka olisi tarvinnut niitä kipeästi.

Onko Anatoli oikeaa vai väärää seuraa?

Viime aikoina Johanna on alkanut pohtia, mitä hän oikeastaan haluaisi.

Anatoli on välillä lämmin, välillä etäinen, usein vaativa ja aina sellainen, jonka mieliksi pitää mennä. Johanna huomasi, että on menettänyt oman tilansa ja oman rytmensä. Hän miettii; Onks tää oikeaa seuraa? Vai kaikkein väärää... Hän on myös huomannut, että Anatoli on vaativa Matleenallekin. Se ei lupaa hyvää.

Johanna pohtii leikillisesti, että Anatoli sopisi paremmin salarakkaaksi, kuin oikeaksi kumppaniksi – mutta sekin on vain tapa käsitellä omaa turhautumista.

Serkkupojat – turvallinen mielikuvamaailma

Koska kotona ei puhuta tunteista, Johanna rakensi itsemielessään turvallisia mielikuvia. Hän pohtii, että olisi mukavaa, jos vanhemmat järjestäisivät meikäläiselle yllätys treffit jonkun tutun ja turvallisen ihmisen kanssa – vaikka serkkupoikien. Ei siksi, että hän oikeasti haluaisi heitä kumppaneiksi, vaan siksi, että he edustivat tuttuutta, turvallisuutta, perheen hyväksyntää.

Joonas Karjalainen on hänen suosikkiserkkunsa. Hän asuu tätä nykyään Skandinaviassa, Slettenin kaupungissa, ja on jo naimisissa Nina Langströmin kanssa. Heillä on lapsi, Joel. Vaikka Joonas on jo naimisissa, niin salaisesti Johanna unelmoi, että olisi jännä maistaa tämän kanssa kiellettyä hedelmää syntisessä pöydässä.

Johannalla on Global-villitys. Global on uusi yhteisvaluutta, joka on mullistanut talouden ja kulttuurin osassa Eurooppaa ja koko Afrikassa. Käteisvaluutan rinnalla on digi-global.

Johanna on niin innostunut Globalista, että hän käyttää sitä salasanoissaan ja mielikuvissaan.

Hän ajattelee; jos global olisi ihminen, se olisi villi, vapaa ja rajaton...

Sletten – tulevaisuuden ekologinen mallikaupunki

Joonaksen kotikaupunki Sletten on tulevaisuuden malli; täysin uusiutuvaa energiaa, robottivusteiset palvelut, virtuaalinen yhteisö, jossa varantoja jaettiin digitaalisesti, ekologinen infrastruktuuri, yhteisöllinen talous.

Johanna ihailee Skandinaviata, kun osavaltio kuuluu global valuutta-alueeseen.

Hän ei tiedä, mitä haluaisi. Hän tietää vain, että hänen elämässään on liikaa velvollisuuksia ja liian vähän vapautta.

Kotimatka Ylicitystä – ja Timon nimi, joka räjäyttää potin

Kotimatalla Ylicitystä Johanna mainitsi ohimennen, että samalla luokalla oli muuan Timo Temapoeg. Sana ei ollut ehtinyt kunnolla ulos hänen suustaan, kun Anatoli hätkähti niin, että näytti siltä kuin olisi kuullut jonkin kielletyn loitsun. Hän jähmettyi ja sanoi matalalla äänellä: “Älä sano sitä nimeä.”

Johanna yllättyi. Hänelle Timo oli ollut lähinnä kujeilukaveri, ei mikään ongelma. Nimestä hänelle tulee mieleen tursake sekä laulaja Timo Turner, joka on suurin piirtein isän ja äidin ikäinen ukkeli.

Mutta Anatolille nimi on kuin punainen vaate; vittumainen kiusaaja.

Riihimäen kansankorkeakoulun varjo

Anatoli kertoi tarinan uudelleen — saman, jonka Johanna oli kuullut ennenkin, mutta nyt se tuli ulos kuin painekattilasta: Riihimäen kansankorkeakoulussa oli ollut samanniminen tyyppi, joka oli haukkunut Anatolia mieshuoraksi ja käyttäytynyt muutenkin aggressiivisesti. Tämän Johanna oli kuullut Anatolilta ensimmäisen kerran talvella, muutamaa kuukautta ennen poskipusua. Silloin Johanna ei vielä hoksannut, että kyseessä on sama hemmo. Anatoli kutsui Timoa kaikilla etunimillä. Johanna ei tiennyt, että Timon toinen etunimi on Markus.

Nyt autossa Johanna kuunteli hiljaa samalla, kun auto oli ylittämässä Tallilan siltaa. Hän ajatteli itsemielessään; ehkä Timo oli lempeä tytöille, mutta toisille pojille oli äksy, ajattelee hän. Mutta hän ei uskaltanut sanoa sitä ääneen.

Lukiomatkan muisto – ja Timon kujeilu

Johanna muisti vuoden 1992 lukiomatkan Tukholmassa. Hotellin ulkopuolella multimediakameran edessä Timo oli leikillään sanonut Roopen kanssa: ”Johanna, sä oot tosi seksikäs!”. Silloin molemmilla jätkillä oli sähkötupakka sormissaan.

Johanna sanoi vain ”Mulla ei ollut mitään ongelmia Timon suhteen... Tosin melkoinen tursake, muttei ollut ongelmia...” sanoi Johanna, johon Anatoli tuhahti ”Mulla oli sen kanssa isoja ongelmia, vittu!”

Johanna tunsikin pienen haikauden piston. Hän ei halunnut, että Anatoli vihaisi hänen vanhoja koulukavereitaan, vaikka Timo olikin pelkkä tursake.

Timo-Markus – kaksoisnimi ja monimutkainen elämä

Anatoli jatkoi kertomistaan. Timo on nykyään ottanut käyttöön kaksoisnimen Timo-Markus.

Hän on ollut naimisissa Tiina Kallelan kanssa — ja Johanna tajusi heti, että kyseessä lienee sama rokkipimu, joka oli samalla lukioluokalla, kun hän itse oli lukion ensimmäisellä luokalla. Silloin Tiina oli lukion viimeisellä neljännellä luokalla. Koulumatkalla Helsingissä Tiinalla oli mukana valtava musiikkisoitin ihan vain vittuillakseen pedagogeille.

Anatoli tiesi kertoa, että Timolla ja Tiinalla on jo yhteisiä lapsia, mutta elämä oli mennyt monimutkaiseksi ja perhe hajosi. Nyt Timo-Markuksella on uusi akka, Sirkka Kukkola, ja käyttää kahta sukunimeä: Kallela-Kukkola. Anatoli puhui taukoamatta. Johannan ei tarvinnut muuta kuin sammuttaa radio, kuunnella Anatolin moottoriturpaa sekä seurata liikennettä. Näin iltapäivällä on hirveä liikenne.

Johannalla on yleensä autoradio päällä. Hänen suosikkiradiokanavansa on Rix DAB, koska siinä ei koskaan ole puhuttu paskatapauksesta, kuten hän itsemielessään ajattelee. Anatolille hän ei kykene kertoa Pulliainen-Bulle tapauksesta koska silloin joutuisi laittaa paskanimet suuhunsa.

Aamuohjelma Rix Aamu Zoo on välillä liiankin äänekkäs, mutta se on silti parempi kuin EBU Radio4 Häme, jossa on liikaa uutisia ja liian vähän huumoria. Siinä saatetaan höpistä paskatapauksesta, tosin Pulliainen-Bulle tapauksesta ei enää juurikaan kuule. Johanna ei osaa aavistaakaan, että Inkeri Pulliaisesta on tekeillä lukulaitejulkaisu, jonka hän tulee näkemään vuonna 3025...

Johanna ei halua vihata Rix DABia, koska se olisi sama kuin asettua Workers Party puolueen linjoille, vaikka onkin pelkkä duunari, alhaisesti palkattu duunari.

Motorisoitu matkalaukku – ja kyynel silmäkulmassa

Ylicityssä ei ollut motorisoituja matkalaukkuja, joten Johannan piti ajaa Anatoli Forssan keskustaan. Hän pysäköi Nykäsen kadulle, entisen Puolalan koulun taakse — jossa hän tapasi pysäköidä edellisellä vuosikymmenellä, kun oli kaupungintalolla.

He kävelivät Maria Allun puiston läpi käsikkäin, mutta Pimunkadulla irrottivat otteensa, ettei tutut näkisi. Anatolille se olisi kiusallisempaa kuin sinkku-Johannalle.

Öhmanin kauppakeskuksella Anatoli löysi lopulta motorisoidun liikemiessalkun.

Se oli hyvin kallis. Johannan silmäkulmaan nousi kyynel. Hän ajatteli itsemielessään; Siinä mänj nekin velekaraht

Kun Johanna oli kyydinnyt Anatolin kotiin, niin silloin hän ajoi helpottuneena omaan parkkiruutuunsa.

Kotona hän otti esiin koulukuvalukulaitteen ja katsoi Timoa. Kuvassa jätkällä on yllään punaruudullinen flanellipaita. Loppuillan hän saneli kertomustaan, joka on hyvin rentouttavaa puuhaa.

Forssan kuuluisa urheiluseura on nimeltä FUS – Forssan Urheiluseura, joka on keskittynyt lähinnä jalkapalloon ja Rugbyn. Sillä on myös funktiorajoitteisten FUS-Heros alijaosto, jossa Elmo Yrjölä pelaa Rugbystä. Sitä Johanna ei vielä tiedä. Talvisin Rugbystreenit pidetään Puolalan urheiluhallissa, Puolalan koulun rakennuksista ainoa, joka on jäljellä. Keväällä, kun ilmat lämpenevät, niin treenit siirtyvät ulos, Saparotorpan nurmikentälle, joka sijaitsee Loimijoen länsipuolella, junaratasillan pohjoispuolella. Saparotorpan vieressä on vanha lakkautettu lasersahatehdas, Tervomaa Laser Factory.

Power-olutta ja vanhoja tuttuja

October perjantai-iltana Anatoli lähti ystävänsä Albertin kanssa viihdekrouvi Sandikseen, joka sijaitsee Isokadun eteläpäässä, melkein Hotel Joutsenta vastapäätä, niin kutsutussa kauppatalo Merkuriuksessa, vaikkei kyseessä ole mikään kauppakeskus; vain muutama hassu putiikki, pizzeria, Thairavintola sekä konttoreita ja suuri pysäköintitalo. Korttelin eteläpuolella, Puolalan kadun puolella, on Eurobankin konttori sekä kodittomien kahvila.

Sandis on paikka, jossa juodaan olutta ja deittaillaan. Anatoli ei tietenkään deittaillut, kun on kihloissa sekä salaisesti ihastunut Johannaan mutta Albert katseli kunnon keuhkoja, kuten hän hihkaisi kaverilleen. Anatoli äimisteli: "Ootko keuhkolääkäri, haha!" johon Albert: "Pöhhö, tyttöjen daisareita tietenkin!" Anatoli oli lähellä paljastaa ihastuksensa Johannaan, muttei uskaltanut, kun Albert tietää kaverin olevan kihloissa Matleenan kanssa.

Matleena on Riihimäellä kasvattiperheen luona, ja Anatoli oli päättänyt mennä Albertin kanssa tuulettumaan.

Krouvissa he tapasivat lukioaikaisia koulututtuja. Anatoli oli helpottunut, ettei Juuso ollut paikalla, mutta kaikki muut olivat. Yksi vanhoista koulukavereista oli tullut ulos kaapista ja esiintyi hyvin itsevarmasti, mikä sai Anatolin tuntemaan olonsa hieman vaivaantuneeksi — kun hän on homofoobikko. Muut tytöt olivat hänen mielestään kauniita, jopa kauniimpia kuin Matleena, muttei voittanut Johannan kauneutta, ajatteli hän muttei ei sanonut sitä ääneen. Hän vain imi olutta pillillä ja antoi ajatusten pyöriä.

Sandiksessa oli myös Anatolin ystäväpariskunta Masi ja Helena Axelsson. Helena on monesti antanut Anatolin ajaa korttita autolla vilkkaasti liikennöidyllä Tallilan sillalla. Tästä hän oli leuhkinut Johannalle, joka puolestaan oli kertonut vanhemmilleen. Äiti kauhistui: "Se poika on ihan hullu! Elä ikinä anna sen ajaa sun autolla, ethän?", johon Johanna: "En tietenkään, enhän oo pässi!"

Johanna ei todellakaan suostuisi moiseen, sillä mitä sanoisi, jos sattuisi kolari tai poliisi pysäyttäisi, ajattelee hän.

Sillä välin Siivekkääntiellä – Kivisten perheen perjantai-iltarutiinit

Samaan aikaan, kun Anatoli ja Albert olivat Sandiksessa, Johanna oli vanhempiensa luona Siivekkääntiellä. Hän toi mukanaan laukullisen pyykkä, jotta äidillä olisi mielekästä puuhaa, kuten hän tapaa sanoa. Monesti Anna on sanonut, että nämä pyykkääminen on oikeastaan karhunpalvelus, kun tyttö ei opi itse pyykkäämään, vaikka kellarissa on moderni pyykkikupa. Tähän Johanna tapaa viitsailla: "Mie oon siun ohjaaja ja annan siulle päivätoimintaa. Suner ja kunta antaa miulle päivätoimintaa, niin mie annan siulle, haha!" tähän Anna nauraa: "Miulla on jo ennestään paljon päivätoimintaa, haha!"

Perjantai-iltaisain Johanna istuu tavalliseen tapaansa olohuoneen päätyikkunan edessä olevassa massiivisessa mustassa nojatuolissa. Isä istuu ruskeassa nahkaisessa pyörivässä nojatuolissa ja äiti löhöasennossa nurkkasohvan nurkkaosassa. Sohvan ja massiivisen nojatuolin välissä on piskuinen pöytä, jossa on leveällä varjostimella varustettu pöytälamppu, jonka Johanna asettaa niin, että varjostimen levein osa tarjoaa näkösuojan äitiin päin, jotta voisi kaikessa rauhassa kaivaa nenää ja sitten vaivihkaa heitellä räkäpalloja ympäriinsä.

Huoneessa keskustellaan ainoastaan mainoskatkojen aikana ja heti, kun ohjelma jatkuu, niin kuuluu "Shhh!", jotta kuulisi telkkarista. Annalla on työperäinen kuulovamma, kun ei käytä kuulosuojaimia töissä.

TV-kanava on tietenkin TV Kainuu, jossa usemmiten perjantai-iltaisain on kainuulaisen TV Kolomen ohjelmistoa. Jotkut mainokset on poistettu tekijänoikeuksien takia, jolloin Johanna alkaa inistä "Paska kusiturkit ovat estäneet kainuulaismainosten esittämisen!", johon Anna murahtaa "Äh, niitä iänikkuisia mainoshapatuksia!"

Johanna haluaisi nähdä kainuulaisia mainoksia — vaikka ne ovatkin samoja kuin hämäläisillä kanavilla, mutta puhe on murteella.

Kun isä tai äiti laittaa television Hämeen tv-kanavalle, niin heti tytär ärtyy inisemään:

"Eiks TV Kainuussa oo mittään raposta?" Useimmiten Antti ja Anna katsovat TV Kainuuta, jopa liikaa niin, etteivät ole kärryllä mitä kotimaakunnassa tapahtuu. He tietävät paremmin Kainuun uutisista kuin Hämeen uutisista. Siksi Anna pyrkii katsoa ainakin yhden hämäläisen uutislähetysten kello 18, joka on EBU TV1 Häme kanavalla. Ensimmäinen on Hämeen alueellinen uutislähetys ja sitten kansallinen uutislähetys Raportti. Raportin uutisankkuri Olli-Kari kuoli joku aika sitten ALS-tautiin. Olli-Karista Johannalle tulee tietenkin mieleen Jane-Bettinan aviomies ja kiihottuu hieman.

Yhä silloin tällöin Anna tapaa pitää yhteyttä Annki Stenigiin, jotta kohentaisi englanninkielitaitoa sekä oppisi edes vähän skandinaviaa, kieli, joka on Suomessa nimellä ruotsi.

Muutaman kerran myös Antti rupattelee Andersin kanssa. Johannaa surettaa, kun vielääkään Jessica ei suostu tai uskalla chattailla eikä puhua hänen kanssaan. Johanna tuntee käsittämätöntä vetoa Jessica Stenigiä kohtaan, ehkä samannäköisyys kiehtoo. Keskustelun sijasta Johanna surffailee Stenig Playssä ja tutkii tarkasti mitä Jessica on kirjoittanut sekä filmannut. Siellä on paljon luettavaa. Jessie on todella mahtava kirjailija, on Johanna monesti ajatellut. Mikä parasta, Jessie kirjoittaa englanniksi niin, että Johanna ymmärtää kaiken.

Joka sunnuntai Anna tapaa soittaa siskolleen Siirille, kun tämä on yksinäinen sekä takapuolikin on ommeltu umpeen. Etupuolella on avanneppu, jonne ulosteet kerääntyvät, joka sitten letkulla tyhjennetään.

Siiri suree Peraa, joka kuoli neljäs Marsia vuonna 3007. Tavallaan Siiri oli varautunut suru-uutiseen Laihan dementia-asuntolasta mutta aina kuolema tulee yllätyksenä. Muutama päivä Peran poismenon jälkeen myös huonekaveri Jörgen menehtyi. Ilmeisesti otti liian raskaasti juttukaverinsa kuoleman.

Siiri tuntee Jörgenin vaimo Monique-Karinin. He ovat tavanneet Raippaluodon Clothes Basement tavaratalossa, jossa Siiri oli töissä ja Monique-Karin asiakkaana. He eivät osaa toistensa kieltä mutta onneksi englanti on naisten yhteinen kommunikaatiokieli. Monique-Karin ei koskaan ole käynyt Siirin ja Peran luona, mutta dementia-asuntolassa he ovat tavanneet.

Perjantai-iltaisina TV Kainuussa on muun muassa ajankohtaisohjelma Ajankohtaisstudio, humoristinen kulttuuri- ja tieto-ohjelma Väylä, illan pääuutislähetys Kymppin uutiset sekä musiikkivisailu Ota mikki. Kymppin uutiset on Kolomosen tuotantoa ja on hyvin suosittu Kainuussa sekä TV Kainuun ohjelmistossa.

Johannaa kiihottaa Kymppin uutisten reporterit James Koivuri koska tämä on nuori ja komea. Nimestä ajatukset menevät James serkkun ja sitä kautta koko nimi erotisoituu aivan kuten on käynyt Joonas ja Jeesus nimillekin. Johannaa alkaa toden teolla jännittää tulevat Vattulan matkat, kun tapaa hehkeänimisen serkkunsa.

Kainuun Idolin laulajakandidaatti Anatoli Rautjärvi selviytyy yhä lähemmäksi suurta finaalia. Edellisellä kaudella laulukilpailun voitti toinen kaima, Anatoli Appi. Kainuun Idoli perustettiin vuonna 3006, jolloin kilpailun voitti mustatukkainen Harri Pakara, joka ennen laulajanuraa on ollut traktorikuskina Kuhmon rahtivarastolla. Ensimmäisestä Kainuun Idolist ponnahti Kainuun pop-taivaalle laulajat Piia Puistola, Jaana Vikki ja Asseri Pyy.

Johanna lähtee kotiin heti Kymppin uutisten jälkeen, ellei TV Kainuussa ole mitään erikoisen mielenkiintoista, vaikka hänellä itselläänkin on sama kanava. Hän tapaa sanoa kotiin lähtiessä, ettei kai enää ole mitään erikoista iltarumbaa tai riehaa, johon äiti naurahtaa "Ei tässä kehtaa rumbata tai riehua!". Sitten Johanna tapaa vakiona sanoa "On hyvä lähtee nyt, ettei lässähä!" ja sitten pois lähtiessä toistaa rumbat ja riehat sekä, ettei ole mitään erikoista. Tällainen on Johanna Kivisen repliikit; jatkuvasti toistoja.

Maanantaina ensimmäisellä kahvitauolla Anatoli kritisoi avoimesti Timo-Markusta koska perjantaina Johanna oli vahingossa herättänyt hänen sisällänsä nukkuvan karhun.

Koko viikonlopun ajan Anatolin mielessä on pyörinyt kansankorkeakoulun aikainen räkyttäjä, mieshuorittaja, ja silmissä näkyi tämän oksettava lättynaama.

Lasse tuhahti: "Vittu, älä puhu paskaa mun koulukaverista!" Tietenkin Anatolilta paloi käämit, kun koulukiusaajaa puolustellaan. Myös Lassea hän vihaa yli kaiken, kun tämä usein käy takkien taskuilla.

Johanna kuunteli hiljaa vieressä eikä sanonut juuta eikä jaata. Hänen mukanaan oli digitaalinen koulukuvalaite, jonka avulla hän pystyi hetkessä etsiä lukuvuoden 1991–92 oppilaskuvia ja projisoida ne hologrammina Anatolin eteen. Nyt Johanna halusi todistaa, että kyseessä oli sama heppu – tiedon varmistus oli helppoa, kun tekoäly tunnisti kasvojenpiirteet ja yhdisti ne vanhoihin rekistereihin.

Tätä nykyään menneisyyden ihmiset eivät jää mysteereiksi, vaan jokainen muisto voidaan tuoda esiin laitteiden avulla kuin varjoja ajasta.

Robottihuoneessa Anatoli avasi keskustelun: heidän pitäisi luoda rakkauden algoritmisaännöt ja minimoida yhteiset vapaa-ajan hetket, jotta eivät päätyisi samaan tilanteeseen kuin hän ja Marko – kipeään eroon datan perusteella. Johanna ei ymmärtänyt ryssäpojan logiikkaa, mutta huomasi, miten robottiasistentti tallensi heidän tunnelmansa ja ehdotti sopivia kommunikointitapoja. Perjantain tunnelma oli kuin virtuaalisessa kaupunkikierroksessa, kun Johanna ajelutti Medvedeviä ympäri kaupunkia etsien matkalaukkua – auto navigoi reitit ja tarjosi vaihtoehtoja: "Tässä on viis ekologista vaihtoehtoo." Samalla Johanna mietti, oliko Medvedev järkyttynyt, kun hän mainitsi Timon, vai oliko tunne vain algoritmin tulkintaa.

Kokous esittelyhuoneessa

Tiistaina, sillä välin kun muut duunarit olivat tiistäkävelyllä, Anatoli halusi pitää ystävyidenhoitokokouksen Johannan ja Anton-Karin kanssa esittelyhuoneessa. Johanna ei tiennyt mitä odottaa. Mutta heti kokouksen alussa hän huomasi, että tämä ei ollut mikään ystävyidenhoito – tämä oli Anatolin yksipuolinen puhuttelu. Anatoli puhui koko ajan. Johanna ei saanut suunvuoroa. Aina kun Johanna yritti kysyä tai kyseenalaistaa, Anatolin otsalle ilmestyi vihanryppy, ja hän muistutti Markon tapauksesta – asiasta, jota hän käyttäjä pelotteena, koska tiesi Johannalla olevan hapankauhu. Johanna tunsu olonsa pieneksi. Hän oli auttanut Anatolia kuukausia; kyydinnyt töihin, pitänyt robottikurssia, auttanut skannauksissa, auttanut kopioinnissa, ollut aina saatavilla. Ja nyt sama ihminen moitti häntä siitä, että hän auttaa liikaa. Johanna ajatteli itsemielessään; Nyt se valittaa kuin sotaorpo, vaikka oon tehnyt kaiken hänen ehdoillaan ja passannut kuin paskaa tikun nokkaan... Mutta hän ei sanonut sitä ääneen. Hän ei uskaltanut.

Kontaktihenkilö ja opasrobotti – Anatolin ratkaisu

Kokouksen lopulla Anatoli kehotti Johannaa hankkimaan kontaktihenkilön tai opasrobotin. Hän sanoi, että Johannan pitäisi mennä puhumaan hoivahallinnon Suffel Nukkulle. Johannan sydän hypähti kurkkuun. Nimi Nukku tuo mieleen Nukkun suvun, eikä hän tiennyt, oliko Suffel Kukalle sukua.

Johanna sanoi varovasti, ettei hänellä ole tarvetta kontaktihenkilölle tai robotille, mutta voisi tutustua asiaan. Anatoli tulkitsi tämän väärin ja syytti Johannaa: "Sä et kuuntele ohjeita." Johanna sanoi "Kyllä mie kuuntelen..." Mutta Anatoli puhui päälle.

Anton-Kari nyökytteli vieressä kuin mekaaninen nukke. Hän ei uskaltanut puolustaa Johannaa. Hän jopa lupasi ottaa yhteyttä Suffel Nukkuun, koska luuli Johannan olevan aidosti kiinnostunut opasroboteista ja kontaktihenkilöistä. Johanna tiesi, ettei ollut. Korkeintaan hän saattaisi hankkia seksirobotin mutta sellaiset ovat tuhottoman kalliita ja tuskinpa hoivahallinto sellaista hankkisi hänelle. Mutta hän ei uskaltanut sanoa sitä ääneen. Onneksi Anton unohti koko asian – hänellä oli liikaa töitä ja liian monta palloa ilmassa.

Kokouksen jälkeen Johanna mietti; kontaktihenkilöt eivät oo miun juttuni eikä opasrobotit korvaa oikeeta ihmistä. Mähän pääsen itekin Ylicityyn tai leffaani, ajatteli Johanna. En tarte kolomatta pyörää, ajatteli hän. Hän huomasi myös, että monet muut duunarit ovat muuttuneet seurakoiriksi, jotka eivät uskalla mennä mihinkään ilman kaveria. Johanna ei halua samaistua heille mutta pahalta näyttää, seura lienee tehnyt kaltaisekseen, ajatteli Johanna.

Johanna alkoi vihdoinkin nähdä; Anatoli oli imenyt hänestä kaikki mehut, hän oli totuttanut Johannan sosiaalisesti ja samalla kadottanut yksinolotaidon. Ajatus siitä, että heistä olisi voinut tulla pari, karmii Johannaa selkäpiitä myöten.

🕒 **Lemmenkrapula ja tatuoitu nimi**

Johanna tunsu, että Anatolin nimi oli kuin tuhansin neuloin tatuoitu sydämeen.

Hän ei ymmärtänyt, miksi oli retkahtanut tursakkeeseen. Hän on vatuloinut tätä mielessään lukemattomia kertoja.

Johanna mietti, että ehkä uusi ihastus voisi auttaa pääsemään Anatolista yli. Hän yrittää tutustua Kari Erkkilään. Kari oli suloinen, suklaasilmäinen ja ystävällinen. Mutta Johanna ei ole varma, olisiko Karissa potentiaalia. Hän toivoo, että ihana Karitsa rakastuisi häneen – mutta Kari ei näyttänyt erityistä kiinnostusta, paitsi kerran, kun esitteli aurinkosatu hierontaa.

Johannaa stressaa ajatus, että Tatjana vikittelisi Karin.

🌸 **Anatolin oma historia – ja Markon tapaus pelotteena**

Anatoli kertoi usein, että hän oli ollut monesti onnettomasti rakastunut. Hän oli jopa joutunut vaihtamaan veistopedagogia, koska oli ihastunut liikaa.

Ystävyydenhoitokokouksen lopulla Anatoli sanoi: "Pidetään pieni tauko vapaa-ajan tapaamisista. Ettei käy kuin Markon tapauksessa." Johanna tiesi, että tämä oli pelottelua. Anatoli tietää hänen hapankauhunsa ja osaa käyttää sitä. Anton nyökytteli vieressä, eikä uskaltanut sanoa mitään.

Tämä kokous oli hetki, jolloin Johanna alkoi herätä; hän ei ollut velvollinen miellyttämään, hän ei ollut vastuussa Anatolin tunteista, hän ei ollut kenenkään seurakoira, hänellä oli oikeus omaan elämään. Tämä oli alku sille, että Johanna alkaa vähitellen irrottautua Anatolin otteesta.

🌙 **Tiistai-ilta kotona – hiljainen talo ja liian äänekäs mieli**

Tiistai-iltana, kun Johanna tuli kotiin, asunto tuntui tavallista tyhjemmältä. Hän oli tottunut siihen, että Anatoli oli tavalla tai toisella läsnä: viesteissä, kyytipyyntöissä, robottikurssissa, työpäivän tauoissa. Nyt oli täysi hiljaisuus. Ja hiljaisuus oli pahinta.

Johanna istui tietokoneen ääreen ja odotti, että Door XP käynnistyisi. Kone hyrisi hitaasti, kuin olisi miettinyt, jaksaisiko tänään ollenkaan. Sillä välin Johanna ajatteli; Seura tekee kaltaisensa. Nyt Anatoli on tehnyt minusta tursakkeen... Ajatus oli karu, mutta rehellinen. Hän oli alkanut elää toisen ihmisen rytmissä, toisen ihmisen tarpeiden mukaan.

💔 **Kysymys, jota Johanna ei haluaisi kysyä: rakastuuko Kari?**

Johanna mietti, voisiko Kari Erkkilä olla se, joka auttaisi häntä pääsemään irti Anatolin varjosta. Mutta heti perään tuli epäily; Rakastuuko Karitsa minuun... Vai ei rakastu ollenkaan... Entä jos Tatjana ehtii ensin?

Johanna tietää, ettei Tatjana ole Karin tyyppiä. Mutta hän tiesi myös, että pelko ei aina kuuntele järkeä. Hän ajatteli; En taida minäkään olla Karitsani tyyppiä... Se sattui enemmän kuin hän olisi myöntänyt.

🧠 **Jälkiviisaus – ja varoitukset, joita hän ei kuunnellut**

Johanna mietti, miten monta kertaa häntä oli varoitettu: Leena oli varoittanut uusista työtehtävistä, Marko oli varoittanut Anatolista, Juuso oli varoittanut Anatolista. Mutta Johanna oli ollut liian kiltti, liian luottavainen, liian halukas näkemään ihmisissä hyvää. Nyt hän ajatteli: Täytyy olla melkoinen pässi, kun en kuunnellut... eikä osaa aavistaakaan, että muutaman vuoden kuluttua toinen ihana kaveri moittii häntä siitä, ettei kuuntele...

Mutta tämä ei ollut tyhmyyttä. Tämä oli ihmisyyttä.

🖼️ **Ajatus Juusosta – pieni, turvallinen mielikuva**

Johanna mietti hetken: Entä jos Juuso Laitinen olisi se oikea? Ajatus ei ollut vakava suunnitelma. Se oli enemmänkin, pieni pakotie, mielikuva turvallisesta ihmisestä, ajatus siitä, että joku voisi olla hyvä ja lempeä.

Jopa se, että Juuso on pikkusiskon ukon kaima, tuntui lohdulliselta. Se teki hänestä tutun, vaikka ei oikeasti ollut.

🌸 **Johanna alkaa nähdä kuvion**

Tämä ilta oli ensimmäinen kerta, kun Johanna näki koko tilanteen selvästi: Anatoli oli vienyt häneltä liikaa aikaa, liikaa energiaa, liikaa tilaa mielessä ja liian suuren osan hänen arjestaan.

Hän oli alkanut elää toisen ihmisen varjossa. Mutta nyt, ensimmäistä kertaa pitkään aikaan, Johanna tuns: pienen piston selkärangassa, pienen heräämisen, pienen halun ottaa oma elämä takaisin. Se ei ollut vielä päätös. Mutta se oli alku.

Viimeinen kahvitauko maanantai iltapäivällä on sopiva hetki Johannan kertomusten ääneen lukemiseen, kun silloin Anatoli on aikuiskoulutuksessa. Koulutus on Praktisen lukion tiloissa. Kaikki muut työkaverit pitävät kovasti Johannan tarinoista, erityisesti Esa ja Anton-Kari. Johannasta on jo tullut samanlainen lässytyksen kohde kuin silloin keskiasteella, Lappeenrannassa. Tämän vuoksi hän menetti kiinnostuksen matematiikkaan. Kaikissa kertomuksissa on samoja tapahtumia, kuten Jet Haahka ja IP-esto. Jaana-Olga Kasa on jo Aivot toivoo täynnä kertomuksessa. Hänet Johanna on muuttanut miespuoliseksi Jani-Olli Keko, jonka ulkonäköä Johanna on kuvaillut tuuheaviiksiseksi puolikaljuksi.

Johanna on kehottanut Anton-Karia kieltää Antero Hopeaa tulemasta liian usein Forssan apuun, varsinkin maanantai iltapäivisin, sillä eihän hänkään juokse yhtä usein kaupungintalolla. Anton sanoi, ettei voi kieltää koska joka kerta Anterolla on mukana joku pikku työtehtävä, jonka Viihdepartion ohjaajat ovat antaneet hänelle, kun tietävät tämän mielellään käyvän naapuriryhmässä, jossa aiemmin on ollut töissä.

Joskus vähän ennen maanantain viimeistä kahvitaukoa Johanna on vaivihkaa lukinnut Forssan avun aulan puoleisen oven mutta ongelmana on perhanan ovikello. Johannan tekisi mieli ruuvata irti ovikellon nappula, jotta Anton voisi keskeytyksestä lukea ääneen kertomusta. Johanna on myös vaivihkaa sammuttanut työpaikan matkapuhelimen, ettei se pirisisi. Aivan liian usein Anni Mattila tapaa soitella Antonille ja minuuttitolkulla lörpötellä. Tämäkin ärsyttää Johannaa. Kun hän itse sattuu vastaamaan työpaikan matkapuhelimeen ja soittaja on Anni, niin silloin tämä tapaa haukkua häntä Kainuun jeeveliksi.

Johanna ei ole ainoa, joka vihaa Antero Hopeaa. Myös Korjaajaryhmän Antero Lehmusoksa ei voi sietää kaimaansa koska tämä ei muusta puhukaankaan kuin elektronisista pehmonalleistaan. Tavallinen nalle, jonka sisällä pehmusteiden välissä on elektroniikkaa niin, että mötikän kanssa pystyy jutella aivan kuin entisaikojen Siri- ja Google Assistent sovelluksilla.

Kun herra Hopealta kysyy, että mitä tämä on tehnyt viikonloppuna, niin silloin alkaa hirveä läpätys, että on ollut enimmäkseen nallejensa kanssa, jotka tämä on nimennyt lentoyhtiöiden mukaan. Ensivaikutukselta kuulostaa siltä, että Antero puhuisi oikeista lapsistaan, vaikkei sellaisia hänellä olekaan. Hän on sinkku, kun yksikään pimu ei kiinnostu hänen nalle-fanituksistaan.

Johanna ei ainakaan voisi ajatellakaan ottaa tätä kummallista nallejätäkää ukoksi ja toiseksi jäbä on viisissä kymmenissä eli parasta ennen päiväys on mennyt umpeen, kuten Johanna tapaa ajatella itsemielessään. Hän ei vielä tunne Korjaajaryhmän Antero Lehmusoksaa eikä kyseisen ryhmän muitakaan duunareita. Jos hän tietäisi, että Korjaajaryhmässä työskentelee ihka oikea Nino, niin aivan varmasti hän alkaisi siellä jammailla.

Antero Lehmusoksa ja Antero Hopea asuvat samassa ryhmäasuntolassa, Kaarlontielle. Lehmusoksa asuu talon länsipäädyssä ja Hopea keskimmäisessä rapussa. Samassa talossa on myös tavallisia vuokra-asuntoja. Viereisessä, takimmaisessa talossa, on Anatolin kämpä. Alueen kerrostalot omistaa yleishyödyllinen Forssa House.

Näitä molempia Anteroita ärsyttää samassa talossa asuva narsistinen Pedra Ollipoeg, joka haluaa aina olla joka asiassa paras ja omii kaverinsa. Pedra on oikea urheiluhullu ja harrastaa nyrkkeilyä ja saattaa mukiloida henkilöitä, joiden kanssa joutuu napit vastakkain. Pedran esikuva on fiktiivinen mestarinyrkkeilijä Rosa Balboa ja kutsuu itseään pikku Balboaksi.

Rosa Balboa nyrkkeilyleffat olivat hyvin suosittuja 1980-luvulla ja vieläkin moni innolla katsoo ja yksi heistä on Pedra. Leffat ovat kevyt jatkumo muinaisille Rocky leffoille.

Anatoli vihaa yli kaiken neiti Ollipoegia eikä ole yksin, sillä lähes kaikki Daily Activity duunarit vihaavat kyseistä ämmää. Myös ohjaajat vihaavat Pedraa mutta heidän on pakko peittää vihatunteensa, sillä olisi virkavirhe tunnustaa vihaavansa klienttejään.

Muutaman kerran Pedra on saanut tehtäväksi viedä postia Voimalatalon postihuoneelle, niin samalla hän käy tervehtimässä poikaystäväänsä, Erkki Laajamiestä Korjaajaryhmässä. Silloin Pedran moottoriturpa käy ihan solkenaan niin, että Pertti ja Esa saavat toppuutella ennen kuin joltain duunarilta palaisi käämit. Puheliaisuuden takia Pedra ei saa monestikaan tulla Korjaajaryhmään mutta silloin tällöin tämä uhmaa kieltoa eivätkä ohjaajat sille mahda mitään, kun ovat konfliktin arkoja.

Pedra ja Erkki eivät asu yhdessä. Erkki asuu Hietalassa, Lekkeritorpantien ryhmäasuntolassa. Heillä molemmilla on narkolepsia. Erkin narkolepsia on pahempi ja voi saada kohtauksen keskellä yötä, jolloin hänestä tulee uninen nukkuja. Narkolepsiasta huolimatta Erkillä on valkoinen henkilöauto merkkiä Toyota, jonka kyljessä lukee vaaleanpunaisella hänen nimensä. Moni forssalainen kutsuu autoa Erkki-autoksi. Narkolepsian takia hänellä ei ole ajokorttia vaan henkilökohtaiset avustajat istuvat ratin takana.

Pedra haluaa itsepäisesti olla kaikkien korjaajaryhmäläisten kaveri ja erityisesti hän on ottanut syyniin Nino Mooses Alppilan, kun tällä on heikko itsetunto eikä osaa sanoa ei. Saa nähdä milloin Johanna hiffaa Ninon...

Kylläkin hän on sivusilmällä nähnyt tämän nimen, kun Nino oli lähettänyt sisäisessä postissa materiaalia lukulaittelehti Silmään. Kun Johanna huomasi artikkelitekstien tulleen Ninolta, niin silloin hänen oljenvaalea otsatukkansa nousi pystyyn ja tunsu munasolun aktivoituvan. Hän olettaa, että kiihkeä niminen jätkä olisi joku tursake, kun tämä vaikuttaa on Daily Activityssä. Hän yrittää kuvitella, että Nino olisi joku normaalirajoitteinen sijainen tai assistentti.

Johanna ei ole kiinnostunut tutkimaan muiden Daily Activity ryhmien jätkeä vahvojen ennakoluulojen takia. Johanna on hieman ihastellut kahvilan Jesse Jussilaa ja Uno Kiukkua. Torstaisin kotiin lähtiessä hän tapaa ostaa Café Sunerista rapsakan suklaalevyn, jonka hän syö Kauppakatu-sarjaa katsoessa.

Johanna keventää sydäntään – Ville Sipilä astuu kuvaan

Tiistai-illan yksinäisyys purkautui lopulta siihen, että Johanna kirjautui Ville's Place -yhteisöön ja kertoi Ville Sipilälle, mitä oli tapahtunut: Anatoli oli järjestänyt ystävydenhoitokokouksen ohjaajan kanssa ja lopputuloksena oli ystävyiden Time Out. Ville ei voinut käsittää asiaa. Hänen mielestään; Joko ollaan ystäviä tai ei olla. Ei ystävyttä laiteta jäähyllä kuin jotain pelikonsolia. Ville kehotti Miss Arrowia, joka on Johannan nimimerkki, unohtamaan koko jätkeän ja keskittymään Kariin. Ville ei tiedä, millainen Kari on. Hän kuvitteli tämän fiksuksi, rauhalliseksi normaalirajoitteiseksi ja ennen kaikkea paremmaksi vaihtoehdoksi kuin Anatoli. Kyllä Kari onkin rauhallinen. Hän ei myöskään tiedä Miss Arrowin oikeaa nimeä. Johanna lupasi Villelle, että katsoo Karia sillä silmällä. Mutta se on helpommin sanottu kuin tehty.

Ville haukkuu Anatolia – ja Johannan sydän muljahtaa

Ville kutsui Anatolia hirveäksi ihmiseksi ja ikuisiksi pikkupojaksi. Johanna tiesi, että Ville tarkoitti hyvää, mutta sanat silti sattuivat. Hän ei ole vielä täysin irti Anatolista. Siksi jokainen kritiikki tuntui sekä oikealta että kipeältä.

Blue Owl – tuttu nimi vai sattumaa?

Ville's Placessa Johanna on huomannut käyttäjän nimeltä Blue Owl, joka vaikuttaa asuvan Skandinavian Tvåstadissa. Se toi mieleen Jessica Stenigin, mutta ilman profiilikuvaa hän ei voi olla varma. Johanna jäi miettimään, oliko Blue Owl joku menneisyydestä vai täysin uusi tuttavuus...

TASS – sähköpostiystävä, joka sanoo asiat suoraan

Johanna oli kertonut Anatolista myös TASSille, pitkäaikaiselle nettikaverilleen. Keväällä hän oli leuhkinut poskipusuepisodista. Heti kun TASS kuuli, että kyseinen henkilö oli kihloissa, hän nuhteli Johannaa: Ei varattuja jätkeä saa vikitellä. TASS oli suora, mutta aina hyväntahtoinen. Eräänä syyspäivänä TASS lähetti Johannalle videomanipulaation, jossa tanssijoiden kasvoiksi oli liitetty Johannan ja Anatolin kasvot. *Yläpuolella luki: Joskus pokaan pitäminen voi olla vaikeaa...* Johanna nauroi videolle, mutta ei uskaltanut näyttää sitä Anatolille. Hän pelkäsi, että tämä voisi loukkaantua. Hän lisäsi videon JK Suora -kotisivulleen, jonka hän oli salannut kaikilta sukulaisilta – paitsi miespuolisilta serkuilta. Anatoli ei saanut tietää videoklipistä.

Basic Community – Mäoonsun ja Andrew Tommola

Johanna oli keventänyt sydäntään myös Basic Communityn privaattichatissa käyttäjälle nimeltä Mäoonsun, joka esittelytekstinsä mukaan asui Nurmijärvellä.

Johanna tutki profiilia ja huomasi, että mies oli nimeltään Andrew Tommola.

Kun Johanna kertoi Andrewlle Anatolin tapauksesta, jolloin mies:sääli *Josseliä*, joka on Johannan nimimerkki, lohdutti ja vihjasi; Mä voin olla aina lähelläsi... Johanna ei tiennyt, oliko se vitsi vai pelkkä lässytys. Hän ei uskaltanut täysin luottaa tuntemattomiin nettikavereihin – paitsi TASSiin. Kukaties Andrew saattaisi lähettää, vaikka närhenmunat. Andrew lupasi aina kuunnella.

Andrew'n videoklippi – härski mutta harmiton

Andrewn profiilisivulla on humoristinen, liioiteltu animaatio, joka oli tarkoitettu selvästi parodiaksi eikä kuvannut oikeita ihmisiä; alaston mies leijuu kalsarit laskuvarjona alla odottavien naispuolisten sukupuolielinten päälle.

Johanna piti sitä hassuna juuri siksi, että se oli niin yliampuva ja selvästi fiktiivinen. Hän kopioi videon JK Suora -kotisivulleen, koska se sopi hänen huumorintajuunsa, mutta tekoälyranneke ei oikein tykännyt tällaisesta moraalittomasta videoklipistä.

Johanna etsii tukea monesta suunnasta. Hän ei ole yksin, vaikka siltä tuntuu; nettimaailma tarjoaa hänelle sekä lohtua että hämmennystä, hän alkaa hitaasti nähdä, että Anatoli ei ole oikea ystävä.

Octoberin puolivälissä oli jokavuotiset 24tunnin pyörätuoliajot Jokioisten urheilutalolla. Viereen on äskettäin valmistunut jättimäinen jäähalli, Jokioinen areena, jonka rakennuskustannukset nousivat pilviin niin, että Jokioisissa Workers Party joutui huonoon valoon eli seuraavissa vaaleissa on luvassa rökäletappio.

Vähän ennen hallin valmistumista kattorakenteet pettivät niin, että kattorakenteita valmistanut forssalainen teräsfirmakin ajautui konkurssiin.

Teräsfirman tilat ovat läntisellä Zumilan pienteollisuusalueella Forssassa, aivan kakkostien varrella. Konkurssin jälkeen rakennus purettiin koska tilalle kaavallaan suurta osuuskunnallista markettia, ilmeisesti Forssa saanee Coop Extra myymälän. Hanke etenee hyvin hitaasti koska keskustakauppiat inisevät vastaan sekä ollaanhan keskellä Hämettä. Keskustakauppiaille on tarpeeksi harmia Ylicityn kauppakeskuksesta.

Suurin osa jokioislaisista on Jokioinen areenaa vastaan mutta on pakko hyväksyä, kun halli on jo rakennettu. Kyllä hallille tulee paljon käyttöä. Siellä tulee pelaamaan paikallinen Bandy joukkue sekä on oiva messujen järjestämispaikka. Hallin pääsponsorina on vakuutusyhtiö Province Insurance.

24tunnin pyörätuoliajojen järjestäjinä on FLNA yhdistys sekä Tavastia Region.

Johanna käväisi katsomassa pyörätuoliajoja, jotta näkisi jos tapaisisi lukion aikaisia tuttuja. Hän yhä kaipaava koulukavereitaan, erityisesti Viktor Erkkilää, josta hän ei ole kuullut mitään pitkään aikaan. Roopea hän on viimeksi nähnyt edellisen vuosikymmenen puolivälissä Jokioisten kaupunkifestareilla, jonka järjestäjänä oli varsinaissuomalainen iltapäivälukulaitelehti Tänään.

Aikaisemmin kyseinen lukulaite oli nimellä Turun lukulaite, joka vaihtoi nimensä, kun yhdistyi Satakuntalaisen Iltapostin kanssa. Tämän vuosikymmenen alussa molemmat lukulaitelehdet uudelleen perustettiin, kun lehtitalon osti kansallinen iltapäivälukulaitelehti Expressi, jolloin Turun lukulaite ja Iltaposti alkoivat uudelleen ilmestyä vanhoilla nimillä. Moni kutsui Tänään lukulaitetta Turun lukulaitteeksi ja yksi heistä oli Antti Kivinen, kun taas Johanna kutsui sitä uudella nimellä. Kun lukulaitelehti otti uudelleen käyttöön vanhan nimen, niin silloin Antti naurahti: "Mitäs mie sannoin, ne otti vanhan nimen uuvelleen, kun mie niin kutuin!"

Urheiluhallin tiloissa on pienoinen salibandyhalli sekä seudun parhain keilahalli keilakauppoineen. Forssassa, Jokiyllänne areenan keilahallilla ei ole pallomyymälää.

Johanna ei nähnyt muita kuin työkaveri Kaapon, joka kurvaili Bandy kentällä motorisoidulla pyöräpuolillaan. Tapahtuman ideana on ajaa pyörätoleilla ympäri vuorokauden ja sitten lopuksi Tavastia Regionin poliitikot ajavat kilpaa pyörätoleilla, jotta liikuntarajoitteiset saisivat lohtua, että aluepoliitikot ovat kokeilleet istua pyörätoleissa.

Tänä syksynä Jokioisissa nähtiin, kuinka teknologia voi tuoda yhteisön yhteen – tulevaisuus ei ole vain koneiden aikaa, vaan myös ihmisten yhteistä juhlaa, jossa pyörätuolit rullaavat kohti uusia mahdollisuuksia ja jokainen saa olla osa digitaalista maailmaa. Niin kuin vanha sanonta kuuluu: "Ei se määrää, vaan suunta – ja tulevaisuudessa suunta vie yhä pidemmälle."

Kohtaaminen Belfastin kadulla – ja Anatolin äkkipikainen reaktio

Johanna oli palaamassa kotiin ja ajoi mutkan Belfastin kadun kautta, ihan vain nähdäkseen, olisiko Anatoli ja Matleena liikkeellä. Ja siellähän he olivat: tihkusateessa, kävelemässä kohti keskustaa.

Johanna kohtasi heidät Markon talon kohdalla, hän teki U-käännöksen Jonnan Kaupan luona, hidasti ja avasi sivuikkunan: "Tarttisko olla kyyti?" Anatoli hätkähti.

Hän oli ristiriitaisessa tilanteessa: Johannan näkeminen herätti hänessä tunteita, mutta koska Matleena oli vieressä, hän pakotti itsensä kylmäksi ja työkeäksi. Hän tiuskaisi:

"Me kävellään kauppaan." Johanna säikähti: "Okei, nähhään maanantaina töissä, moido."

Hän jatkoi matkaa kohti Forssaa.

Tulikivenkatkuinen viesti – ja paniikki

Heti kun Johanna pääsi valtatie kympille, Anatolilta tuli viesti: "Onko kiva vakoilla ihmisiä."

Johanna tunsu, kuinka tuskanhiki nousi pintaan. Hän tiesi, että Anatolin käämit paloivat helposti.

Hän laitto auton automaattiohjaukselle ja yritti soittaa Anatolille selittääkseen väärinkäsityksen.

Mutta Anatoli ei vastannut – hän ei koskaan vastaa, kun on happamana, paitsi jos soittaja olisi:

Vanhemmat tai virallinen tyttöystävä.

Johanna lähetti viestin: "Olin tulossa 24 tunnin pyörätuoliajoista. Ei ollut tarkoitus vakkoilla."

Kun Anatoli ei vastannut, Johanna soitti Matleenalle. Matleena ymmärsi heti: "Anatoli on vain väsynyt.

Se tarvitsee pienen tauon, breikkiä. Kyllä se siitä."

Seuraavan päivän viestittely – ja kaksi itsepäistä ihmistä

Seuraavana päivänä Anatoli alkoi lähettää kiihkeitä, tunnepitoisia viestejä. Johanna vastasi niihin,

koska ei osannut olla vastaamatta. Hän muistutti: "Oon ollut avulias ja kiltti. Ja saan tällaisen

kohtelun." Tämä sai Anatolin tunteet jälleen kuohahtamaan. Hän vastasi: "Myös minä olen ollut kiltti ja

tarjonnut seuraa." Mutta Johanna tiesi totuuden: Anatolin seura oli ollut yksipuolista, hän oli halunnut

huomiota, mutta ei vastuuta, hän oli käyttänyt Johannaa henkisenä tukena ja kuljettajana.

Johanna olisi pärjännyt yksin, mutta Anatoli oli totuttanut hänet riippuvaisuuteen. Johanna ajatteli:

"Tursake oli tuhonnut miun yksinolotaitoni."

Velat, kyyditykset ja epätasapaino

Johanna oli tarjonnut: kyydityksiä, ruokaa, juomia, aikaa, energiaa.

Anatoli ei ollut tarjonnut vastineeksi juuri mitään. Ei edes kyytirahaa, ajatteli Johanna.

Johanna oli huomannut tämän jo pitkään, mutta vasta nyt se alkoi kirpaista kunnolla.

Tekstiviestiriita kärjistyy

Molemmat olivat itsepäisiä. Viestit venyivät pitkiksi. Anatolin ärtymys kasvoi. Johanna yritti pysyä rauhallisena, ettei lipsahdaisi solvauksiin.

Hän tiesi, että juuri tällainen viestittely oli kesällä johtanut siihen, että Anatoli riitaantui lopullisesti

Markon kanssa.

Lopulta Anatoli kyllästyi ja sanoi: "Soita Matleenalle. Selvitetään tämä ennen maanantaikokousta. En jaksa Simon ja Esan saarnoja." Anton-Karia hän ei pelkää – Anton on yhtä ylikiltti kuin Johanna.

Matleena – rauhallinen välittäjä

Johanna soitti Matleenalle. Matleena sanoi:

"Kaikki on hyvin. Anatoli tarvitsee vain tauon, breikkiä. Se on väsynyt ja ärtyisä."

Johanna tiesi, että tämä oli totta. Hän oli nähnyt sen viestien sävystä. Mutta samalla hän tunsu:

Surua, häpeää, turhautumista ja pienen, uudenlaisen heräämisen.

Hän alkoi nähdä, että tämä suhde ei ollut tasapainoinen.

Seuraavan päivän viestittely – kaksi itsepäistä ihmistä ja yksi epätasapainoinen suhde

Seuraavana päivänä Anatoli alkoi lähettää Johannalle voimakkaansävyisiä tekstiviestejä. Johanna ei osannut olla vastaamatta – hän oli tottunut siihen, että heidän välillään kaikki piti selvittää heti. Johanna kirjoitti; *Oon ollut avulias ja kiltti. Ja saan tällaisen kohtelun, tosi taskiittia... Johanna on alkanut kavereille, siis kavereille lainausmerkeissä, käyttää nykyhämmäläistä sanaa taskiitti*, joka tarkoittaa epäreilua. Vanhempien seurassa hän pajattaa täysillä Kainuun murteella.

Tämä osui Anatoliin. Hän vastasi nopeasti; Myös mä oon ollut kiltti ja tarjonnut seuraa... Mutta Johanna tiesi, ettei tämä ollut koko totuus.

Ystävällisyys ei ollut tasapainoista

Johannahan oli kuskannut Anatolia, auttanut työtehtävissä, tarjonnut ruokaa ja juomia, ollut aina saatavilla, joutanut omista tarpeistaan. Anatoli taas oli ottanut avun vastaan, harvoin tarjonnut mitään takaisin, jättänyt maksamatta kyytirahat, ollut usein ärtyisä ja vaativa, hyväksikäyttänyt Johannaa henkisenä tukena. Johanna ajatteli; Mie pärjäisin yksin... mulkero on vienyt miulta yksinolotaidon, vittu! Se oli totta. Anatoli oli totuttanut hänet siihen, että aina piti olla menossa, aina piti olla saatavilla.

Tämän luettuaan Anatoli kiihottui ja mulkku ärtyi seisomaan vallan julmetusti mutta silti hän pakotti itsensä happamaksi ja vastasi, että myös hän on ollut kiltti ja tarjonnut seuraa. Siis he molemmat ovat olleet ystävällisiä mutta kuitenkin Anatolin osuus ontuu pahasti, sillä hänen seurallisuutensa on yksipuolista; hän itse halusi seuraa tai paremminkin pillua, muttei uskalla. Johanna pärjäisi mainiosti yksin. Anatoli on tuhonnut Johannan yksinolotaidon ja sitä hän onkin lukemattomia kertoja itse mielessään sadatellut. Lisäksi Anatoli on hyväksikäyttänyt ilmaiskyytejä eikä ole edes tarjonnut kyytirahaa. Hän ei ole tarjonnut mitään, kun taas Johanna on tarjonnut lukemattomia kertoja hampurilaisia ja snapseja niin, että pettuvodkapullo on melkein tyhjä.

Maanantai-illalla Anatoli tekstasi; *Me emme tule sinun syntymäpäiväjuhliisi...* Septemberissä Anatoli oli luvannut tulla syksymmällä, ajatteli Johanna. Anatoli perusteli, että riittää työpaikalla tapaaminen. Johannasta tämä tuntuu kummalliselta selitykseltä, sillä jatkähän itse on pyytänyt aamukyytejä. Johanna pahoitti mielensä, kun työkaveri petti lupauksensa. Hän tunsii ensimmäistä kertaa todella vahvaa vitutusta; miksi tämä tekee näin? Eikö mikään enää riitä? Anatoli on lainannut satoja euroja eikä ole maksanut senttiäkään.

Johanna miettii ääritkaisua – ja perääntyä heti

Kotona Johanna mietti hetken jotakin, mitä hän ei olisi koskaan uskonut edes ajattelevansa; Entä jos ottaisın yhteyttä hoivahallinnon päällikkö Antti Paasioon ja pyytäisin, että Anatoli siirrettäisiin toiseen ryhmään... salaisesti ajatteli Johanna samalla, kun käynnisti cappuccinokoneen. Ajatus ei syntynyt pahantahtoisuudesta. Se syntyi uupumuksesta, pelosta ja tarpeesta saada oma elämä takaisin. Mutta heti kun ajatus oli muodostunut, Johanna tunsii sydämessään piston. Hän ei pystyisi siihen. Ei ilmiantamiseen, ei salajuoniin, ei mihinkään sellaiseen. Hän on liian kiltti. Liian lojaali. Liian tunteellinen. Ja vaikka Anatoli oli satuttanut häntä, hän ei pystynyt toivomaan tälle mitään pahaa. Johanna tiesi myös, ettei siirto olisi ollut realistinen; hoivahallinnon päälliköt ovat yhtä saamattomia ja pehmeitä kuin ohjaajatkin, kukaan ei uskalla tehdä vaikeita päätöksiä koska duunareita suojaa liittovaltion tuki- ja palvelulaki. Siner ei voisi tehdä mitään ilman pitkää prosessia. Ja ennen kaikkea; Anatoli on sellainen, joka aina saa tahtonsa läpi, ilmiselvä narsisti, ajatteli Johanna.

Kun Johanna mietti omaa paikkaansa, hän huomasi, että hänen suurin katkeruutensa ei kohdistunut edes Anatoliin. Se kohdistuu myös Oiliin. Oili oli se, joka oli aikanaan estänyt Johannaa pääsemästä sinne, minne hän olisi oikeasti kuuluisi; kaupungintalolle informaatiopalveluun normaalirajoitteisten työhön, jossa hänen lahjansa olisivat päässeet oikeuksiinsa. Johanna ajatteli: Miun ei pitäis olla Daily Activity -heleivetissä. Miun pitäis olla kaupungintalolla... Tämä ajatus kirveli syvemmältä kuin mikään Anatolin aiheuttama riita.

Keskiviikkoamuna, juuri kun syksyinen aurinko paistoi, Johannan takkipuhelin värähti. Näytölle ilmestyi hologrammi-ilmoitus: *ANATOLI MEDVEDEV – KYYTIPYYNTÖ En jaksa raahautua ruuhkabussiin. Kolme vaihtoa. Auta!*

Vuonna 3008 ruuhkabussit ovat edelleen olemassa – tosin ne olivat kvanttiohjattuja nivelbusseja, jotka kulkivat magneettikiskoilla. Mutta Anatoli ei pitänyt niistä. Hän ei pitänyt mistään, mikä vaati vaivannäköä.

Ja kuten aina, ylikiltti Johanna hyppäsi auton kyytiin. Hänen autonsa on 3006 perusmalli: Hyundai Elektro, aurinkokennolla toimiva, puoliautonominen ja varustettu tunteita tunnistavalla kojelaudalla. Kun auton keula osoitti kohti Jokioisten Susisaaren pohjoista ilmaramppia, Johanna ajatteli: Näköjään oon unohtanut eilisillan vihanpuuskan. Ja näköjään Anatolikin... Hän huokaisi helpotuksesta. Mutta hän ei vielä ymmärtänyt, että tämä ei ole oikeaa ystävyyttä – tämä oli hyväksikäyttöä, verhottuna 3000-luvun kohteliaisuusprotokoliin.

Aurinkosatuhieronta – ja Anatolin reaktio

Koska Kari ei ollut töissä, Johanna uskalsi iltapäivän voihyvin tuokiossa kysyä Anatolilta: “Voisitko hierontaa hartioitani vastapalveluksena? Ihan vähäsen.”

Aurinkosatuhieronta oli tavallinen rentoutusmenetelmä: pieni, käsikäyttöinen laite, joka loi lämpöä ja värähtelyä käyttäjän energiakenttään.

Anatoli hätkähti. Hän ei osannut käsitellä pyyntöä. Hän jäähmettyi, muuttui happamaksi ja vastasi lyhyesti: “Vittu, ei kiitos!”

Johanna tunsu ärtymyksen nousevan. Hän oli ollut hovikuskina, avustaja, kuuntelija, tukipilari – eikä saanut vastapalveluksena edes pientä hierontaa.

Johanna kertoi asiasta ohjaajille. Mutta ohjaajat – jotka olivat puoliksi ihmisiä, puoliksi hallinnollisia tekoälymoduuleja – vain nauroivat. Heidän naurunsa oli niin kovaa, että konttorin akustiikkapaneelit joutuivat vaimentamaan ääntä. Johanna mietti: Pitäiskö miun ottaa panoraamahissi ja mennä yläkertaan hoivahallintoon puhumaan Anja Paasiolle...

Panoraamahissi menee läpinäkyvää hiilikuituputkea pitkin, ja sen sisällä näkyy koko Voimalatalon sisäinen ekosysteemi: robottipuutarhat, aurinkopaneeliparvet, drooni-logistiikan solmupisteet. Mutta Johanna ei mennyt. Hän ei halunnut ilmiäntä Anatolia – ei vielä.

Simo Erkkilä – byrokraattinen mutta lämmin

Simo huomasi Johannan surun. Hänen silmäkulmansa olivat kosteat, vaikka hän yritti peittää sen. Simo tarjoutui hieromaan niskaa – 3000-luvun työhyvinvointiprotokollan puitteissa.

Johanna suostui. Simo oli turvallinen: naimisissa, rauhallinen, hieman byrokraattisen ihilistinen mutta hyväntahtoinen.

Hän oli myös löytänyt itsensä Johannan tulevaisuuskertomuksesta Aivot toivoa täynnä, jossa hän esiintyi nimellä Sofia Mega – naisversio itsestään. Simo oli nauranut asialle. Hän lukeneena miehenä ymmärtänyt, että autofiktiolla on omat sääntönsä.

Johannan salainen tekoälyprojekti

Simo ja Anton-Kari ihailivat Johannan robottiohjelmointitaitoja. He eivät tiedäneet, että Johanna oli ohjelmoinut kaikki Forssan avun avustajarobotit uudelleen, lisännyt niihin syväoppivia tunnealgoritmeja piilottanut koodin vahvasti salattuihin kvanttimappeihin.

Johanna on 3000-luvun salainen nero – mutta kukaan ei tiedä sitä.

Kertomusten salailu – ja päähenkilön nimi

Johanna katuu, että nimesi päähenkilön uudelleen Juusoksi. Se osoittautui pikkusiskon poikaystävä kaimaksi. Hän aikoo vaihtaa sen myöhemmin. Onneksi kertomukset ovat salattuja, ja vain miespuoliset serkut pääsevät niihin käsiksi. He eivät vielä tiedä Jaana-Marin ukon nimeä.

Gaga-Sisko ei pääse Johannan kertomussivulle – koska tämä asuu vielä lapsuuskodissa, jossa Kakadu ja eno voisivat lukea kertomuksen ja arvata kuka on kuka. Kertomuksessa on myös Kakadua kuvaava hahmo eli Kakadu saattaisi loukkaantua, pelkää Johanna.

Ohjaajat eivät ymmärrä – mutta Anton-Kari yrittää

Ohjaajat ihmettelevät, mistä Johanna ammensi ideansa. He eivät tiedä, että suurin osa hahmoista on todellisia ihmisiä, vain sukupuolet ja roolit käännettyinä. He eivät myöskään tiedä, että poliisiesitutkinta on tapahtunut oikeasti ja kirjailija itse on syyllinen IP-estoihin ja tehnyt vääränvalan. Johanna ei aio tunnustaa eikä kertoa, että tämä on oikeasti tapahtunut.

Mustasukkaisuuskohtaus – Tatjana ja Anatoli

Eräänä tiistaina Johannan sisällä kiehahti. Tatjana oli koko ajan kyhnyttämässä Anatolin hartioita, ja ohjaajat väittivät sen olevan kaverillista. Johanna tietää, ettei se ole vaan silkkaa flirttiä. Hänen kasvojaan kuumotti kuin aurinkoreaktorin jäähdytysyksikköä. Anatoli kehui Tatjanan käsittelyä äänekkäästi – ehkä peittääkseen omia tunteitaan, ehkä ärsyttääkseen Johannaa.

Johanna avautui Anton-Karille. Myös Jilly tapaa valittaa Tatjanan käytöksestä. Anton-Kari lupasi: ”Puhun Tatjanalle. Otan asian esille maanantaikokouksessa.” Johanna ei usko, että Tatjana kuuntelisi. Mutta lupaus on parempi kuin ei mitään.

Johanna tietää, että hänen paikkansa ei ole Daily Activityn helvetissä. Hänen paikkansa on kaupungintalon informaatiopalvelussa, tiedonhallinnan ytimessä siellä, missä hänen lahjansa oikeasti loistaisivat

Mutta ohjaajat eivät tarjoa hänelle Ulkoisen ryhmän mahdollisuutta – vaikka se olisi ollut juuri häntä varten. Vielä Johanna ei edes tiedä, että on olemassa ulkoinen ryhmä eli toiselta nimeltä individuelli paikka tavallisessa normaalirajoitteisten työpaikassa Daily Activityn ehdoilla. Ehkä hänen aikansa oli vasta tulossa.

Simon kanssa on vaikea keskustella, kun tämä usein vaipuu omiin ajatuksiinsa, kun taas Anton-Karin kanssa on helpompi jutella mutta äijällä on huonomuisti. Kun hän on esimerkiksi auttamassa Johannaa hinnastolukulaitteen päivitys työssä ja heti, kun hän käväisee pakkaamossa tarkistamassa hintatiedot, niin sille tielleen jää, kun joka kerta joku duunareista pyytää apua. Johanna saa turhautuneena odottaa robottihuoneessa. Tämän vuoksi hän muokkaa kertomuksiaan, useimmiten näppäimistöltä, kun töissä ei uskalla sanella, ettei työkaverit kuulisi työpaikan tapahtumista. Arkaluontoisinta on Anatolin kotkotukset.

Syksyinen tiistai - mustasukkaisuus, kyberhieronnat ja työpaikan valtasuhteet

Tatjana ja Anatoli – ja Johannan sisäinen myrsky

Eräänä syksyisenä tiistaina Johannan sisällä kiehahti. Tatjana oli jälleen kyhnyttämässä Anatolin hartioita, aivan liian läheisesti, aivan liian pitkään.

Vuonna 3008 fyysinen kosketus oli tarkkaan säädeltyä, koska suurin osa ihmisistä käyttää energiakenttäpohjaisia hierontalaitteita. Siksi Tatjanan jatkuva koskettelu tuntui vieläkin räikeämmältä, ainakin Johannan mielestä.

Johannan verenpaine nousi varmasti maksimiin. Kasvoja kuumotti kuin Voimalatalon aurinkoreaktorin jäähdytyspaneeli.

Ohjaajat väittivät, että kyse oli kaverillisesta kujeilusta. Johanna tiesi, ettei ollut.

Anatoli kehui Tatjanan käsittelyä äänekkäästi – ehkä peittääkseen omia tunteitaan, ehkä ärsyttääkseen Johannaa, ehkä vain siksi, että hänellä oli tapana reagoida liioitellusti. Johanna puri hammasta. Hän ei halunnut näyttää tunteitaan.

Anton-Kari – kuuntelija, joka ei voi tehdä mitään

Johanna meni ohjaajien konttoriin ja avautui Anton-Karille.

Myös Jilly Jussila on lukemattomia kertoja valittanut Tatjanan vallattomuudesta.

Mutta ohjaajat ovat voimattomia: tuki- ja palvelulaki suojaa duunareita. Ketään ei voi siirtää vastoin tahtoaan. Ryhmät ovat jo ylikuormitettuja. Ohjaajat ovat byrokraattisesti sidottuja.

Johanna on ehdottanut jo monta kertaa, että vanhoja koulutettuja ei pitäisi sijoittaa samaan ryhmään. Mutta kukaan ei kuuntele.

Anton-Kari lupasi puhua Tatjanalle. Johanna tiesi, ettei Tatjana kuuntelisi.

Ulkoinen/Individuaali ryhmä – Johannan salainen toivo

Johanna mietti jälleen; Miun paikkani ei oo Daily Activity -helevetissä. miun paikkani on informaatiopalvelussa... Vitun, vitun Oili Lehemusvuori, minkä sotkut sait aikaan, ajattelee Johanna.

Ulkoinen/indivisuaali ryhmä on Daily Activityn rinnakkaisohjelma, jossa funktiorajoitteiset intellektuellit työskentelevät tavallisilla normaalirajoitteisten työpaikoilla. Harmi vaan, kun vielä Johanna ei tiedä tästä mahdollisuudesta mitään.

Sunerin aurinkopaneeliyksikkö, Voimalatalon neljännessä kerroksessa, olisi mainio työpaikka Johannalle tai sitten kaupungintalon informaatiopalvelussa. Hän voisi työskennellä myös jossain yksityisessä firmassa Daily Activityn ehdoilla ja saada habilitointikorvaus sekä eläke.

Anni Mattila sai paikan Liesjärven ruokakaupasta Ulkoisen ryhmän kautta. Johanna ei ollut saanut samaa mahdollisuutta, vaikka ohjaajat tietävät hänen halunsa palata informaatiopalveluun.

Kaapo Molotov – työpaikan pieni tyranni

Johanna inhoaa Kaapo Molotovia. Kaapo on pikkumainen tiuskimisherkkä, epävarma ja usein Johannan kimpussa. Tämä on oikeastaan Johannan omavirhe, kun aluksi itse oli hienotunteisesti mieltään osoittanut Kaapolle.

Kun Johanna vitsailee kahvitaually, niin Kaapo tuhahtaa: "Ota iisisti!" Mutta Tatjana saa elää kuin pellossa, vaikka ollaankin Forssassa.

Johanna ei ole mustasukkainen Kaapon kohdalla – mutta Karin kohdalla kyllä. Muutaman kerran Johanna oli nähnyt Tatjanan halaavan Karia, ja se tuntuy kuin kylmä sähköisku olisi kulkenut selkäranka pitkin.

Kaapo ärhentelee myös Anatolille, mutta enemmän Johannalle. Ehkä hän on kateellinen: Johannan älykkyydestä, liikkuvuudesta ja sosiaalisesta rohkeudesta. Tai ehkä se johtuu siitä, että vuosi sitten Johanna oli osoittanut mieltään Kaapolle – ja tämä ei ole unohtanut.

Kaapon taustat – ja miksi hän on kireä

Kaapolla on usein hermot kireällä, koska tilauspuhelimien asiakkaat luulevat häntä alaikäiseksi koska hänen puheäänensä on epäselvä ja värisevä sekä ihmiset puhuvat murteilla ja jopa esperantoksi. Hän ei hallitse esperantoa kovin hyvin. Kaupungilla ihmiset puhuvat avustajalle, eivätkä hänelle eli pyörätuolikauhu on yleistä.

Johannallakin on pyörätuolikauhu – hän ei halua koskea pyörätuoleihin eikä osaa aavistaakaan, että kuinka hän vuonna 3026 uskaltaa leikiten istuutua pyörätuoliin.

Simo puuttuu peliin – työtehtäväalgoritmit

Myöhemmin Simo tuli robottihuoneeseen. Hän lupasi: "Annan Tatjanalle aina työtehtäviä, jotta hänellä olisi tekemistä."

Ohjaajat pystyvät säätämään tehtäväalgoritmeja, jotka ohjaavat duunareiden päivän kulkua. Simo aikoo käyttää tätä valtaa.

Kahvitaumat – Ugri Cola ja flirttienergia

Kahvitaumat ovat kaaosta. Tatjana juoksee Café Suneriin ostamaan Ugri Colaa ja makeisia. Hän flirttailee kahvilan duunareille – Jesse, Uuno ja Sylvester.

Johanna on päättänyt itsemielessään, että Jesse ja Uuno ovat varaukkoja. Sylvester sopisi Tatjanalle kuin nakutettu, ajattelee Johanna. Mutta Tatjana on perso mieskauneudelle.

Poskipusu – ja salakuuntelija käytävällä

Robottihuoneessa Johanna kertoi Simolle keväisestä poskipususta, jotta tämä ymmärtäisi taustat. Mutta mitä Johanna ja Simo eivät tiedäneet: Anatoli salakuunteli oven takana.

Forssan avun väliseinät ovat ohutta lastulevyä. Äänieristys on surkea. Anatoli kuuli nimensä – ja jäi kuuntelemaan. Hän pahoitti mielensä, mutta peitti sen.

Hän ei halua ohjaajien saarnoja.

Kotimatkan viesti – ja Johannan sydän kurkussa

Kotimatalla bussissa Anatoli lähetti tekstiviestin: *Mä halaan ketä haluan, vittu...*

Silloin Johanna oli Pimunkadulla, liikennepölyn ja biokaasun keskellä. Hän yritti soittaa – turhaan.

Hän lähetti viestin: *En oo kieltänyt sua hallaamasta kettään.* Vastaus tuli heti: *Valepukki. Niinhän sä sanoit Simolle.* Johanna ajatteli: Nyt se vitun ihilisti on tehnyt vihoviimeisen tempun! Hän mietti poliisilaitokselle menoa – vaitiolovelvollisuuden rikkominen olisi rikos.

Mutta hän ei mennyt. Hän käveli takaisin Rixum-alueelle, rauhoittui ja päätti: mie vaajin selityksen.

Voimalatalo – ja väärä epäily

Johanna palasi Voimalatalolle. Kahvila oli kiinni, teräsverkko laskettu tiskin päälle.

Hän meni Forssan avun lasiovesta sisään ja koputti ohjaajien konttorin oveen. Anton-Kari oli paikalla.

Simo oli jo lähtenyt. Johanna kertoi koko tarinan. Anton kehotti puhumaan rauhallisemmin ja lupasi selvittää asian.

He eivät tienneet, että Simo oli syytön. Anatoli oli salakuunnellut.

Johanna ajatteli: Onneks en mennyt poliisille. Olis tullut väärä ilimianto...

Hän lähti kotiin – väsyneenä mutta tyytyväisenä siihen, että oli saanut päivän aikana ainakin paljon liikuntaa.

Johanna itsemielessään siunailli, että olipa hyvä, kun en mennyt Voimalan sijasta poliisille, jolloin olisi tullut väärävala. Ehkä isotissinen rikoskyttä olisi menettänyt luottamuksen, ajatteli Johanna samalla, kun lähti kotiin. Tänään hän on saanut paljon liikuntaa; ensin puoliväliin ja sitten takaisin ja sitten kotiin. Siis jotain hyötyä Anatolin temppuilusta, ajatteli hän.

Myöhäisillan viestimyrsky

Illalla, kun Forssan megakupolin valot himmenivät yö tilaan, Johannan takkipuhelin värähti yhä uudelleen. Anatoli lähetti tulikivenkatkuisia viestejä, täynnä ärtymystä ja purkautuvaa turhautumista.

Johanna yritti vastata rauhallisesti; Oon ollut ystävällinen ja auttanut sua paljon... Mutta Anatoli ei rauhoittunut. Hän siirtyi arvostelevaan Johannan ajotyliä; *Aja hitaammin töyssyihin. Käytä enemmän automaattiohjausta... Sähän ajat kuin ukot... Oon puhunut tästä frendieni kaa...*

Tätä nykyään automaattiohjaus oli arkipäivää, mutta Johanna pitää yhä kiinni omasta ajotyylistään — se on osa hänen autonomiaansa.

Johanna huolestui. Hän huomasi, että Anatoli oli puhunut hänen ajotyylistään selän takana kavereilleen. Se tuntui puukonpistolta. Mutta samalla Johanna ajatteli itsemielessään; Hyvä, että hän ees myönsi sen. Siitä pisteet... Hän tietää, että Anatoli puhuu usein muidenkin asioista miulle — se on osa hänen impulsiivista luonnettaan, ilimiselevä juoru-ukko.

Anatoli alkoi akatella Johannaa, johon Johanna vastasi; *Se tuntuu pahalta.* Johon Anatoli: *Minua on haukuttu monesti, eikä se tunnu missään.*

Mutta Johanna tietää, että tämä ei ole totta. Anatolilla on omat traumansa, omat sanat, joita hän ei pystynyt edes kirjoittamaan. Hänhän on itse kertonut aiemmin, että kansankorkeakoulussa häntä on homoteltu.

Psykologinen kuormitus näkyy ihmisten neuroprofiileissa, ja Anatolin profiili on herkkä, reaktiivinen ja täynnä käsittelemättömiä kokemuksia. Hän on kasvanut perheessä, jossa huomio on keskittynyt hänen erityistä tukeansa tarvitsevaan pikkuveljeensä. Anatoli on perheen ainoa "tervelapsi" lainausmerkeissä, mutta samalla emotionaalisesti sivuun jäänyt. Johanna näkee sen nyt selvästi. Anatoli on impulsiivinen, herkkä loukkaantumaan, jälkijättöisesti empaattinen ja täysin hukassa tunteidensa kanssa.

Hän oli jopa miettinyt ilmoittautumista aggressioklinikalle, jossa 3000-luvun neuroteknologia pystyy skannaamaan ja vaimentamaan haitallisia ajatusmalleja. Mutta hoito olisi kallista.

Ja Anatolin rahat menevät kihlattunsa pelivippeihin.

Anatoli ei voi pyytää rahaa vanhemmiltaan — se vaatisi selityksiä, joihin hän ei ole valmis.

Hän ei voi enää pyytää rahaa Johannalta — hän on jo valmiiksi syvällä veloissa. Hän ei voi kertoa tunteistaan — ne ovat liian sekavia, liian ristiriitaisia. Siksi hän purkaa kaiken ärtymyksensä.

Johanna näkee sen nyt. Mutta se ei tehnyt tilanteesta helpompaa.

Johanna tiesi, että hän pärjäisi yksin. Hän oli pärjännyt ennen Anatolia. Mutta kuukausien aikana Anatoli oli totuttanut hänet siihen, että aina piti olla menossa, aina piti auttaa, aina piti vastata. Se on vienyt hänen yksinolotaitonsa. Hän oli antanut kyytejä ja ollut seuraneitinä.

Viime aikoina töissä Anatoli on viettänyt aikaa Tatjanan ja Erikan kanssa. Ei siksi, että olisi tuntenut heitä kohtaan mitään erityistä, vaan siksi, että hän yritti tukahduttaa tunteensa Johannaa kohtaan. Mutta se vain pahensi tilannetta. Johanna näki kaiken. Ja mustasukkaisuus oli kuin sähköpurkaus, joka kulki hänen lävitseen. Anatoli huomasi sen. Ja se teki hänestä entistä levottomamman.

Johanna yrittää välttää näkemistä Anatolia flirttiperseen ja Erikan seurassa. Tämän vuoksi hän on alkanut hypätä tiistaikävelyn yli ja istuu robottihuoneessa sanellen kertomustaan. Silloin sanelu onnistuu, kun työpaikalla on vähiten porukkaa.

Johanna on vihdoinkin alkanut kyseenalaistaa ystävyyden. Ajatella jos hän olisi onnistunut hurmaamaan Anatolin ja sitten mennyt naimisiin. Aivan varmasti hän saisi olla nyrkin ja hellan välissä. Hän on pohtinut, että kuinka Matleena rukalla on voimia olla kihloissa tuollaisen hapannaaman kanssa. Täytyy pimulla olla rautaishermot. Johannalla itselläkin on rautaishermot, kun jaksaa kuskata sinne tänne.

Aamu – Anatoli biologiakurssilla, Johanna jännityksen vallassa

Torstai oli täysi työpäivä, kello 08:30–15:00, kuten Daily Activityn aikatauluissa oli määritelty.

Torstai aamupäivisin Anatolilla on aikuiskoulutuksen biologia 4.0 -kurssi, jossa tutkitaan geneettisesti muokattuja kasveja, symbioottisia robottiorganismeja, supermikroskoopilla tutkaillaan syöpäsolua, jota moni kurssilainen mielellään tökkii naskalilla ja 3000-luvun ekosysteemimalleja.

Sillä välin Johanna ja ohjaajat kokoontuvat Forssan avun ohjaajakeskukseen, jonka seinillä vilkkuvat hologrammit päivän tehtävälistoista.

Simo vakuutti: “En ole juorunnut Anatolille. Äänieristys on vain surkea.” Johanna pyysi anteeksi epäilyään. Simo ja Anton-Kari antoivat anteeksi heti – he pitivät Johannasta, tämän älykkyydestä ja tavasta nähdä maailma moniulotteisesti.

He päättivät järjestää ystävyydenhoitokokouksen 2.0 iltapäivälle kello 13, heti kun Anatoli palaisi koulusta, joksi aikuiskoulutusta kutsutaan. Johanna kutsuu sitä kurssiksi, kun se kuulostaa aikuismaisemmalta.

Johannaa jännitti koko aamun, että mille tuulelle ryssän mulkku tulisi. Hänen tekoälyrannekkeensa stressimittari näytti punaista.

Klo 13 – Yllätyskokous alkaa

Kun Anatoli saapui työpaikalle, Johanna sanoi värisevällä äänellä: “Se ei oo mittään voarallista... memememennään kokokonttoriin!”

Ohjaajien konttori on pieni, täynnä datapöytiä ja holografisia näyttöjä.

Johanna istuutui Anton-Karin työpöydän ääreen tai oikeastaan työpöytä on molempien ohjaajien käytössä mutta nyt Johanna pomomaisesti istuutui siihen.

Anatoli istuutui vastapäätä, vältellen katsekontaktia – hän tiesi, että jos katsoisi Johannaa silmiin, hänen lemmen tunteensa nousisivat pintaan.

Ohjaajat istuutuivat vasemmalle, lähelle ovea, valmiina keskeyttämään tilanteen, jos neuroprofiilit alkaisivat nousta punaiselle ja jommaltakummalta palaisi käämit, ajatteli Anton ja Simo.

Johanna aloitti ystävyydenhoitokokouksen: “Pahoitin mieleni eilisistä viesteistä...” Simo selitti: “Työpaikkahieronta on osa hyvinvointiprotokollaa. Ei mitään muuta.” Anatoli nyökkäsi ja mutisi: “En bonjaa...”

Kokouksen lopuksi ohjaajat kysyivät: “Olettehan nyt sovussa?” Johanna vastasi kyllä, vaikka epäili pahinta. Anatoli nyökkäsi, vaikka sisällä sappi kiehuu. Johanna näki Anatolin silmistä mustan katseen.

Kokouksen jälkeen – Anatoli vetäytyy Callcenter-huoneeseen

Kokouksen jälkeen Anatoli ei halunnut olla Johannan kanssa samaan aikaan keittiössä.

Hän vetäytyi Callcenter-huoneeseen, jossa Kaapo Molotov istui neurokuulokkeet päässä vastaamassa asiakaskyselyihin.

Anatoli kertoi kokouksesta oman versionsa – sellaisen, jossa Johanna oli syyllinen kaikkeen.

Kaapo uskoi kaiken koska blondi tapaa heidän kahden kesken mieltään osoittaa.

Ilta – Johanna pakenee NFY-yhdistykseen

Johanna ei pystynyt keskittymään kertomusten saneluun. Hän tiesi, että koska tahansa voisi tulla tulikivenkatkuinen tekstiviesti.

Hän päätti mennä NFY-yhdistyksen tupailtaan, joka on tätä nykyään kellaritiloissa Hirvisuonkadun varrella, ei kovin kaukana Ari Vatasen kiertoliittymästä.

Pirjo Jussila ilahtui nähdessään Johannan pitkästä aikaan: “No mutta! Kainuun oma tähti!”

Johanna osti yhden kupin cappuccinoa. Yhdistyksessä tuoksuu jatkuvasti keitetyn nakin tuoksu, sillä funktiorajotteiset ovat ilmeisesti hulluna nakkisämpylän perään, ajattelee Johanna.

Sirkka-Oili röhnötti pöydän ääressä.

Lava-alueella esiintyi joku iäkkäännäköinen kaksikko, Pate Virtala, joka soitti nestekaasukitaraa ja Pia Perala lauloi möreällä äänellä futuristista versiota Satulinnasta, jossa kristallit kimaltavat.

Johanna ei ollut vaikuttunut laulusta.

Kotimatka – ja viesti, jota hän pelkäsi

Kun Johanna ajoi kotiin, hänen tekorannekkeensa värähti. Tekstiviesti Anatolilta: *Tämä oli viimeinen kerta, kun järjestät yllätyskokouksia. Ensi kerralla me emme ole enää ystäviä...*

Johanna tunsu kylmänväreitä. Hän vastasi: Ei tuu toistumaan. oon pahoillani... Mutta hän tiesi, ettei ollut tehnyt mitään väärää vaan tursake itse on tehnyt emämokan.

Perjantaiaamu – venäläinen ruletti

Aamulla Anatoli soitti. Tällä kertaa ei kyytipyyntöä, vaan kiihtyneenä päkätti.

Johanna änkytti: “Miten voin hyvittää?” Anatoli vastasi: “Tule seuraksi Järjestelmäyhtiöön. Ostetaan isänpäivälahjat.” Johanna suostui. Se tuntui turvalliselta tavalta rauhoittaa tilanne.

Järjestelmäyhtiö – After Brexit Whisky

Järjestelmäyhtiö on Forssan hienoin alkoholimyymälä, täynnä holografisia etikettejä ja automaattisia makutestejä.

He ostivat molemmat After Brexit Whiskyä, skotlantilaista juomaa, joka maistuu hieman katkeralta – aivan kuten heidän suhteensa.

Johanna osti isomman pullon. Anatoli maksoi omansa itse. Johanna oli varuillaan, että maksaisi työkaverinsa pullon, jolloin olisi ostanut halvempaa viinaa omalle isälle. Onneksi mulkero maksoi itse kuin isot pojat, ajatteli Johanna ja osti ison pullon.

Adjutantintorin pysäkki – ja vapauden hetki

Johanna jäi pitämään seuraa Anatolille bussipysäkillä. Tällä kertaa hän ei joutunut kyyditsemään, sillä pysäkillä oli lyhyempi matka kuin Käräjälään, jossa Johannan auto on parkissa.

Se tuntui pieneltä voitolta.

Johanna käveli Galleria Dianan ohi ja ajatteli: Oon Daily Activityn vankina... Vitun työkkäri oli sanonut, että miun pittää irtisanoutua Daily Activitystä ennen kuin voisin hakke oikeita töitä, voi vitun, vitun vittu...

Johanna huokaisi helpotuksesta: Ehkä ystävyys ei mennytäkään... Mutta hän tiesi, ettei tämä ollut ystävyyttä. Tämä oli riippuvuussuhde, jossa hän oli antaja ja Anatoli ottaja.

Hän pelkäsi, että Anatoli tekisi kaverilista Brexitit somessa. Hän oli itsekin miettinyt samaa – mutta sukulaiset pitävät hänet Facebookissa kiinni.

Johanna ei tiedä, että äskettäin Elmo Yrjölä on muuttanut lähelle NFY yhdistystä, Teknikonkadulle.

Joskus Elmo tapaa piipahtaa kansallisessa FLNA yhdistyksessä, joka on Teknikonkadun pohjoispäädyssä, Kulmakadun toisella puolella. Johanna ei myöskään tiedä, että Café Sunerin lyhyempi duunari on äskettäin ostanut asunnon Kulmakadun ja Pimunkadun kulmauksesta... Hän ei ole ihan varma jätjän nimestä, ilmeisesti joku u-kirjaimella alkava, tapaa Johanna silloin tällöin pätkäillä.

Adjutantintorin länsipuolella, Jätkäkadun varrella, on Galleria Diana, joka on entisen YHA-Tempon entisissä tiloissa. Dianassa on muun muassa Restaurant-Pub Teräsrunkki, naistenvaatekauppa Juhann, Work Office, Insurance Cash sekä liittovaltion verovirasto. Ihan muutaman kerran Johanna on käynyt työkkärin uusissa tiloissa kysymässä vapaita työpaikkoja. Joka kerta hänelle sanotaan, että ensin hänen pitäisi irtisanoutua Daily Activityssä ennen kuin pääsisi takaisin avoimille työmarkkinoille. Se olisi varsinaista venäläistä rulettia; tulot lakkaisivat eikä työttömyyskassasta tulisi senttiäkään. Silloin hän olisi sosiaaliturvan varassa.

Galleria Dianan kellarissa on Vapautusarmeijan second-hand tavaratalo *Murkkula*. Vapautusarmeija on Pelastusarmeijan uusi nimi.

Torin pohjoispuolella olevassa talossa on muun muassa Teeleipäleipomo, Savolais-Pubi, jossa tarjoillaan savolaisia oluita. Rakennuksessa on myös S-L Safetyn Cash Shop jonne kauppiaat tuovat päivänkassat. Johanna vihaa tätä piskuista automatisoitua paikkaa, kun sen omistaa hänen vihaama yritys. Muutama kuukausi sitten kun Cash Shop oli juuri aloittanut, niin silloin Johanna raapusti avainkortin kulumalla S-L Safetyn logot naarmuille, jotta kauppiaat näkisivät, että firma on vihattu. Johannan harmiksi logo laitettiin ikkunan sisäpuolelle eikä sinne ole pääsyä ilman salasanaa. Johannan tekisi mieli murskata koko ikkuna mutta sitä ei missään nimessä kannata tehdä, sillä tiloissa on paljon valvontakameroita ja mikrofoneja. Aivan varmasti isotissinen rikoskyttä innostuisi, kun valvontafilmeistä näkisi tutun kainuulaisblondin, ajattelee Johanna joka kerta, kun kävelee Cash Shopin ohi.

Sosiaalisen median romahdus ja Amerian trollitehtaat

Facebookin hiipuminen – roskapostin ja trollien aikakausi

Monet ovat alkaneet harkita Facebook-tilinsä lopettamista koska siellä on lisääntynyt trollien riehunta. Vuonna 2008 Facebook on jo ikivanha fossiili, jota ylläpidetään lähinnä nostalgiasyistä. Mutta viime vuosina roskapostitus on lisääntynyt, tilit kaapataan jatkuvasti ja poliittiset trollit levittävät väärää tietoa eri puolilta maailmaa.

Johanna huomasi saman kuin muutkin: Facebookin algoritmit ovat kuin ruostunut höyrykone, joka ei enää pysty suodattamaan mitään.

Amerian trollitehdas – poliittisen propagandan koneisto

Tutkivat journalistit ovat paljastaneet, että New Yorkin sopukoissa toimii suuri trollitehdas. Sen tarkoitus on tuottaa poliittista väärää tietoa, manipuloida keskusteluja ja saada valtamedia tekemään virheitä.

Trollitehdas ei ollut mikään salainen ääriliike, vaan vanhojen republikaanien ylläpitämä propagandakoneisto, joka yritti epätoivoisesti palauttaa menneen maailman vaikutusvaltaa.

Trollitehtaan tavoitteena on saada aikaan kaaosta, jotta uusnationalistiset ryhmät voisivat käyttää sitä hyväkseen. Nämä ryhmät ovat vaarallisia ja vastuussa väkivallasta ja ihmisoikeusloukkauksista — eikä kukaan järkevä ihminen halua heille lisää valtaa.

Ameria – valtio, joka syntyi USA:n raunioille

Ameria oli vuonna 2990 alussa syntynyt valtio, joka oli muodostettu entisen Yhdysvaltojen itärannikon alueelle. USA on historiaa, mutta Ameria haluaisi pitää kiinni menneestä: kansallislauluksi on valittu vanha USA:n hymni, lainsäädäntö muistuttaa 2000-luvun alkua ja poliittinen retoriikka oli nostalgista ja aggressiivista.

Amerian presidentti, Waldemar But, joka astui virkaan vuonna 3000, on kiistelty hahmo. Hän on entinen CIA agentti eli on vanha kettu. Hän pyrkii vahvistamaan Amerian asemaa maailmassa ja haikailee entisen suurvallan perään. Hän ihannoii muinaista Trumpismia.

Journalistit epäilevät, että But rahoittaisi trollitehdasta — mutta mitään virallista ei ollut todistettu. Tämä on tärkeä huomio, koska poliittisissa asioissa on aina hyvä tarkistaa tiedot luotettavista lähteistä.

Florida – geopolitiittinen ruutitynnäri

Florida itsenäistyi vuonna 2991, kun USA romahti, mutta sen pohjoisosissa ja Key Westissä asuu suuri amerialais-vähemmistö. Key Westissä sijaitsee yhä vanha USA:n laivastotukikohta, joka on muutettu autonomiseksi meripuolustuskeskukseksi.

Presidentti But oli solminut Floridan presidentin kanssa kauppasopimuksia ja yrittää hivuttaa Floridaa takaisin Amerian vaikutuspiiriin.

Hän käyttää hyväkseen vähemmistöjen syrjintää, taloudellisia paineita ja propagandaa.

Johanna seuraa tätä kaikkea uutisista ja ajattelee usein: Onneks Forssa on kaakana tästä hullunmyllystä...

Net-Gallery – uuden ajan sosiaalinen media

Muutama vuosi sitten oli perustettu uusi sosiaalinen media: *Net-Gallery*.

Se on alun perin vanha suomalainen IRC-Galleria, mutta 2900-luvulla venäläinen teknologiayhtiö VK osti yrityksen.

Tätä nykyään VK on turvallinen ja sisäsiisti sosiaalinen media eikä ketään vakoile eikä se ole enää valtion talutusnuorassa.

Johanna pätkäilee, jos hankkisi tilin tästä uudesta somesta. Isä ja äiti ovat sitä mieltä, ettei kannata sillä sehän on silkkaa venäläistä kotkotusta.

Annalla ja Antilla on yhä Facebook tilit eivätkä aio siitä luopua. He ovat hyvin varovaisia trollien suhteen.

Seuraava viikko – kyytirumba, Ylicityn konsertti ja joululahjapaniikki

Aamut Jokioisissa – kyytiritiini, joka on muuttunut elämäntavaksi

Seuraavalla viikolla Johanna jatkoi Anatolin hakemista Jokioisista joka aamu, kun ei kykene sanoa ei. Hän on jo tottunut tähän kahden kaupungin väliseen höyläämiseen, vaikka tiesi, ettei se ole normaalia. Vuonna 3003 hän kieltäytyi tarjotusta työpaikasta Map Companyssa juuri pitkän työmatkan takia ja tässä sitä ollaan – ilmaiseksi kuskaa älytöntä tursaketta, kuten hän itsemielessään ajattelee.

Autossa Anatoli on aina rauhallinen ja ystävällinen — jopa yllättävän lämmin. Johanna huomasi, että kahdenkeskinen tila autossa saa Anatolin käyttäytymään eri tavalla kuin työpaikalla.

Mutta Johanna ei näe, että tämä ei ollut ystävyyttä. Tämä on riippuvuutta, jossa Anatoli nojaa häneen enemmän kuin olisi kohtuullista.

Hunnisaloon joulumarkkinat – ja säästökuuri

Johannan ei tarvinnut kyydittää Anatolia Hunnisalon joulumarkkinoille. Anatoli haluaa säästää rahaa joululahjoihin — erityisesti uuteen takkipuhelimeen.

Älytakkipuhelimet ovat vuoden 3008 muotia: vaatteeseen integroituvia, taipuisia, holografisia viestilaitteita.

Anatolin vanha takkipuhelin on käytetty malli, jonka hän oli ostanut kesällä Phone Bankista.

Se haisee sähkötupakalta ja temppuilee jatkuvasti, sillä sehän on käytetty rikki runkattu, kuten hän tapaa sanoa.

Ylicityn ilmaiskonsertti – Dariini & Akitus

Eräänä November sunnuntaina Ylicityn Sedimentti kauppakeskuksessa järjestettiin ilmaiskonsertti. Esiintyjinä olivat Dariini ja Akitus – Hämeen kuumimmat poptähdet, jotka ponnahtivat Hämeen Idolsista, joka alkoi tässä hiljattain Hämeen TV4:llä. Myöhemmin on Suomen Idols finaali, jossa maakuntien Idols voittajat kilpailevat Suomen tähteydestä.

Anatoli fanittaa Dariinia, lyhyt mustatukkainen pimu. Johanna ei erityisemmin fanita, mutta hän kyyditsi työkaverin, koska tämä pyysi eikä kykene sanoa ei.

Johanna osti Akituksen musiikki-USB-kalikan, jossa oli holografinen nimmari. Hän kopioi sen myös Matleenalle — kohteliaisuudesta. Hän sai tietää, että Akitus on kotoisin Jokioisista.

Maanantaina Anatoli otti iltapäivän vapaaksi mennäkseen jouluostoksille Ylicityyn.

Hän kysyi Johannalta: “Voisitko ottaa vapaaksi ja kyydittää minut?” Kuten saattaa arvata, Johanna suostui ja sai iltapäivän vapaaksi.

Jos ohjaajat olisivat olleet jämäkempiä, he eivät olisi antaneet vapaata, ettei Anatoli hyväksikäyttäisi ylikilttiä tyttöä.

Anatoli osti Matleenalle uuden tummanpunaisen takkipuhelimen. Se maksoi 400 euroa — paljon vuoden 3008 rahassa.

Matleena on varomaton tavaroidensa kanssa, ja vanha takkipuhelin oli mennyt rikki, kun oli käsitelty sitä liian rajusti.

Anatoli ei paketoanut lahjaa — se oli ennakkojoululahja, koska Matleena tarvitsee takkipuhelinta heti.

Matleena on tuhansia euroja velkaa Anatolille. Anatoli on puolestaan velkaa Johannalle noin 400 euroa. Tämä velkaverkko aiheuttaa Anatolille häpeää, stressiä, epävarmuutta ja jatkuvaa tarvetta miellyttää kaikkia. Hän on ristiirainen: haluaa olla Matleenalle kiltti, ettei suhde päättyisi mutta hän myös haaveilee siitä, että suhde päättyisi, jotta voisi aloittaa uuden elämän Johannan kanssa. Johanna ei tiedä, miten sekava Anatolin sisäinen maailma on, pystyy vain aavistaa.

Johannan joululahja äidille – nestekaasukitaran paluu

Johanna osti äidilleen nestekaasukitaran. Se on nostalginen lahja, sillä 2970-luvulla äidillä oli ollut sellainen — kunnes se hajosi lasten käsissä. Nyt sama aikuinen lapsi muisti, että oli romuttanut äidin nestekaasukitaran.

Johanna muisti videon Kivinen Areenalta, jossa vihreällä samettisohvalla hän ja pikkusisko vierekkäin nestekaasukitara välissä ja pehmojänis, joka lopulta hajosi täytepuruksi. Myös kitara hajosi niin, että nestekaasu siirsi ulos.

Nyt hän löysi uuden nestekaasukitaran Viru Voodiladusta, halpahalli Tallilan sillan pohjoispuolella.

Desemberin alussa, eräänä lauantaina, oli jälleen ilmaiskonsertti Sedimenttitalon aulassa. Tällä kertaa esiintyi suosittu poplaulaja *Kefira Burg*. Häinkin Hämeen Idolsista.

Anatoli fanittaa Kefiraa ja sen vuoksi tahtoi kyydin sinne. Kyllä Johannastakin Kefiran kappaleet ovat ihan mukiinmeneviä, muttei kuitenkaan fanita. Biisit ovat tyyppillistä radiosoittoa, joihin helposti kyllästyy.

Sedimenttitalossa oli myös Anatolin pikkuveli, joka oli henkilökohtaisen avustajan seurassa.

Anatoli osti muistoksi artistin musiikki-USB-kalikan, ja Johanna yritti tallentaa hetken takkipuhelimensa kameralla, mutta näkymä peittyi juuri ratkaisevalla sekunnilla lihava akan pötkelö, sattui tulla kameran ja Anatolin väliin. Tilanne harmitti häntä vain hetken, sillä Anatoli suhtautui siihen rauhallisesti ja totesi, ettei kaikkea tarvitse saada talteen, jotta jokin olisi merkityksellistä.

Johanna kytki suoran nettilähetysten salaa, koska hän ei tiedä antaisiko työkaveri siihen lupaa. Hän on tallentanut videosivustolle paljon kuvamateriaalia työkaveristaan. Osa hän on varmuuden vuoksi salannut niin, ettei Anatoli huomaisi.

Konsertin jälkeen Johanna ja Anatoli jäivät hetkeksi Sedimenttitalon aulaan, jossa valopinnat heijastivat esiintymislavan viimeisiä sävyjä, ja ihmisvirta hajautui hiljalleen kaupungin iltaan.

Matleena kierteli sillä välin Forssan keskustan kaupoissa omassa tahdissaan, ja kaupungin älyvalaistus ohjasi ihmisjoukkoja pehmeästi liikkeestä toiseen. Johanna huomasi ajattelevansa, että keskellä tärkeimmiksi jäävät lopulta pienet hetket: yhteinen kokemus, lyhyt ymmärrys ja tunne siitä, että elämä jatkuu eteenpäin, vaikka kaikki ei tallentuisikaan täydellisesti.

Usein Anna ja Antti tapaavat katsoa tyttäriensä netti-tv live-lähetystyksiä, varsinkin he ovat kiinnostuneita vanhimmasta tyttärestä, että mitä ihmettä se puuhaa sen työkaverin kanssa.

He ovat huolissaan, kun ihan selvästi työkaveri hyväksikäyttää tytärtä, jolla ei ole kokemuksia kavereista. He myös pelkäävät, jos tyttö tekisi väkivaltaista miespuoliselle työkaverille ja sitten saisi istua kaikki päivät käräjillä. He eivät tiedä mitään poskipususta, pusu, joka kiihotti Anatolin.

Nyt kun Anatoli oli ostanut Kefiran musiikkikalikan, niin autossa Johanna kysyi, jos tämä kopioisi kappaleet hänelle. Anatoli nyökkäsi hyväksyvästi samalla, kun auton keula osoitti kohti Forssan keskustaa. Johanna ajoi Vanhaa Jokioistentietä pitkin, kun sitä kautta on kätevin ajaa Ylicitystä Forssan uuteen keskustaan. Tie menee Loimijoen länsipuolella ja sitten läppäsillan kohdalla kaartaa itään yli joen.

Perillä keskustassa hän jätti työkaverin torin laitaan, josta tämä menee bussilla kotiinsa. Kumma, kun viikonloppuisin he ovat Forssassa mutta arkisin Jokioisissa. Omasta asunnosta Anatolilla ei olisi pitkästi töihin. Totta totisesti Anatoli ei ole mikään ruudin keksijä.

Johanna meni vanhempiansa luokse syömään, kuten hänellä on tapana tehdä viikonloppuisin ja vapaa päivisin. Syönnin jälkeen, kun hän asettui entiseen huoneeseensa sulattelemaan ruokaa ja

lukemaan Forssa aviisia, niin silloin takkipuhelimeen tuli tekstiviesti Anatolilta; *Vittu, mitä hyötyä mulle olisi kopioida sulle Kefiran biisejä?* Johanna hätkähti ja sitten oli vähällä palaa käämit, kun oli herraa kyydinnyt ja sitten tämä ei edes suostu kopioimaan biisejä. Se olisi helppo ja ilmainen palkkio, ajatteli Johanna.

Myöhemmin, kun Johanna oli tullut kotiin, niin silloin hän soitti työkaverilleen ja kysyi syytä moiseen äkeyteen. Matleena vastasi Anatolin numerosta ja sanoi: "Anatoli on vain väsynyt eikä jaksu puhua." Johanna ajatteli itse mielessään, että miten ihmeessä sitten jaksaa tekstailla tuollaista potaskaa.

Seuraavana päivänä Anatoli soitti ja pyysi jos Johanna voisi kyyditä heidät Jokioisiin. Johanna teki käskettyä, jotta työkaveri pysyisi hyvätuulisena ja toiseksi autossa voisi selvittää epäselvyydet.

Autossa liikkuvassa Anatoli kertoi, että eilen Matleena kadotti bussikorttinsa ja se on syynä hänen äkeyteensä. Johanna itse mielessään ajatteli, että jopas oli selitys, muttei uskaltanut kyseenalaistaa nyt, kun työkaveri on jälleen paremmalla tuulella eikä pyytää USB-kalikan kopiointia vaan sanoi, ettei tarvitse kopioida, jos ei halua. Anatoli ei vastannut mitään. Oikeastaan hänen tulisi kopioida äänitteen kappaleet Johannalle kyytipalkkioksi, kun ei kykene maksaa rahana eikä munana. Jälkimmäinen vaihtoehto on jatkuvasti Anatolin mielessä niin, ettei tekoälyranneke suostu kommentoimaan hänen ajatuksiaan.

Anatoli sanoi, että kaikkihan me joskus olemme happamia. Se on totta mutta herra Medvedev on aivan liian usein hapan ja väärää henkilö kohtaan, ajatteli Johanna.

Eräänä Desember torstaina töiden jälkeen Johannan piti jälleen kyyditä Anatoli Jokioisiin, ettei tarvitsisi mennä bussilla. Joka kerta Johanna ajaa Susisaaren kautta, kun sitä kautta on rauhallisempi liikenne kuin isolla tiellä.

Voimalatalolta he kävelivät autolle, joka on Käräjälässä, Pimunkadun pohjoispuolella.

Monesti Anatoli on ihmetellyt, kun blondi ei mene autolla töihin, jolloin olisi lyhyempi matka autolle.

Johanna tapaa vastata joka kerta, että on terveellistä kävellä tai muuten tulee sivusilavat. Tätä repliikkiä Johanna tapaa usein käyttää töissä esimerkiksi, kun kahvitauolla ohjaajat tyrkyttävät kahvileipää, niin silloin Johanna naurahtaen hieroo mahaansa: "Ei kiitti, sillä en halua enempää sivusilavaa!" Repliikin lähde on tietenkin taannoinen Raija Lillukka, jota Johanna ei ole pitkään aikaan nähnyt. Hän ei myöskään ole pitkään aikaan käynyt kaupungintalolla tervehtimässä Leenaa ja Elmoa, kun kaikki aika menee Anatolin kускаamisiin.

Tänään Johanna ei ehtinyt käydä kotona, kun piti olla hovikuskina, vaikka bussipysäkkejä olisi lähempänä, Pimunkadun puolivälissä Adjutantintorilla. Ihan hyvin Anatoli olisi voinut hypätä torilla bussiin. Voimalatalon edustalla on Kännälä-Hietala bussipysäkki, joka ajaa torin kautta.

Tälläkin kertaa Anatoli ihaili omakotitaloa Puolikkaan pohjoisreunalla. Joka kerta hän sanoo, että tuon talon hän haluaisi ja ajattelee itse mielessään, että olisi kiva ostaa talo Johannan kanssa ja pistää välit poikki Matleenan kanssa. Tämä ajatus kiihottaa niin, että loppu matkan Anatolilla seisoo.

Oikeastaan hänellä on jo oma maalaistalo Laatokan rannalla, lähellä Pietaria. Talossa asuu hänen mumminsa, joka on testamentannut talon Anatolille. Tästä Anatoli tapaa usein leuhkia, vaikkei edes tiedä mitä tekisi talolla; muuttaisiko hän takaisin Venäjälle, maahan, josta on vieraantunut. Viime aikoina hän on pohtinut aloittaa uuden elämän Johannan kanssa Venäjänmaalla. Tämäkin ajatus kiihottaa niin maan perusteellisesti niin, että sanahirviö tulee mieleen.

Noin viidentoista minuutin kuluttua he saapuivat Raatimiehenkadulle, aivan Matleenan rapun edustalle. Anatoli kiitti kyydistä, muttei jättänyt kyytirahaa, kun on saituri.

Kun Anatoli oli poistunut autosta, niin silloin Johanna huokaisi helpotuksesta ja lähti ajamaan kotia kohti. Matkalla hän käväisi Jonnan kaupassa ostamassa suklaalevyn, sillä kello 19 alkaa TV Kainuussa Johannan suosikkisarja, Kauppakatu. Kauppa sijaitsee korttelin toisella puolella.

Hän osti piskuisesta Jonnan kaupasta Farsanin Tjejens suklaapatukan. Juuri kun hän oli asettunut ratin taakse, niin takkipuhelin soi. Anatoli soitti ja tahtoi keventää sydäntään, kun tyttöystävän luona on parhaillaan kasvattisissä.

Hänen kertomansa mukaan Krisu oli patistellut hänet siivoamaan ja antoi vessaharjan mutta Anatoli heitti sen päin tämän kasvoja ja lähti itkukurkussa juoksemaan rappuset alas ja samalla onki esiin

takkipuhelimen ohjauspaneelin ja soitti Johannalle. Hän tahtoi keventää sydäntään. Johanna on ainoa, jonka kanssa hän voi puhua. Markon luokse on turha edes yrittää. Todennäköisesti hän saisi turpiin, jos menisi pillittämään tämän oven taakse, varsinkin jos Juuso olisi paikalla.

Totta kai ylikiltti Johanna suostui korvaksi. Hän oli yhä Jonnan kaupan edustalla. Onneksi ei ehtinyt lähteä isolle tielle, jossa olisi vaikeampi käännäyttää. Kotiin hän tapaa yleensä ajaa valtatie kymppin kautta. Puolivälissä, Jokioisista päin ajettaessa pitää olla tarkkana, kun liittymä menee Loimaalle ja Poppilan Three City Centeriin.

Anatoli oli nopeasti kioskin edustalla. Hän oikaisi talon takapihan kautta. Johanna nousi autosta ja kysyi: "Minne mennään?" johon Anatoli vastasi, että tehdään vain kävelylenkki keskustaan ja samalla kevennän sydäntäni.

Kävellessä kohti keskustaa Anatoli avautui ja haukkui Krisun pataluhaksi ja uhosi: "Vittu, nyt saa kihlaus olla ohi ja minä rrr...", jolloin hän hetkeksi hiljeni, kun oli lähellä paljastaa suuren salaisuuden. Hän päätti vielä toistaiseksi vaieta rakastumisesta blondiin. Mitä hän ei tiennyt, samaa ajatteli myös Johanna. He olivat samalla taajuudella.

Johanna päätti vain kuunnella kuin ystävä. Siinä hän teki ihan viisaasti, vaikka tunsikin munasolujen tanssivan vauvaporin suulla odotellen turhaan siittiöystävää. Samalla, kun he kääntyivät Belfastin kadulta Torppatielle oikealle, niin Anatoli sanoi "Krisu on yhtä ankara kuin Pekko..."

He kävelivät junaratasillan ali kohti Tavastia Regionin Aluetaloa, josta Johannalle tuli mieleen elämänsä ensimmäiset potkut, niin nolot potkut, ettei hän siitä halua puhua työkaverilleen, turskin tämä edes olisi kiinnostunut muusta kuin Krisun haukkumisesta.

Johanna pysähtyi hetkeksi Aluetalon pääsisäänkäynnin edustalle sama paikka, jossa Anu-pomo antoi konvehtirasian viikkoa ennen joulua vuonna 1992. Johanna katsoi kohti sisäänkäyntiä.

Hyvinvointialueen keskushallinnon kyltti on poissa. Tilalla on Tavastia Regionin vihreä kolmio.

Johanna pohti itse mielessään, että olisiko mulla tätä nykyään mahdollista palata takaisin?

Todennäköisesti ainakin osa pomoista on vaihtunut. Ehkä joskus voisi kysyä töitä, ajatteli hän.

Tietenkään ei pidä mainita vuoden 1992 nuorisoharjoittelua.

Anatoli katsoi monttu auki, kun blondi pysähtyi hetkeksi ja katsoi ikävän näköistä punaruskeatiilistä virastotaloa. Johanna sanoi ylpeänä, "Tuolla mie oon ollut nuorisoharjoittelussa syksyllä 1992!" Tietenkään hän ei maininnut kuinka harjoittelu päättyi. Anatoli vastasi vain: "Oho!"

Sitten he jatkoivat talsimista kohti keskustaa. He kävelivät pitkin Itäistä katuja, kunnes vastaan tuli Kauppakatu. He kääntyivät vasemmalle, kohti toria. Anatoli tarttui Johannaa kädestä, jolloin he molemmat kiihottuivat entisestään. Anatolin moottoriturpa kävi "Mä oon todella hapan Krisua kohtaan!"

Kauppakadun ja Asiakkaankadun keskellä on Pääniemenkoulu sekä mini Guggenheim museo.

Sitten tulee Jokioisten tuomiokirkko ja bulevardimainen Plantaasipuisto.

Plantaasin jälkeen tulee Kauppatori, jossa vierekkäin seisoo kaksi grillikioskia; Grilli livari ja Kyöstin makkara. Kioskien välissä on monumentaalinen suihkulähde, joka ei ollut käytössä tähän aikaan vuodesta.

He kääntyivät vasemmalle lasitetulle kävelykadulle. He kävelivät Jacket Phone Bankin ohi.

Sitten Anatoli sanoi: "Mä näytän sulle mainion pelimyyvälän." ja talutti Johannaa käsi kädessä kauppatalo Timjamia kohti ja menivät keskimmäisestä ovesta sisälle. Heti oven sisäpuolella on rappuset kellarimyyvälään. Siellä on seudun parhain pelivalikoima. He eivät ostaneet mitään. Timjamin katutasossa on halpakauppa, jossa on vaikka mitä rihkamaa. Katutasossa on myös miestenalusvaatemyyväläketju *Lehmux*, jonka nimestä Johannalle tulee mieleen Monni Lehmus.

Sitten he menivät Salmikadulle, yksi monista keskustan sivukaduista, jonka varrella on keskustan Kotiosto myymälä sekä piskuinen kauppakeskus Lumme.

Anatoli talutti Johannaa kädestä tähän pieneen kauppakeskukseen, jonka ovensuussa on kahvilakukkakauppa. "Istutaan täällä ja lämmitellään.", sanoi Anatoli. He eivät ostaneet juotavaa eikä kukkia. Anatoli tahtoi avautua.

Hän oli hyvin kuohuksissa ja hapan tyttöystävän elatusisää kohtaan, kun tämä oli patistellut siivoamaan. Anatolin mukaan Krisu oli ehtinyt sanoa, että jos Matleena ei ala siivoamaan, niin silloin

tämä saa muuttaa takaisin Riihimäelle. Anatoli keuhkosi, että se tarkoittaisi kihlauksen loppua, kun he tapaisivat harvemmin. Hän vilkaisi Johannaa silmiin ja kiihottui, jolloin kiireen vilkkaa laski katseen lattiaan. Johannaakin kiihotti, kun vaikuttaa siltä, että pian työkaveri olisi sinkku ja munaa tiedossa. Jos Matleena muuttaisi Riihimäelle ja kihlaus jatkuisi, niin silloin olisi suuri vaara, että työkaveri ratkuttaisi kyytiä Riihimäelle asti, ajatteli Johanna itsemielessään samalla, kun Anatolin moottoriturpa kävi.

Samaan aikaan Matleenan luona Krisu siivosi tukkasuorana ja samalla päivitteli Anatolin lapsellista käytöstä. Parisuhteessahan molempien tulisi auttaa siivoamisessa, sanoi Krisu. Matleena ymmärtää Anatolia. Hän ymmärsi elatusisän pointin mutta se on vaikeaa, kun heistä kumpikaan ei ole kiinnostuneita siivoamisesta. Olisi niin kiva vain pelata Xboxilla, ajatteli Matleena. Hän tuntee kihlattunsa niin hyvin, että tietää tämän pian palaavan takaisin.

Samaan aikaan pienessä kahvilakukkakaupassa Anatoli uhosi, että pitäisi kai ottaa laserleikkuri ja sivaltaa kurkku auki, johon Johanna: "Elä ihimeessä, se ei ois hyvä ratkaisu, elä puhu tommosia!", johon Anatoli tuhahti: "Vittu, kyse on mun elämästä ja mä teen mitä itse haluan!" Johanna kiihottui työkaverin itsetuhoisesta ajatuksesta; ehkä olisi kiihottavaa tehdä itsari työkaverin kanssa, ajatteli hän. Sitten kuin tyhjästä mieleen putkahti Jessica Stenig, että silloin Jessie kulta menettäisi kaksoisolentonsa ja kiihottui entisestään. Johanna ei käsittä yhtään, että miksi häntä kiihottaa neiti Stenig, vaikkei tämä halua edes chatilla. Syntymäpäivinä ja juhlapyhinä hän lyhyesti kiittää onnittelusta. Johanna on monesti vatuloinut, jos olisi piilobiseksuaali, piilolesbo. Hän ei tunne ihastusta muihin tyttöihin, ainoastaan Jessicaan hän on kiintynyt. Kaikkea tätä hän ajatteli samalla, kun Anatolin moottoriturpa kävi eikä kuullut kaikkea.

Johanna ajatteli, että hänestä olisi psykiatriksi mutta spesiaalikoulutustalla ei pitkälle pötkitä. Ehkä voisi hakeutua Praktisen lukion aikuiskoulutukseen, jos siellä olisi psykiatrikoulutusta, tuskinpa olisi, ajatteli hän eikä osaa aavistaakaan, että mitä tuleman pitää, että kuinka paljon hän vielä saa olla kuulevana korvana.

Anatoli pohti, jos hakisi Matleenan luota omat kamansa ja menisi Johannan kyydissä kotiin Forssaan. Johannalla oli kielenpäällä ehdottaa, että hän voisi yöpyä hänen luonansa. Onneksi hän ei sitä mennyt ehdottamaan, ties millaisen kiimakohtauksen työkaveri olisi saanut ja sitten hetken mielijohteesta yhdyntää. Entä sitten, jos tulisin paksuksi, ajatteli Johanna...

Vähän myöhemmin he alkoivat verkkaisesti kävellä kohti Onnihimaa. Johanna käveli muutaman askeleen jäljessä. He kävelivät Salmikatua pitkin kohti Tavastia Regionin Aluetaloa. He kävelivät Jokioisten kaupungintalon ohitse, joka on päällystetty samanlaisilla punaruskeilla tiiliskivillä kuin Aluetalo sekä Forssan kaupungintalo mutta Jokioisten kaupungintalo on hitusen pienempi, joka on Kirkkokadun ja Vallikadun välissä.

Jälkimmäisestä Johannan ajatukset menevät Amerian Wall Streetiin, jossa on yhä pörssirakennuksia.

Sitten he kääntyivät Eteläkadulle. Samassa korttelissa kuin Aluetalo, Itäisenkadun ja Eteläkadun kulmauksessa, on keltainen puurakennus, jonka seinässä lukee yksinkertaisilla kirjaimilla; *Kunnan reviisori*. Vastapäätä on äskettäin lakkautettu huoltoasema. Johanna yleensä katsoo myös katujen muu kieliset nimet. Forssassa ja Jokioisissa katujen nimet ovat myös englanniksi. Joissakin Suomen kaupungeissa on katujen nimet yhä ruotsiksi, jota Johanna kutsuu Skandinavian kieleksi.

He kävelevät Tavastia Regionin Aluetalon ja hautausmaan välistä kohti Onnihimaa. Junaratasillan alapuolella he pysähtyivät hetkeksi huilimaan. Johanna nojaa sillan betonipilaria kohti. Anatoli kääntyi häneen päin ja kysyi: "Saanko lohtuhalauksen?", johon Johanna kiihottuneena nyökkäsi hyväksyvästi. Siitä tuli pitkä halaus ja suut löysivät toisensa. Anatoli rutisti tyttöä lujasti niin, että Johanna tunsu työkaverin potenssin. Suutelun keskeytti, kun Anatolin takkipuhelin alkoi hälyttää.

Anatoli katsoi ohjauspaneelia. Matleena soittaa. Anatoli sujauttaa langattomat nappikuulokkeet korviinsa. Matleena sanoi, että Krisu on rauhoittunut ja pyytää tulla takaisin, sillä parhaillaan Krisu on paistamassa lettuja. Puhelun jälkeen Anatoli kiitti Johannaa kävelyseurasta samalla, kun he kävelivät pitkin Torppatietä ja sitten kääntyivät Belfastin kadulle. Jonnan kaupan edustalla he lähtivät eri suuntiin; Johanna kaupan parkkipaikalle autoonsa ja Anatoli kohti suoraan nurmikkoiselle sisäpihalle ja sitten tyttöystävän taloon.

Johanna lähti suorinta tietä kotiin, jotta ehtisi mennä katsomaan Kauppakatua.

Myöhäissyksyllä Johanna ja Marko ovat jälleen alkaneet chatilla. Marko poisti Johannan estolistalta, jotta kuulisi mitä se ryssä-Anatoli hommaa. Johanna pyysi Anatolin puolesta anteeksi tämän solvaukset. Marko ymmärsi, että keneltä järjettömät sanat tulivat ja Johanna on uhrin asemassa. Hän ei voisi ajatellakaan antaa Anatolille anteeksi. He ovat tulleet lopullisesti vihamiehiksi.

Kaiken huipentuma oli pääsiäisvierailu, kun Matleena antoi Juusolle korvapuustin. Syksyllä Juuso kävi uudelleen poliisilaitoksella muistuttamassa Matleenan tekosesta. Poliisi on päättänyt, ettei asiaa enää oteta esille, kun tapaus vaikuttaa olevan sekava, funktiorajoitteisten käihinä.

Marko ei halua olla missään tekemisissä herra Medvedevin ja neiti Vuorion kanssa. Hän on luvannut Juusolle, ettei enää tikullakaan koskisi Anatoliin. Markoa ärsyttää, kun usein viikonloppuisin näkee ryssän mulkkua ja sen renttu tyttöystävää, kun asuu keskellä Onnihimaa, vastapäätä Onnihiman pizzeria-pikaruokalaa, jonne he usein menevät. Tämän vuoksi Markolla ei ole haluja mennä pizzalle, vaikka kuinka haluttaisi. Onneksi Jokioisissa on muita pizzerioita, kuten hän tapaa ajatella.

Johanna kahden miehen välissä – Marko ja Anatoli

Johanna joutuu juurujen solmukohtaan

Johanna huomasi olevansa tilanteessa, jossa hänen piti varoa jokaista sanaa. Heti kun hän oli maininnut ohimennen Anatolille, että Marko oli alkanut taas chatilla, Anatoli kiinnostui liikaa: "Mitä Marko tekee? Mitä se on sanonut? Mitä se haluaa?" Johanna tiesi, että jos hän ei kertoisi mitään, Anatoli happenisi. Mutta jos hän kertoisi liikaa, Marko happenisi. Hänestä tuntui, että hänestä oli tullut pakotettu juuruvälittäjä, vaikka hän ei halunnut olla sellainen.

Johanna ei varsinaisesti syty Markosta: liian ruipelomainen, pyöreät silmälasit, olemus, joka ei herätä kipinää. Marko on Johannan mielestä liikaa tursakemainen eli funktiorajoitteinen, jollaista ei ilkeä näyttää vihkipallin päällä.

Mutta nimi Marko tuo mieleen skandinaaviset minttumakeiset, joita hän on syönyt lapsena. Se tuo pienen nostalgisen lämmön mutta eihän karkkimerkin vuoksi kannata valita ukoksi tursaketta, kuten Johanna tapaa vatuloida.

Marko oli kuitenkin hyvä kuuntelija. Kun Anatoli oli October–November-kuukausina äkäinen ja hapan, Marko oli se, joka lohdutti, kuunteli, yritti saada Johannaa irti siitä älyttömästä ryssän mulkusta, kuten Marko asian ilmaisi. Marko sanoi, että Johanna ansaitsisi paremman kaverin. Hän itse ei kuitenkaan halua Johannaa akaksi koska tämän läpi paistaa lapsellisuus sekä on aivan liian nynny ja saamaton. Johanna oli osittain samaa mieltä, että pitäisi päästä irti Anatolin ikeestä mutta se on vaikeaa, koska töissä Tatjana koko ajan flirttailee ja hieroa kyhnyttää tämän harteita.

Lemmenkrapula – sitkeä kuin 3000-luvun nanoliima

Johanna ajattelee usein: Vielä pieni hitunen rakkautta on jäljellä... Se oli totta. Lemmenkrapula on sitkeä. Se johtuu siitä, että Anatoli on välillä lämmin, välillä etäinen – ja juuri se epätasaisuus on koukuttavaa. Viimeisin läheinen hetki Jokioisten junaratasillan alla, missä he olivat hetken olleet lähekkäin. Se muisto ei lähde pois.

Velkaverkko – ja hyväksikäytön kaava

Johanna on kertonut Markolle kaiken: hän oli tarjonnut Anatolille ja Matleenalle lukemattomia hampurilaisia eikä he ole tarjonnut mitään takaisin. Anatoli oli jatkuvasti pyytänyt kyytejä eikä ole maksanut kyydistä.

Marko huokaisi. Hän tiesi tämän kaavan. Anatoli on velkaa myös hänelle. Turha on alkaa vaatia velanmaksua persaukselta jätkältä, sanoi Marko Jussila. Pikku summat olivat vuosien aikana kasvaneet 500 euroon.

Hän oli myös kyydinnyt Anatolia sähköskootterillaan, eikä ollut saanut kyytimaksua koskaan.

Johanna näkee kaavan – mutta ei pääse irti

Johanna alkoi ymmärtää: Anatoli käyttää ihmisiä hyväkseen, hän ei maksa takaisin, hän ottaa enemmän kuin antaa, hän luo riippuvuussuhteita ja hänellä on tapana puhua ihmisistä selän takana. Mutta Johanna ei silti kykene katkaisemaan suhdetta kokonaan.

Johanna oli liian kiltti. Liian lojaali. Liian tottunut siihen, että hän oli se, joka auttoi.

Perjantaina töissä Anatoli kertoi Johannalle, että loppuilta meni kivasti, kun Krisu paistoi lettuja hillo- ja suklaatäytteillä. Anatoli kertoi myös Krisun vaatimuksesta, että tyttöystävän pitää siivota kämpppänsä tai muuten joutuu muuttamaan takaisin Riihimäelle. Ehkä Matleena saattaisi muuttaa takaisin kasvattikotiin, kun silloin pääsisi helpommalla mutta, kun on kihloissa, niin on parempi alkaa siivota, ainakin yrittää siivota.

Joka toinen torstai, lyhyinä työtorstaisin, Johanna tapaa auttaa Anatolia siivouksessa. Tässähän ei ole mitään järkeä, kun isä siivoaa hänen asuntonsa ja hän työkaverin kämpppää. Siivousapu on jääne kesän leffaillista. Johannan ei olisi pitänyt suostua siivoamaan mutta muutakaan vaihtoehtoa ei ollut; ei leffailtaa ilman siivoamista. On suoranainen ihme, ettei Anatoli saa päähänsä, että Johanna voisi siivota myös tyttöystävän luona.

Anatoli oli kieltänyt Johannaa kertomasta kenellekään, että hän auttaa siivouksessa. Hän pelkää, jos vanhemmat saisivat tietää ja sitten tulisi sanomista.

Jonkin verran Johanna on kertonut omille vanhemmilleen, että filmi-iltojen aluksi pitää hieman siivota työkaverin luona ja muutaman kerran syksyn aikana se työkaveri on pyytänyt siivousapua.

Anna ja Antti vain puistelevat päitään; ei mitään järkeä, kun antaa itseään hyväksikäyttää. Mikä hulluinta, Johanna auttaa siivouksessa ihan ilmaiseksi. Jos hän käyttäisi vähänkin järkeä, niin hän voisi ottaa pienen maksun ja näin olisi lisätuloja. Olisi niin helppoa saada pimeää rahaa, kun Anatoli ei halua muiden tietävän siivousavusta. Tuskinpa nuuka jätkä alkaisi kaivaa kuvettaan, kun ei maksa edes kyydistä, ajattelee Johanna. Hän ei tiedä, että jätkä saattaisi maksaa luonnossa.

Eräänä myöhäissyyspäivänä Johanna antoi Anatolille kertakäyttötuoksuliinoja, jotta tämä innostuisi siivoamaan itse. Tälläkään kertaa Johanna ei uskaltanut periä maksua, tosin liinat olivat halpoja, jotka hän osti Lidl Marketista. Anatoli ilahtui ihmeliinoista, joksi hän niitä alkoi kutsua.

Voimalatalon joulujuhla vuonna 2008 – lahjoja, politiikkaa ja piilotettuja tunteita

Joululahjavaihto

Viikkoa ennen joulua Voimalatalon aulakahvilassa järjestettiin perinteinen joululahjavaihto.

Kaikki, jotka halusivat osallistua, ostivat 30 euron lahjan, numeroivat sen ja laittoivat pukinkonttiin.

Johannan lahja oli Jorzi Parkin musiikki-USB-kalikka *No Earth Yes Cajanus*. Bonuslahjana kainuulaisia Pettukarhu-pastilleja, joita saa vain Lexuksen Coop Konsumista.

Ohjaaja Anton-Kari sai lahjan ja arvasi heti, että ne ovat Johannalta, ryhmän ainoa kainuulainen.

Hän ilahtui aidosti — erityisesti musiikista, koska oli nuorena miehenä kuulunut pohjoishämäläiseen poppytyeeseen *Old Candies*.

USB-kalikkaa Johanna ei ostanut vaan paketoit omasta musiikkikokoelmasta, jota hän ei enää halua.

Roberto Jönis ja Elmo Fransu – Johannan pyhät USB-singlet

Johanna ei olisi ikinä laittanut pukinkonttiin Roberto Jöniksen USB-singleä, *Jos olisit täällä* sekä Elmo Fransun USB-singleä *Kukkubum!* Ne ovat hänelle pyhiä. Hän rakastaa näitä nimiä.

Roberto Jöniksen nimi tuo mieleen hehkeän poliitikko Roberto Valeriaan — poliittisesti ärsyttävä mutta jollain ulkonäöltään kiehtova. Elmo Fransusta hänelle tulee mieleen Elmo Yrjölä, joka yhä työskentelee Restaurant Kaupunginkellarissa. Johannaa hieman kaduttaa, ettei jäänyt ravintolaan, jolloin ei olisi tavannut ryssä-Anatolia.

Anatolin lahja – liihottava enkeli ja laavalampun vaihto

Anatolin lahja oli elektroninen liihottava enkeli, joka leijuu ilmassa soittaen joululauluja, eräänlainen joulu-drooni.

Mutta arpaonni oli huono: hän sai oman lahjansa takaisin. Onneksi Kaapo halusi vaihtaa ja antoi Anatolille sinisen laavalampun. Kaaposta liihottava enkeli on tosi hieno.

Joulumuori ja joulupukki – Sirkka-Oili ja Kari Erkkilä

Sirkka-Oili oli jälleen joulumuorina. Hän aina ensin kieltäytyy, mutta suostuu, kun ohjaajat alkavat katsella muita tähän tärkeään joulurooliin.

Tänä vuonna mukana oli myös joulupukki — naamion takana virnuili Kari Erkkilä.

Kari on oikea jouluhullu, energinen hössöttäjä. Hän on Forssan avun pidetyin duunari, sympaattinen ja halattava.

Voi-hyvin-tuokiossa hän tapaa viittomakielellä laulaa viittomakielistä laulua *Karin Cerebral Visual*. Hän on kuin elävä joulukoriste, joka saa kaikki hyvälle tuulelle.

Johanna on syvästi ihastunut Kariin. Mutta hän ei uskalla kertoa tunteistaan, koska Anatoli-rumba on vielä tuoreessa muistissa eikä lemменkrapula ole vielä täysin parantunut. Hän ei halua toistaa samaa virhettä; ei uutta rumbaa rakkaan Karitsan kanssa, kuten Johanna tapaa itsemielessään pohtia. Hän ei myöskään uskalla enää kehua Karia Anatolille, koska syksyllä tämä alkoi heti muistuttaa ikäerosta — mikä oli selvä merkki Anatolin omasta mustasukkaisuudesta.

Kari on selvästi komeampi kuin Anatoli. Karilla on seksikäs kulkakasleuka, filmitähden näköinen oikea rantapoika, semmoinen Baby Face.

Anatoli on karheaposkinen kyömynokkainen läskikasa, kuten Johanna näkee hänet tätä nykyään, kun hänen silmistään on haihtunut näkymättömät vaaleanpunaiset silmälasit.

Johanna oli kauhukseen huomannut, että Tatjana Niilola ihailee myös ihanaa Karitsaa. Tatjana on ylisosiaalinen halauksia kerjäävä pelleilevä äänekäs ohjaajien lellikki.

Johanna yrittää peittää mustasukkaisuutensa, ettei Simo alkaisi saarnata.

Hän tietää kuitenkin sisimmässään, että Kari ei halua Tatjanasta akkaa. Liian lapsellinen eikä ole hyväksi hänen mielenterveydellensä mutta silti mustasukkaisuus sydäntä korventaa.

Tatjanan funktiorajoite – salaisuus, jota ei saa tietää

Johanna on utelias. Hän haluaisi tietää Tatjanan funktiorajoitteen, mutta ohjaajilla on ehdoton salassapitovelvollisuus.

Keväällä Esa oli kysynyt maanantaikokouksessa kaikkien diagnooseja. Anton-Kari oli vastannut: "Emme voi kertoa arkaluontoisia tietoja."

Johanna tietää, että ainoa tapa saada selville olisi alkaa veljeillä Tatjanan kanssa tai soittaa tämän isälle. Mutta kumpikaan ei tunnu hyvältä vaihtoehdolta.

Forssan avussa harva on kiinnostunut politiikasta. Poikkeuksia ovat Johanna ja Esa. Poliittisesti Johanna on liberaali mutta yksityisesti erittäin konservatiivi. Esa puolestaan on aktiivi citykeskustalainen, jopa yliaktiivinen niin, että puolueveljet ja sisaret pitävät usein kokouksia Esan selän takana, että kuinka voisi erottaa tämän yliaktiivisen naamavikaisen jätkän.

Tässä kerran kaupungilla Johanna sattumalta huomasi Kaapon liimaamassa The Left Party puolueen tarroja lyhtypylväisiin. Heti, kun Molotov oli rullannut avustajiensa kanssa kauemmas, niin silloin Johanna raapusti pois tarrat.

Anton-Karin poika, Jeesus, on aktiivinen Workers Party puolueessa. Tämäkin ärsyttää Johannaa koska sama puolue oli säättänyt radioasemien stoppilain niin, ettei Radio Poolia tullut Suomeen. Johanna ei uskalla kritisoida Workers Partyn mediapolitiikkaa, ettei vain Anton-Kari alkaisi poliittisesti syrjiä. Tuskin niin kävisi, sillä Anton-Kari tykkää Johannasta. Toiseksi Johanna ei halua tehdä kaunista Jeesus Anttilaa surulliseksi. Jeesus Anttila on ihanan pantava, kuten Johanna itsemielessään unelmoi joka kerta, kun tämä käy isänsä työpaikalla.

Johanna sai joululahjanvaihdossa laulavan koristetontun. Se on sympaattinen, vaikka hieman kitsch.

Johanna halusi päästä irti Anatolin ikeestä. Hän haluaisi tilanteen normalisoituvan. Mutta Anatoli ei halua menettää vara-akkaansa. Johanna olisi ihanan seksikäs, kuten Anatoli unelmoi; älykäs blondi, jolla on ajokortti ja auto. Toisenlainen duunari.

Karin isä on Jokioisten kuurojen koulun rehtori, josta tämä usein leuhkii tai muuten vaan intoilee. Muutaman kerran viikossa Kari käy viittomakurssilla Jokioisten kuurojen koululla, jolloin isäukolla on jääviysongelmia.

Johanna on toden teolla ihastunut Kariin, muttei uskalla kertoa tunteistaan, kun tuoreessa muistissa on Anatoli rumba, jonka lemменkrapula ei vieläkään ole täysin parantunut.

Kotona Johanna tapaa silloin tällöin vitsailla vanhempien nenillä, että esimerkiksi isän nenä muistuttaa imatralaisen kauppakeskus Dianan pönttömäistä korsteenia. Tähän Antti heittää samalla mitalla takaisin: "Sun nokkas muistuttaa murellan savupiippu!"

Hän tarkoittaa Lilla Edetin taukopaikka Turella Rastaa, muttei muista tarkkaan taukopaikkojen nimiä,

mutta Johannalla on mahtava taukopaikkamuisti. Hän on oikea taukopaikkahullu. Tämän vuoksi isän mieleen on jäänyt kyseisen taukopaikan nimi suurin piirtein.

Tatjanan isä, Antonio Niilolalla on paljon hienoja viihderobotteja, joista yksi on tyttären suosikki. Usein Tatjana leuhkii viihderoboteista. Lisäksi Tatjana tapaa kertoa äidin dementiaasta, joka asuu Honkamäen dementia-asuntolassa.

Joululahjanvaihdon jälkeen Anatoli ja Kari päättivät pitää vapaa-ajalla joululahjavaihdon. He molemmat ovat jouluhulluja.

Johanna tunsu ulkopuoliseksi, kun näyttää siltä, että Anatoli vie häneltä ihanan Karitsan. Lisäksi Johanna pahoitti mielensä, kun häneltä ei kysytty, jos haluaisi osallistua joululahjanvaihtoon. Oikeastaan Anatoli ja Kari tekivät väärin, kun julkisesti alkoivat höpistä joulujuhlasta.

Johanna ei uskaltanut eikä kehdannut ehdottaa, jos voisi tulla mukaan. Hänet on kasvatettu, ettei pidä kerjätä kutsuja.

Kari kuului sanovan Anatolille, että hän toivoo Veronica Tissilän video-USB-kalikka kokoelmaa.

Tissilä oli tunnettu eroottisten leffojen tuottaja, joka menehtyi 2960-luvun alussa.

Veronica Tissilä ehti perustaa tuotantoyhtiö *Tissilä Companyn*, jossa leffaohjaaja Karin Parker jatkoi Veronican jalanjäljillä luoden lukuisia korkeatasoisia eroottisia leffoja, jotka ovat tulleet suosituiksi ympäri maailmaa. Tissilä yhtiön logona on naisen rinnat.

Leffat eivät ole rasvaista pornoa vaan aikuisten komediaa, jossa kuvitteellisessa *Naked Burgin* kaupungissa kävellään ilman housuja. Yksi suosituimmista Tissilän leffoista on setä Runqvistin seksihurjastelut sekä Nakki Nakittaja. Yhtiön ensimmäinen pitempi erotiikkakomedia on nimeltä Puhti-Villen katamaraanihurjastelu Tissisippijoella, jossa seikkailee kaikkietävä Pallikorva, jonka siimamaisen ohut pippeli väpättää ilmassa heti, kun näkee hehkeitä mimmejä.

Kari Erkkilän suosikki Tissilä-leffoista on Tuhkamunan unelmat, jossa nuori yrittäjä haluaisi vapaamuurareiden juhliin, mutta häneltä puuttuu tyylikkääst kosteimet, kunnes kaverit vaivihkaa ostavat hänelle pukutakin solmion kera. Pukutakkia antaessa he rallattelevat korvamatoa aiheuttavaa pornolaulua.

Anatolin suosikki on High Lover Musical3, jossa harrastetaan runsaasti seksiä samalla, kun lauletaan tanssivasta alastomasta Ullasta, jonka nimestä runoillaan Skandinavian kielellä härskéjä muotoja.

Anatoli ja Kari päättivät pitää aaton aattona joululahjavaihdon Anatolin kämpillä. Silloin Matleena menee Riihimäelle joulunviettoon, kun tämä ei erityisemmin pidä erotiikasta.

Torstaina Resurssikeskuksen Keijo Jokinen tarjosi Forssan avun väelle perinteisen joululounaan. Mutta vuoden 3008 perinteinen tarkoitti kolme jätjän nakkia, rutikuivaa kinkkua ja kasvisversioita, joita kutsutaan tätä nykyään virallisesti kasvismöhkäleiksi ja kasvispötköiksi. Keijo ja Kaapo ovat vegaaneja.

Anatoli pettyi jouluruokaan. Hän oli odottanut runsasta ateriaa, mutta Keijo on tunnettu kivenkovana vegaanina, joka ei suostu tarjoamaan mitään eläinperäistä luksusta.

Kun kinkku oli kuivaa ja nakit pieniä, Anatolin turhautuminen purkautui — hän paiskasi lautasen päin keittiön seinää. Johanna säikähti, mutta ohjaajat vain hymähtivät ja jatkoivat syömistä.

Anton-Kari ja Simo ovat tottuneet siihen, että Anatolin neuroprofiili reagoi voimakkaasti pettymyksiin.

Anatoli otti Johannaa kädestä kiinni ja sanoi: "Lähdetään keskustaan! Ruokamarkkinoilla on oikeaa ruokaa!" Kaikki katsoivat kummissaan, kun Anatoli tarttui Johannaa kädestä ihan kuin tämä olisi aviopuoliso. Simo oli näkevinään potenssin Anatolin housuissa.

Johanna olisi pärjännyt Keijon lounaalla, mutta lähti mukaan. He kävelivät Forssan keskustaan, jossa oli Euroopan ruokamarkkinat — holografisia kojuja, tuoksusimulaattoreita ja oikeita makuja.

Venäläisessä ruokakojusta Anatoli osti kaksi venäläistä metvurstia ja Ugri Cola -juoman Johannalle.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän tarjosi Johannalle jotain, tosin hyvin halpaa.

Johanna kehui makkaraa — ja se sai Anatolin tunteet kuohahtamaan. Hän veti Johannan porttigongiin, ja he halusivat tiiviisti. Johanna antoi periksi, koska tunteita oli yhä jäljellä.

Keijon happamat katseet – ja ohjaajien välinpitämättömyys

Kun Anatoli oli lähtenyt keittiöstä Johanna mukanaan, Keijo Jokinen katsoi perään happamasti. Hän tiesi, että Johanna on ihastunut Anatoliin — mutta ei tiennyt, miten syvällä Anatolin tunteet olivat. Ohjaajat eivät reagoineet lainkaan. Anton-Kari ja Simo vain jatkoivat syömistä. Kullervo syötti Hermannia. Kaapo söi hitaasti ja vaati rauhaa, ettei ruoka menisi väärään kurkkuun, joka saattaisi päätyä kohtalokkaasti.

Kävellessä Anatoli valitti: “Keijon kinkku oli oksettavaa, ihan perseestä!” Johanna vastasi leikillään: “Eiks se oo aina sianperseestä?” Anatoli tuhahti: “Rutikuivaa.” Johanna nyökkäsi, vaikka ei ollut samaa mieltä. Hän tiesi, että joskus oli helpompi vain myönteillä.

Picture Factory – Keijon ylpeys ja Johannan turhautuminen

Johannaa ärsyttää Keijo myös toisesta syystä: buginen Picture Factory -sovellus. Se on Resurssikeskuksen kehittämä robottiohjelmointityökalu, jossa on sisäinen *Robot Studio*. Johanna pitää sitä vanhanaikaisena, koska hän osaa itse luoda tekoälyalgoritmeja ilman mitään valmiita työkaluja. Kun hän yrittää kertoa Keijolle bugeista, tämä vain näpäyttää: “Picture Factory toimii täydellisesti!” Johanna tietää paremmin, ettei se pidä paikkaansa. Hän on varma, että joku asiakas valittaisi vielä liittovaltion kuluttajavirastoon.

Perjantai oli vuoden viimeinen työpäivä. Simo oli virkavapaalla. Tuuraajana oli Ali Tammsalu. Anatoli ei vielääkään siedä miehen pörstäkerrointa; suuria silmiä sekä viivamaista suuta. Johanna sietää jotenkuten. Koko perjantain Anatoli oli Johannan kanssa robottihuoneessa. Hän otti työtehtäviä ainoastaan Anton-Karilta.

Töiden jälkeen Johannan piti jälleen olla seuraneitinä Anatolille, kun tämä kävi pankkiautomaatilla tarkistamassa saldon ennen kuin menee matkakeskukselle. Hän ja Matleena menevät Turkuun jouluostoksille. Sitä ennen hän haluaa tarkistaa saldon, ettei sitten kassa-automaateilla tulisi ikäviä yllätyksiä. Johannalle sopi hyvin olla seuraneitinä, kun asuu lähellä matkakeskusta.

Kauppakeskus Öhmanin automaatti oli epäkunnossa. Johanna vinkkasi, että korkeakoulun seinässä on pankkiautomaatti. Hän tietää, että siitä saa myös global seteleitä. Harmi vaan, kun liian harvoin tulee käytyä global-alueella, sanoi Johanna. Hän saattaisi joka päivä ottaa rakastamaansa valuuttaa mutta siinä ei olisi mitään järkeä, kun Suomessa harvoissa paikoissa voi maksaa globaleilla. Kaikkea tätä Johanna ajatteli samalla, kun työkaveri katsoi saldon korkeakoulun automaatista, joka on katetun kävelysillan alapuolella. Kävelysilta yhdistää kaksi korkeakoulun rakennusta. Sillan alapuolella on Syväpuronkatu, joka menee Käräjäläntielle. Johanna vilkaisi katukylttiä; Syväpuronkatu-Deep brook street. Hänestä on kiva katsella katujen nimiä suomeksi ja englanniksi.

Sitten he kävelivät Syväpuronkatua suoraan matkakeskukselle, jossa Matleena oli odottamassa. Johanna saattoi työkaverinsa ihan juna-aseman odotushalliin, joka on hyvin pieni. Siellä on piskuinen kioskikahvila. Sitten hän toivotti hyvää joulua ja lähti hyvissä mielin kotiinsa.

Turussa Anatoli ja Matleena tapasivat Rose-Mary Laanisen, joka on äskettäin tullut kaapista ulos ja haluaisi löytää tyttöystävän. Hän on hieman ihastunut Matleenaan mutta tähän on jo kihloissa Anatolin kanssa ja on kivenkova hetero. Anatoli on läpättänyt Johannalle paljon juttuja Rose-Marysta ja tämän seksuaalisesta suuntautumisesta. Tämän kuultua Johanna itse mielessään pohti omaa seksuaalista suuntautumista; en kiihotu muista naisista paitsi Jessicasta, ajatteli Johanna. Tätä hän ei uskalla kertoa kenellekään, kaikkein vähiten Anatolille, kun tällä näkyy olevan huvittunut asenne seksuaalivähemmistöihin. Myös Johannalla itsellä on turhia ennakkoluuloja homoista ja lesboista. Tämän vuoksi ei haluaisi olla lesbo eikä biseksuaali. Hän ei käsitä, että miksi tuntee vahvaa yhteenkuuluvuuden tunnetta tätä tuntematonta naista kohtaan, jota ei ole edes tavannut tosielämässä. Yhä vähenevää vetoa hän tuntee Anatolia kohtaan mutta saattaa tätä suudella eli mainio salarakas, *One Night Stand* tyyppi, kuten Johanna tapaa usein vatuloida itsemielessään. Ei taia jatkä olla miun ukkoni, kuten Johanna on alkanut ymmärtää.

Johanna on alkanut aistia Anatolista narsistin piirteitä. Narsismin oireet hän on lukenut kainuulaisesta Iltama lukulaitelehdessä ja tunnistanut ne työkaveriinsa. Narsistin uhrin tunnusmerkit täsmäävät hyvin häneen itseensä. Uhrin on vaikea pyristellä narsistia

vastaan. Johanna tuntee olevansa oven sarana ja Anatoli on kuin oven kahva, kuten Johanna tapaa kuvailla Anatoli tapausta.

Syy siihen, että Anatolin oli pakko tarkistaa saldonsa, on se, kun Sirkka-Oili oli unohtanut rekisteröidä Anatolin läsnäolot. Läsnäolorekisteröinti on Sirkka-Oilin työtehtävä, jotta ohjaajien työtaakka kevenisi. Heti kun Anatoli oli huomannut saaneensa liian vähän habilitointikorvausta, niin silloin häneltä paloi käämit ja keuhkosi ohjaajalle, nimenomaan ylikiltille Anton-Karille.

Anton-Kari teki korjaukset läsnäolotietokantaan ja Anatoli sai puuttuvan summan muutamaa päivää ennen joulua. Nyt kun hän oli nähnyt saldonsa, niin silloin hän ilahtui, kun habilitointikorvaus näkyi komeilevan tilillä, ei kovin suuri summa mutta kuitenkin sen verran, ettei maha menisi tyhjäksi kerta pieraisulla, kuten hän hihkaisi. Häntä olisi tehnyt mieli halata Johannaa, muttei uskaltanut, kun pian tapaa tyttöystävänsä eli silloin omatunto olisi jyskyttänyt.

Alkuillasta Johanna chattaili jälleen Markon kanssa. Chattailun katkaisi television päivittäiset Kainuun kieliset uutiset Hämeen EBU TV2 kanavalla. Onneksi uutisankkurina oli Tauno Tompuri eikä örinöitä aiheuttava Inkeri Tekele, ajatteli Johanna samalla, kun seisaaltaan katsoi uutislähetyksen ja sitten jatkaisi chattailua. Pieni matka-tv kököttää makuuhuoneen ruskean hyllyn päällä. Telkkari on monta vuotta vanha. Se on ostettu vuonna 2005 Ullat 20 pelikoneen varten, jotta pelikonsolilla olisi mahdollisimman hyvä monitori. Lomamatkoilla telkkari on ollut mukana asuntovaunuissa ja matkailuautoissa. Todella vankkaa tekoa, kuten Johanna tapaa ajatella. Makuuhuoneen ruskeahylly on pikkusiskon hankkima, ilmeisesti työpaikalta pöllimä eli E-Store löytö, kuten isosisko tapaa itse mielessään ajatella.

Nyt, kun hän katsoo seisten kainuulaiset uutiset, niin hän on valmis vaihtamaan kanavaa, jos tulisi paska aihe tai Inkeri Tekeleen pärstä ilmestyisi ruutuun.

Jo ajatus Tekeleestä teki mieli öristä mutta hän pinnisti itseään; ei enää örinöitä, ei enää Masin ovikellon rimputuksia.

Uutislähetyksen jälkeen Johanna istuutui tietokoneensa ääreen ja jatkoi chattailua. Marko kysyi, että onko Anatolilla yhä sama puhelinnumero, johon Johanna; *Joo, on sillä sama numero.*

Marko lupasi, ettei paljastaisi vahvistustietoa.

Johanna on huomannut, että moni funktiorajoitteinen vastaa kiitos-sanaan sanalla Ole hyvä. Hänestä tämä on ärsyttävää, kun keskustelusta ei tule loppua, kun jokaisen sana saa jatkoa.

Muutaman minuutin kuluttua Anatoli soitti Johannalle: "Vittu, Marko alkoi tekstaripommituksen! Sano sille, että lopettaa häiriköinnin!" keuhkosi hän. Johanna sattui olemaan liian rehellinen ja sanoi:

"Joo, äsken chatissa se kysyi, että onks siulla yhä sama numero ja mie vastasin, että on..."

Tämän kuultua Anatolilla musteni ja happamuus täytti pään. Hän murahti: "Vittu, miks sä vahvistit mun numeroni? Olisit tehnyt valkoisen valheen!" keuhkosi Anatoli ja sitten sulki puhelun niin, että takkipuhelin kilahtaa ilkeän kuuloisesti.

Johanna stressaantui, kun viime aikoina he ovat olleet hyvissä väleissä. Sitten Anatoli kirjoitti tekstiviestitse; *Käske sen lopettaa tekstaripommituksen!* Johanna teki käskettyä ja kehotti Markoa olla tekstaamasta Anatolille mutta tämä kiisti tekstanneensa. Hän väitti Anatolin valehtelevan.

Marko ei tiennyt, että Anatoli on parhaillaan Turun keskustan suurimmassa kauppakeskuksessa eli tuskin sellaisessa väenvilinässä alkaisi valehtelemaan, ajatteli Johanna. Hän epäili Markoa, muttei uskaltanut tätä syyttää, ettei taas joutuisi estolistalle.

Sunnuntaiaamulla Anatoli lähetti tulikivenkatkuisen tekstiviestin Johannalle; *Vitun pahviaivo, miks sä teit noin mulle?* Johanna kysyi varmuuden vuoksi, että mistä mahtaa olla kysymys, vaikka aavisti asian. Sitten Anatoli soitti hänelle ja oli hyvin pahalla tuulella ja murisi: "Että sä vahvistit mun numeroni ja se oli kyllä tosi vittumaisesti tehty ja nyt mä aion levittää sun numerosi Turun pahimmassa Aninkaisten bordellissa... Hahhaa!" Johanna panikoitui ja änkytti: "E..elä tee niin!" jolloin Anatoli katkaisi puhelun, kun ei jaksanut kuulla teleprintterimäistä änkytystä Kainuun murteella.

Johanna soitti mutta numerosta Matleena vastasi, jolloin Johanna kertoi, että oli sattunut väärinkäsitys ja Marko oli painostanut häntä vahvistaa numeron. Johanna kysyi, jos he voisivat tavata illalla vaikkapa matkakeskuksella. Matleenasta ideassa oli munaa, sillä silloin Johanna voisi kyyditä heidät Jokioisiin. Johannan mielestä olisi hyvä selvittää kiistat ennen joulua.

Sunnuntai-illalla kello seitsemän Johanna odotteli matkakeskuksella. Turun paikallisjuna suhahti lounaasta pilareiden päällä olevalla sillalla, joka on levennetty aseman kohdalla, jotta asemalaituri saisi enemmän tilaa.

Asemalaiturilta Johanna katseli alas bussiasemalle, jonka tieltä kymmenen vuotta sitten purettiin hänen kutsuma natsilaituri, vanha puumakasiini, jonka laiturilla uusnatsit ylistivät ikivanhoja toisen maailmansodan vanhoillisnatseja. Johannasta on hyvä, kun natsipellet menettivät hyvän manifesti paikan. Manifesti tapahtui 1997, vuotta ennen makasiinilaiturin purkua, jolloin vasemmistonuoret kivittivät natseja. Heidän joukossaan oli Johannan ihailema Roberto Valeria. Häntä ärsyttää vain jätkän poliittinen suuntautuminen. Kaikkea tätä hän muisteli, kun odotti työkaveriaan ja tämän tyttöystävää asemalaiturilla.

Pian Turun luotijuna saapuikin. Junan kyljessä lukee *Tavastia Train*, joka on Tavastia Regionin omistama julkinen liikenneyhtiö.

Asemalaiturilta menee luiskat alas maan päälle, jota pitkin Anatoli ja Matleena talsivat väsyneinä alas maan tasalle. Alapuolella, punatiilistä asemarakennusta vastapäätä seisoo Johannan auto.

Anatoli oli rauhoittunut, ainakin Johannalle mutta Markoa kohtaan hän on erittäin hapan. Autossa matkalla kohti Jokioisia Anatoli sanoi, että he painaisivat tapahtuneen villaisella. Johanna nyökkäsi hyväksyvästi samalla, kun auto kulki yli Kuoppasillan kohti Jokioisten keskustaa. Oikealla puolella on FLNA Jokioisten tilat sekä katu, jonka varrelle Johannan ensimmäinen auto sammui vuonna 1995. Se oli Johannalle noloa, kun autoperhana sammui melkein vastapäätä funktiorajoitteisten yhdistystä, tosi noloa. Onneksi isä ei tiennyt yhdistyksestä, on Johanna monesti jälkikäteen siunaillut. Kaikkea tätä Johanna ajatteli samalla, kun Anatoli haukkui entistä kaveriaan.

Vasemmalla puolella vilisti pienkerrostalo rivistö, melkein samanlaisia taloja kuin Vironmäellä. Oikealla puolella on urheilukenttä sekä palolaitos. Sitten Kannastien vasemmalla puolella on Jokioisten entinen sairaala-alue. Lähinnä on seitsemän kerroksinen tornitalo, rakennus, jonka Johanna siivosi syksyllä 1992. Vielä silloin kaikki meni hienosti, kun siivousryhmässä ei ollut muistiolappusia. Joka kerta nämä muistot tulevat Johannan mieleen, kun ajaa vanhan sairaala-alueen ohi. Toisella puolella tietä on kuurojen koulu, josta tätä nykyään hänelle tulee mieleen Kari Erkkilä.

Anatoli sanoi, että pitää käydä kaupassa ja ehdotti Jokioisten suurinta ruokakauppaa keskustan pohjoispuolella, Santalan tekosaarella olevaa K Quantumia. Johanna kurvasi suurelle pysäköintipaikalle ja odotteli autossa kuin taksikuski. Harmi vaan, kun ei saa kyytimaksua, ajatteli hän samalla, kun katse osui äskettäin purettuun puupömpeliin, Virtaus. Siitä Johannalle tulee mieleen Tampereen samanniminen lähiö. Jokioisten Virtauksessa on pidetty kansanomaisia tansseja. Virtauksen vieressä on kukkakauppa Kukkaismaa, suurine kasvihuoneineen. Ihme kumma, kun kaksi suurta kasvihuonetta mahtuu tälle tekosaarelle, ruokakaupalle menevän tien varrelle, ajatteli hän. Odotellessa Johanna surffaili autoradiolla, että mitä radiokanavia kuuluu Jokioisten keskustan pohjoispuolella. Mix Metropolin Loimaan taajuus kuuluu heikosti. Jokioisissa kuuluu parhaiden musiikkiasema Kevyt DAB, joka muistuttaa hyvin paljon kainuulaista Lite DABia, ajatteli Johanna. Kevyt DABin CD-vaihtaja on Forssassa, Johannan naapurikorttelissa mutta lähetin on Jokioisten puolella, Hunnissalossa. Joku aika sitten oli lähetystauko taloudellisista syistä, sillä radioasema on harrastajavoimin pyörítettävä yksityinen lähiradioasema.

Pian Anatoli ja Matleena tulivat kantaen kaksi täpötäyttyä kassia. He olivat ostaneet muun muassa tuorekurkkuja ja Tsatsikastiketta. Kaiken muun he löysivät paitsi salviaa. Anatoli kysyi, jos Johanna voisi ajaa seuraavaksi Lidl Markettiin, jossa hän olettaa olevan salviaa. Matleena tahtoi pelaamaan kotiin, niinpä Johanna heitti hänet Raatimiehenkadulle ja sitten kaasutti takaisin baanalle. Onneksi Jokioisten Lidl Market on lähellä Matleenaa, junaratasillan toisella puolella Saariniityn pienteollisuus- ja kauppa-alueella. Sieltä Anatoli löysi kuin löysikin suosikkimaustetta.

Autossa he sopivat tulevien riitojen varalle, että Johanna vain kuittaisi tekstiviestit sanalla Okei, että on lukenut eikä soittaisi tai alkaisi tekstaamaan. Sitten Anatoli oli hyvin lähellä suudella Johannaa mutta viime hetkellä hänen mieleensä tuli jälleen tuttu sanahirviö. Heidän huulensa olivat jo niin lähellä, että hengitys tuntui. Johanna tunsu ensimmäisen kerran, että työkaverin hengitys haisee kuin aseman vessa.

Sitten Johanna käynnisti auton, jolloin pieni Hyundai Elektro lähti rullaamaan kohti Onnihimaa. Lidl Marketin vieressä on lakkautettu kommunikaatiolaitetehdas.

Kommunikaatiolaitetehtaasta Johannalle tulee mieleen pikkulappuset sekä radiosta kuulemma Pohjanmaan maaherran selitys, että on itselleen olettanut olevansa pomo ja tehnyt ihan oikein sekä Radio Hämeen uutistenlukijan kysymys; *Mitä tapahtuukaan Jokioisten kommunikaatiolaitetehtaalla...*

Sitten Johanna ajoi Alue talon takaa. Takapuolella on digimaster ja kopiointikeskus, osastot, joissa Johanna oli piereskellyt. Pian auto ajoi junaratasillan ali Onnihiman puolelle ja kääntyi vasemmalle, Belfastin kadulle, katu, jota pitkin muutama viikko sitten he olivat käsikkäin kävelleet. Junaratasillan alapuolella Anatoli kiihottui, kun muistui mieleen kiihkeä suutelu, kunnes Krisun puhelu keskeytti.

Kun Anatoli oli noussut autosta Raatimiehenkadulla, niin Johanna lähti hyvissä mielin ajamaan kohti Forssaa.

Aatonaatto – kyydit, unohtunut takkipuhelin ja yksipuolinen ystävyys

Aamun kyyti – Johanna taas Jokioisiin

Aatonaattona Johannan piti jälleen hakea Anatoli Jokioisista Forssaan.

Syynä oli se, että illalla Anatolilla ja Karilla on yksityinen joululahjanvaihto, johon osallistuu myös työtreenaaja Risto Tilli.

Risto on Esa Paddingtonin suuri ärsytyksen kohde. Esa ei siedä sitä, että Risto kaveeraa Anatolin kanssa eikä suostu kahvittelemaan hänen kanssansa.

Johanna huomasi myös toisen asian: Anatoli ei kysynyt, haluaisiko hän osallistua heidän joulujuhlaansa. Se olisi ollut pienin mahdollinen vastapalvelus kaikista kyydeistä.

Unohtunut takkipuhelin – ja ylikiltin Johannan uusi kierros

Heti kun Johanna pääsi kotiin, takkipuhelin piippasi. Soittaja oli Matleena.

"Anatoli unohti takkipuhelimensa naulakkoon. Voisitko hakea sen, kun takkipuhelin on tälle henki ja elämä?" Ja tietenkin Johanna — ylikiltti, nössömäinen, aina valmis auttamaan — lähti uudelleen Jokioisiin. Hän ajoi pimeään talvi-illan halki, haki takkipuhelimen ja vei sen suoraan Anatolin kotiovelle. Ovi raottui. Anatoli tempaisi puhelimen käteensä ja sanoi: "Kiitos avusta, spasiiba."

Ei halausta. Ei lämpöä. Ei mitään, mikä olisi kertonut, että hän arvosti Johannaa.

Johanna tiesi, miksi: Anatoli ei uskaltanut olla lämmin, koska hänen mielessään oli se sanahirviö, jota hän pelkäsi.

Johanna kotona väsyneenä istuu pyörivässä nojatuolissa mutta helpottuneena siitä, että kyydit ja juokseminen ovat hetkeksi ohi. Ilman takkipuhelinta Anatoli olisi tuntenut itsensä vaivaiseksi, kuten tämä itse sanoi. Johanna tietää tämän — ja siksi hän oli ajanut ylimääräisen kierroksen. Mutta hän ei saanut siitä kiitosta.

Jouluaatto – eri osoitteissa, eri todellisuuksissa

Jouluaattona Anatoli on vanhempiensa luona, vain yhden talon päässä omasta asunnostaan.

Matleena oli Riihimäellä kasvattiperheensä luona.

Aatonaattoiltana Johanna ja Jaana-Mari olivat jälleen Siivekkäantie kuudessa, lapsuudenkodissa. Talo on lämmin, tuttu ja täynnä perheen sisäisiä vitsejä, taukopaikkamuistoja ja kainuulaisia sanontoja.

Juuso Pajunen, Jaana-Marin poikaystävä, on omien vanhempiensa luona Suomumäellä, pienessä Loimaan lounaispuolisessa kylässä. Paikkakunta oli kuuluisa vain yhdestä asiasta: Kaapo Vuotovuori, dekkarikirjailija.

Johannan mielikuvitus lähti heti laukalle: Kaapo työpaikan Kaapo Molotov. Vuotovuori *pissavuoto* ja siitä edelleen loputtomiin assosiaatioihin Johanna tietää, että hänen mielensä tekee välillä omia sivupolkujaan, mutta se on osa hänen charmiaan.

Jaana-Marin tulevaisuus – Taalintehdas ja rivitalonpätkä

Jaana-Mari kertoi, että vuoden kuluttua hän muuttaisi virallisesti Taalintehtaalle Juuson luo.

He asuisivat pienessä rivitalonpätkässä, joka sijaitsi uudessa keskustassa, merenrannalla.

Paperilla se kuulosti idylliseltä. Todellisuudessa rivitalo oli vanha homeinen ja todennäköisesti purkukunnossa muutaman vuoden sisällä. Mutta se oli väliaikainen ratkaisu. He suunnittelivat ostavansa tai rakennuttavansa oman talon myöhemmin. Molemmilla on hyväpalkkaiset työt: Juuso työskentelee biokaasupullottamossa.

Jaana-Mari in edelleen Leiras Techin tietokonetekniikkaosastolla, ohjelmoimassa robotteja ja huoltamassa järjestelmiä sairaanhoitoon.

He selviäisivät pankkilainasta helposti.

Työmatkat – autonainen ei pelkää matkaa

Leiras Tech sijaitsee Turun Möllinlaaksossa, hieman luoteeseen Turusta. Lyhytlaaksosta sinne on lyhyt matka, mutta Taalintehtaalte muuton jälkeen työmatka pitenisi.

Jaana-Mari vain kohautti olkiaan: "Mie oon autonainen. Ei haittaa mittään!"

Onneksi Taalintehtaan ja Turun välillä on moottoritie ja nopea paikallisjunayhteys. Matka ei olisi ongelma.

Johanna pelaa kaikkea työpaikan draaman läpi

Kun pikkusisko kertoi tulevaisuudestaan, Johanna huomasi ajattelevansa: Miten heleppoa ois, jos oma elämä ois yhtä selekeetä... Ei tarttis miettiä Anatolii, Tatjanaa, Karia, Kaapoo...Ei tarttis olla kenenkään hovikuski...

Mutta samalla hän iloitsee sisarensa puolesta. Jaana-Mari on löytänyt tasapainon, jota Johanna itse vasta etsii.

Antin ja Annan autokuume – Hyundai ME ja autotehtaiden romahdus

Syksyllä Antti ja Anna vaihtoi jälleen autoa. Heillä on ollut elämänsä aikana loputon määrä ajokkeja: Rolls autoja, kaksi matkailuautoa ja Brandia Automobilen leasingmallit.

Viime vuodet he ovat ajaneet Brandia Automobilen vuosittain päivitettävällä leasingautolla.

Mutta nyt he päättivät luopua sopimuksesta. Syynä on yksinkertainen: Brandia Automobile on taloudellisesti romahtamassa.

Sama koskee myös Skandinaavista VGM Automobilea. Molemmat ovat joutuneet myyntiin, koska autot ovat liian hienoja eli hinnat nousevat liian korkeiksi eikä tavallisella duunarilla ole varaa päivittää autoa niin usein kuin tehtaas toivovat.

FHI ei halua myydä tehtaita kilpailijoille, koska niissä on patenteja, jotka ei saisi vuotaa ulos.

Antti ja Anna päättivät pelata varman päälle. He ostivat tummansinisen Hyundai ME -sähköauton, koska vanhimman tyttären Hyundai on toiminut moitteettomasti.

ME-mallissa on pitkälle viety tekoäly. Auto on luotettavampi kuin Hyundai Elektro.

Hyundai ME on vuoden 3008 kansanauto, mutta futuristisella twistillä.

Finanssikriisi – Korova Sisters Holding ja dominoefekti

Samaan aikaan maailma on keskellä syvää finanssikriisiä. Kriisi alkoi Venäjältä, jossa pankit olivat myöntäneet leväperäisiä talolainoja. Kun Korova Sisters Holding – suuri investointipankki – kaatui, seuraukset olivat välittömät.

Yrityksen historia oli värikäs: perustettu Moskovassa vuonna 2850. Perustajina ukrainanjuutalaiset Korovan sisarukset, tunnettu aggressiivisesta globaalista sijoitustoiminnasta.

Konkurssi aiheutti dominoefektin, joka levisi Australiaan, Afrikkaan ja erityisesti Ghanaan.

Australialaiset liikemiehet olivat juuri ennen lamaa ostaneet lentoyhtiöitä ja eurooppalaisia yrityksiä. Moni ihmetteli, mistä rahat olivat tulleet — ja epäilivät americalaisia oligarkkeja.

Ameriassa presidentti Waldemar But tasapainoilee markkinatalouden ja autoritaarisuuden välimaastossa. Tilanne on epävakaa, ja se heijastuu koko Global-valuutta-alueelle.

Ghana ja Kreikan syndrooma – historia toistaa itseään

Finanssikriisi paljasti, että Ghanan senaatti on vuosikausia kaunistellut valtiontilastoja.

Kun Globalin keskuspankki tarkasti osavaltioiden talouksia, totuus paljastui: Ghana on konkurssin partaalla.

Tilanne muistuttaa hämmästyttävästi 2000-luvun alun Kreikkaa. Siksi ilmiötä alettiin kutsua Kreikan syndroomaksi.

Brysselissä toimii jo Greece Finance Care Office. Nyt ehdotettiin, että Ghanalle perustettaisiin vastaava yksikkö Marbellaan. Johanna nauroi mielessään: "Molemmat alakavat g-kirjaimella. Historia on huumorintajuinen."

Johanna ja muut uuden yhteisvaluutan kannattajat pitävät peukkuja, että finanssikriisi laantuisi, että Global vahvistuisi, että Global otettaisiin käyttöön myös euroalueella. Mutta vastustajat kutsuivat kriisiä: global-kriisiksi.

Heti kun joku kehuu netissä kappaletta, jossa mainittiin Global, populistit väittivät: "Siinä lauletaan universaalista, ei valuutasta!"

Afrikkalaispopulistit vaativat afroa takaisin. Skandinavian populistipuolue sannskandinaver haluaisi puolestaan euron takaisin.

Suomessa Suomidemokraatit ovat toistaiseksi rauhallisia. Heillä ei ole vielä asetta hyökätä muita vastaan — paitsi Global Unionin vastustus, jonka he jakoivat The Left Partyn kanssa. Mutta yhteistyö vasemmiston kanssa on heille mahdoton ajatus.

Aattona Kiviset kävivät Zumilan hautausmaalla sytyttämässä kynttilät Oskarin ja Hissun haudalle ja Elisabethin muistolle muistolehdossa.

Oskarin ja Hissun hauta on mäenrinteessä tammen vieressä. Rinne on Eurolaan päin. Mäen yläpuolella kohoaa mäen huippu, jossa 1985 Kiviset ottivat aurinkoa muttei enää, sillä hautoja on tehty lounaisrinteeseen, joista yksi on Oskarin ja Hissun hauta. Jo vuonna 1985 Kivisiä kauhistutti, kun krematorion piipusta alkoi tulla savua eli siellä joku vainaa poloinen paloi tuhkakksi, ajatteli Antti monta kertaa.

Kello 13 talousrobotti oli valmistanut jouluruuan sillä välin, kun perhe oli hautausmaalla.

Kinkku, laatikot, rosolli ja vegaaniset vaihtoehdot olivat kaikki valmiina pöydässä, höyryävän kuumina. Kivisten joulupöydässä on myös hämäläisiä jätkännakkeja, kun nuorimmainen on syntynyt Hämeessä.

Syönnin jälkeen oli aika sulatella ruokaa ja katsoa joka jouluihin Naku Nankan joulushow.

Johanna on perheen suurin jouluperinteiden vaali ja onnistuu joka vuosi suostuttelemaan muut katsomaan ohjelman verukkeella, että kuka on tänä vuotinen jouluisäntä, joka sytyttää kynttilän ennen Naku Nankkaa.

Tänä vuonna jouluisäntänä on Laila Euronen, TV4:n Bingoloton juontaja. Kohta hänet korvaa Riku Ollila, koska tuotantoyhtiö haluaa byrokraattisemman tv-kasvon.

Joululahjat – Kivinen Areena kasvaa

Lahjojen jako on lämmin ja nostalginen. Johanna sai pikkusiskolta lisäkovalevyn Kivinen Areenaa varten, kun tallennustila käy yhä pienemmäksi.

Äidiltä hän sai iskelmä-USB-kalikan sekä Jürgen Poomouthin imitaatiokokoelman, täynnä ATV3:n Let's Dance with Fats -sketsejä

Jürgen on hauska, muttei aivan yllä edesmenneen Kurt Passaren legendaariseen tasoon.

Johanna nukkui vanhassa huoneessaan, vanhassa kiiltäväputkisängyssä. Kotona hän nukkuu pikkusiskon entisessä, samanlaisessa sängyssä, joka häntä huvittaa, että kukaties kuinka paljon pikkusisko on nussinut sängyssä mutta isosisko ei kertaakaan. Ajattelee Johanna.

Joulupäivä – Kivinen Areena päivittyi

Joulupäivänä Johanna palasi kotiinsa lahjojen kanssa. Uusi kovalevy toimi moitteettomasti, ja hän pystyi laajentamaan Kivinen Areenaa entisestään. Matkablogit ovat julkisia.

Kertomukset hän on siirtänyt Mikrorobotin palvelimelle, jonne pääsevät vain serkut paitsi Gaga-Sisko, koska tämä asuu vielä kotona ja vanhemmat voisivat nähdä sisällöt koska kertomuksissa Johanna tapaa pilailla Kakadun kustannuksella.

Johanna on ylpeä siitä, miten laaja hänen digitaalinen arkistonsa on.

Tapaninpäivä – välipäivälennusmyynnit ja Anatolin loputon hyväksikäyttö

Tapaninpäivänä Johanna piti jälleen kyyditä Anatolia. Tällä kertaa Ylicityn välipäivä Aleen.

Anatoli osti partakarvanpolttimen — futuristisen laitteen, joka poltti parran siistiksi ilman teriä.

Laite oli kallis, mutta hän halusi välttää äidin jatkuvan huomauttelun fuskatuista parranajoista. Anatoli on tunnettu siitä, että hän unohtaa ajaa osan parrastaan ja hän liikkuu sähköhammasharjan kanssa ympäri asuntoa niin, että hammastahnaa tippuu lattioille, jotka Johanna joutuu usein siivoamaan pois.

Kun myöhemmin Anatoli näytti laitteen isälleen, Matias tuhahti ja poika poistui happamana.

Kotona hän joi viinapullon, jonka Johanna oli tuonut kesällä — hän juo alkoholia vain silloin, kun Matleena ei ole paikalla.

Johanna ei ostanut mitään alennusmyynneistä. Hän on säästäväinen — ja tietää, että auton lataaminenkin maksaa maltaita.

Uudenvuoden aattoa edeltävä päivä – jälleen kyyti

Päivää ennen uudenvuodenaattoa Johannan piti taas kyyditä Anatolia.

Tällä kertaa matkakeskukselle, vaikka tämä asuu bussipysäkkiä vastapäätä ja Hillo-Lexus bussi kulkee suoraan torille ja matkakeskukselle.

Johanna odotti vierailijaparkissa Anatolin vanhempien talon edessä. Anatoli konkkasi huonon lonkkansa kanssa rappuset alas vanhempiensa luota, jossa hän yöpyi, kun tyttöystävä on Riihimäellä. Anatoli aikoo viettää uudenvuoden Rose-Maryn luona Turussa.

Kaarlontien toisella puolella loistaa neonväreissä kaupunginosan maamerkki — kolmen vesitornin rykelmä, joka näyttää futuristiselta majakalta.

Johanna piti Anatolille seuraa, kunnes juna saapui. Anatoli ei uskaltanut olla liian lähellä asemalla, koska tuttuja saattoi olla läsnä.

Kun juna tuli, Johanna lähti kotiin, saneli hetken kertomustaan ja kävi Y & Y -halpahallissa ostamassa jääsoihjuja. Ilotulitteet ovat liian kalliita.

Isä huokasi helpotuksesta — hän ei ole unohtanut vuoden 1987 pääsiäistä, jolloin Johanna oli vahingossa sytyttänyt kanervikon palamaan Paraisten mökillä. Onneksi tuli saatiin sammumaan. Oskari oli ensin suuttunut, mutta myöhemmin katuen osti Johannalle rippilahjaksi Minolta digikameran -kamera, jolla Johanna oli räpsinyt kuvia useita vuosia, kunnes kamera kului rikki.

Vuoden 2008 Kainuun Idoli – Coop Lottery ja Anatoli Rautjärvi

Vuoden 2008 Kainuun Idolin voitti ukrainalainen Coop Lottery — nimi, joka sai Johannan aina hymyilemään, kun ajattelee osuuskunnallisia ruokakauppoja.

Anatoli Rautjärvi tuli toiseksi ja otti taiteilijanimen Anatoli Raut. Hän suunnittelee jo valmentavansa tulevia laulajia.